

Giới thiệu Cưới Vợ Trước Về

Tình cũ của người vợ trước lại tiếp tục day dưa cho đến khi Cưới Vợ Trước Về, bất chấp ly hôn do những mâu thuẫn trên giường, sau thời gian ly hôn thì mới biết quý trọng người phụ nữ đó mới đem lại cảm giác cho hắn.

Cô không chỉ không có làm hòa với anh, mà năm năm trước cô còn nhẫn tâm cầm đơn ly hôn mà rời đi.

Vào lúc này, Thiệu Sâm – người đàn ông bá đạo chung tình lại biến thành mặt than lạnh lùng cay nghiệt.

Ly hôn sau khoảng thời gian là 10 năm, người phụ nữ này cũng bị anh dụ dỗ lên giường, trong trong ngoài ngoài đều bị anh ăn sạch sẽ, drap giường cũng không biết đã lần bao nhiêu lần. Thật là khổ cho người phụ nữ phải chiều chồng!

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Bùi Dạ Tinh vừa đi ra khỏi nhà liền nghe được trong túi truyền tới tiếng chuông điện thoại di động. Cô không cần nghĩ cũng biết người gọi tới chính là người bạn tốt kiêm đồng nghiệp của mình – Tô Hà.

“Tô Hà mình không đi có được không?”

Mấy ngày này, thật sự là Bùi Dạ Tinh bị Tô Hà cố ý hoặc vô ý dọa cho sợ, cũng không biết có phải là Tô Hà đang bị cuốn vào một tình yêu cuồng nhiệt hay không, cho nên không quen nhìn Bùi Dạ Tinh – người phụ nữ độc thân lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô.

“Không được.” Tô Hà không hề suy nghĩ liền lập tức cự tuyệt. “Mình đã gửi địa chỉ qua nhắn tin cho cậu rồi, lập tức đến ngay đi!”

Trời ạ, cứ tiếp tục như vậy nữa, Bùi Dạ Tinh cảm thấy mình sắp bị ép đến điên rồi.

Bùi Dạ Tinh nhìn điện thoại truyền đến âm thanh đô đô, bó tay mà thở dài một hơi, thật là không còn cách nào.

Gần một tiếng sau, Bùi Dạ Tinh rốt cuộc cùng tìm được quán cafe theo lời Tô Hà.

Cô vừa đi vào liền nhìn thấy một cô gái đang vẫy tay về phía mình. “Dạ Tinh, mình ở đây!”

Tivi trong quán cafe đang phát ra một khúc Piano tao nhã thì đột nhiên vang lên tiếng gọi lớn quá mức của người phụ nữ, không khỏi khiến mọi người nhao nhao quay đầu nhìn với ánh mắt khinh bỉ.

Bùi Dạ Tinh lúng túng cúi đầu, từ từ đi chuyển đến chỗ ngồi của bạn tốt.

“Tô Hà, cậu không cần lớn tiếng như vậy chứ”. Trời ạ, thật là mất mặt muốn chết.

“Mình sợ cậu nhìn không thấy, cho nên mới lớn tiếng kêu cậu nha.” Tô Hà cho đó là chuyện đương nhiên, một phát bắt lấy tay của cô, kéo cô ngồi xuống.

“Tô Hà cậu đừng kéo mình như vậy.” Bị cô đột nhiên lôi kéo, Bùi Dạ Tinh cảm thấy tất cả mọi người trong đại sảnh đều đang nhìn cô, làm cho cô hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào.

“Nếu không làm như vậy mình chắc chắn cậu sẽ bỏ chạy.” Cô hiểu rõ bạn tốt của mình da mặt mỏng. Tô Hà không dùng chiêu này, thì Bùi Dạ Tinh làm sao mà có thể ngoan ngoãn đến gặp mình.

“Cậu.....” Không thể làm gì khác, Bùi Dạ Tinh chỉ có thể ngoan ngoãn cam chịu mà ngồi xuống. Nhưng cô lại không để ý đối tượng hẹn hò.

“Giới thiệu với cậu, người này là Lô tiên sinh, anh ấy là một bác sĩ.” Gần đây Tô Hà có một sở thích mới là giúp người ta làm mai mối.

Tô Hà hướng đến người đàn ông kia giới thiệu: “Lô tiên sinh, đây chính là bạn đồng nghiệp cũng chính là chị em tốt của tôi, Bùi Dạ Tinh.”

“Xin chào, Bùi tiểu thư.” Người đàn ông lịch sự nhìn cô chào hỏi.

“Lô tiên sinh, xin chào, thật xin lỗi đã để cho anh uống công một chuyến, trước mắt tôi không có dự định tìm bạn trai hoặc là kết hôn.”

Nói xong, Bùi Dạ Tĩnh đứng lên cúi chào anh ta một cái “Xin lỗi, tôi xin phép đi trước”. Sau đó, cô cầm lên túi xách đi ra cửa.

Tô Hà vừa nhìn thấy liền nóng nảy, vội vàng nói xin lỗi với người đối diện, sau đó đuổi theo ngay sau cô chạy ra khỏi quán.

“Bùi Dạ Tĩnh cậu đứng lại đó cho mình.” Tô Hà thực sự tức giận, cô ở phía sau gào to.

Bùi Dạ Tĩnh dừng bước lại đợi cô đuổi theo.

“Tô Hà mình cảm thấy mình như bây giờ cũng rất tốt, không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm.”

“Không nghĩ đến chuyện tình cảm, vậy cậu nghĩ đến chuyện gì? Cậu đã sắp 30 tuổi rồi còn không có sót ruột?”

Cô vốn là đồng nghiệp kiêm bạn tốt của Tô Hà, tình cảm cũng quá rõ ràng, quen biết nhau năm năm, không thấy cô giao thiệp với một người bạn trai nào, thậm chí đi ra ngoài ăn cơm cùng với đồng nghiệp nam còn ít hơn. Trời ạ, cô cảm thấy không lẽ mình lại gặp phải một người thanh tâm quả dục, tiên nữ không chạm đến nhân gian khói lửa sao?

“Trước kia cũng không thấy cậu quan tâm đến chuyện tình cảm của mình như vậy, yêu đương với Chu Vĩnh mới có mấy tháng mà đã thay đổi rồi sao?” Bùi Dạ Tĩnh cười trêu nói: “Mới mấy tháng, mà cậu cho là mình đã có thể làm chuyên gia tình cảm được rồi sao?”

“Hừ, dù sao cũng hơn cậu, một mối tình cũng không có.” Tô Hà hằm hừ nói: “Đây gọi là có phúc cùng hưởng! Muốn chia sẻ tình yêu ngọt ngào cho cậu, muốn cho cậu nếm thử một chút tư vị tuyệt vời của tình yêu.”

“Sao cậu lại biết mình chưa yêu ai bao giờ?” Trong mắt Bùi Dạ Tĩnh vụt qua chút cảm xúc khác thường, nhưng rất nhanh lại bị cô giấu đi “Cái thứ ngọt ngào ấy cứ để lại cho một mình cậu hưởng thụ đi, mình không có phúc phận để hưởng.”

“Cậu có từng yêu chưa? Phụ nữ từng yêu rồi thì lòng không thể lạnh như nước giống cậu được.” Tô Hà tức giận trợn mắt nhìn cô với vẻ nghiêm túc. “Ài, cậu thật là làm tức chết mình rồi, chắc lẽ cậu muốn sống cô độc cả đời sao?”

“Chuyện tình cảm tốt nhất là để thuận theo tự nhiên đi.” Bùi Dạ Tĩnh qua loa nói: “Cậu không cần phải lo lắng cho mình, hãy lo mà chuyên tâm yêu đương với anh Chu đẹp trai, đừng phí sức trông nom chuyện của mình.”

“Được rồi, được rồi, chuyện trọng đại của cậu mình không quản nữa!” Tô Hà cảm thấy mình đã bị cô đánh bại, giới thiệu cho cô mười lần cũng không có lần nào thành công. “Dù sao người mà mình có thể giới thiệu, đều đã giới thiệu cho cậu rồi.”

“Cám ơn cậu, Tô Hà, mình biết cậu là người tốt nhất!” Bùi Dạ Tĩnh ôm cô, hưng phấn kêu lên.

“Xin cậu, cậu muốn cả đời làm bà cô già vậy mà vẫn vui mừng như thế?” Tô Hà nhìn cô lắc đầu.

“Nói tóm lại, mình không có hứng thú với những bữa gặp mặt như thế này, cậu biết không, để nuốt xuống được thì mình khổ sở biết bao nhiêu.” Bùi Dạ Tĩnh vỗ trán than vãn: “Cám ơn cậu đã giải thoát mình từ trong địa ngục đi ra.”

“Không cần khoa trương thế chứ!” Mí mắt Tô Hà khẽ nhú lại.

“Ai nha, không nói những điều này nữa, mình mời cậu ăn cơm.” Dứt lời, Bùi Dạ Tĩnh lôi kéo cô ra đi từ trong đám người.

“Hừ!” Tô Hà tạm tha cho cô, không truy cứu nữa.

“Đi thôi.”

Bóng dáng của hai người càng lúc càng xa, cuối cùng mất hút trong biển người.

1.1

Buổi tối, một mình Bùi Dạ Tĩnh trở lại phòng trọ nhỏ của chính mình. Một ngày nguy trang mới dỡ xuống, suy nghĩ không khỏi bay tới câu nói trước đó của Tô Hà. Phụ nữ từng yêu rồi thì lòng không thể lạnh như nước giống cậu được.

A, lòng cô thực sự có thể lạnh như nước sao ?

Chỉ sợ là không có khả năng thôi, ít ra, trong lòng cô vẫn còn có bóng dáng của người cũ, còn có chút áy náy, muốn gặp nhất.

Ngã xuống giường, những hình ảnh kia hiện về lại giống như một thước phim tua chậm, từng màn hiện lên trước mặt, phảng phất cứ như là chuyện mới hôm qua.

“Cút ra ngoài! Nếu cô muốn gả cho người đàn ông kia thì không cần quay trở lại Bùi gia!” Cha Bùi đem Bùi Dạ Tĩnh đang quỳ dưới đất lôi ra cửa, chỉ vào người đàn ông anh tuấn rổng lớn: “Cô cùng hắn đi đi, Bùi gia chúng ta không có đứa con bất hiếu như cô!”

“Tĩnh nhi.” Thiệu Sâm tiến lên đem vợ mới cưới kéo dậy, thấy đầu gối của cô sưng đỏ, đau lòng không dứt, quay đầu nói với cha Bùi: “Cha vợ, chúng

con kết hôn không báo với người một tiếng đây là lỗi của con, xin người không cần trách cứ Tình nhi!”

“Ai là cha vợ của anh, tôi không nhận nổi!” Cha Bùi bởi vì tức giận sắc mặt trở nên sung huyết đỏ bừng. “Đi, lập tức rút ra khỏi nhà tôi!”

“Cha, thật xin lỗi, xin cha tha thứ cho con.” Bùi Dạ Tình lặng lẽ chảy nước mắt, cầu xin cha tha thứ.

“Muốn tôi tha thứ cho cô thì lập tức cùng tên tiểu tử này ly hôn, về nhà!” Cha Bùi không thể chấp nhận đứa con gái mình thương yêu, lại ngay lúc đang du học ở Nhật Bản, lại có thể tùy tiện đăng ký kết hôn cùng người khác.

Từ nhỏ cô là một bảo bối được nâng niu trong lòng bàn tay, vì tương lai của cô, bọn họ tuy là gia đình bình thường nhưng vẫn cố gắng kiếm tiền đưa cô đi du học. Nhưng nay việc học của Bùi Dạ Tình còn chưa thành đã qua loa mà kết hôn, điều này không làm cho ông lo lắng sao?

“Ôngg à, có gì thì từ từ nói, không nên như vậy.” Mẹ Bùi giữ chặt chồng đang phẫn nộ lên tiếng giúp đỡ khuyên can.

“Còn có cái gì để nói?” Phẫn nộ của cha Bùi không hề thuyên giảm. “Cũng đã kết hôn rồi, thậm chí trong bụng còn có cả đứa trẻ!”

“Cha, chúng thật là thật lòng yêu nhau.cha hãy tác thành cho chúng con đi.” Bùi Dạ Tình nghẹn ngào khấn cầu cha.

“Được, tôi có thể tác thành cho các người, trừ khi cô không phải là con gái của tôi!” Cha Bùi lạnh lùng nói: “Tôi nếm trải đau khổ cay đắng để kiếm tiền cho cô ra nước ngoài học, không phải kiếm tiền để cô đi yêu đương, rồi tự mình kết hôn. Tôi hi vọng con của mình có thể thành đạt, làm rạng rỡ tổ tông Bùi gia chúng ta. Hôm nay, cô lại làm cho hàng xóm xung quanh cười nhạo không có học thành, ngược lại còn làm lớn bụng mang theo người đàn ông trở về.”

cha Bùi nói xong lời cuối cùng, giận đến mức không nói nên lời.

“Cha vợ, chúng con thật sự yêu nhau, việc này không có lỗi.” Thiệu Sâm không chịu nổi người khác chỉ trích tình yêu của bọn họ, phản bác lại lời nói của cha Bùi: “Chẳng lẽ Tình nhi chỉ là công cụ để người khoe khoang, không phải là con gái của người sao? Cô ấy có hạnh phúc hay không, vui vẻ hay không, người đều không để ý đến sao?”

“Tên khốn kia, người có tư cách gì nói ta!” Cha Bùi tức giận quát.

“Sâm, đừng nói nữa!” Bùi Dạ Tình không muốn chọc cha mình tức giận, ai ngờ Thiệu Sâm lại thêm dầu vào lửa.

“Cha vợ, rất xin lỗi, không phải là con muốn chống đối người, chỉ hy vọng là người có thể tiếp nhận con. ...con sẽ yêu thương Tình nhi cả đời này, xin người hãy chấp nhận!” Thiệu Sâm cầu xin cha Bùi.

“Nếu như mà anh yêu nó cũng sẽ không làm ảnh hưởng tới tiền đồ của nó, chúng tôi thật vất vả đưa nó ra nước ngoài du học, nhưng bây giờ vì anh mà phải tạm nghỉ học, còn kết hôn!” Cha Bùi càng nói càng tức, người đàn ông này đã hại con gái của ông. “Hôm nay anh còn mặt mũi muốn tôi tha thứ cho anh ? Nằm mơ đi!”

“Cha, chờ con sinh xong đứa bé, con sẽ tiếp tục hoàn thành việc học.” Bùi Dạ Tình sốt ruột giải thích. “Con sẽ không phụ sự kì vọng của cha, sẽ cố gắng để trở thành niềm kiêu hãnh của người!”

Cha Bùi trong nháy mắt lộ ra một chút thương yêu, xoay mặt đi không nhìn cô, vô cùng tàn nhẫn nói: “Hôm nay, nếu cô không cắt đứt qua lại cùng với người đàn ông này, thì ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con, tự cô lựa chọn đi.”

“Ông!” Mẹ Bùi đứng một bên kêu lên, không dám tin nhìn chồng.

“Cha, tại sao nhất định người phải bắt con chọn lựa?” Bùi Dạ Tình nước mắt tuôn trào, đau lòng không thôi.

“Tình nhi.” Thiệu Sâm đau lòng đỡ vai Bùi Dạ Tình, an ủi cô: “Ngoan, đừng khóc!”

“Cha, thật xin lỗi!” Bùi Dạ Tình đẩy Thiệu Sâm ra, chậm rãi hướng về phía cha mà quỳ xuống, dung lực cuối đầu một cái, “Con gái cảm ơn cha những năm qua đã có công nuôi dạy dưỡng dục con, là con gái bất hiếu đã phụ sự kì vọng của người, nhưng con yêu Thiệu Sâm, nếu không có anh ấy, con sẽ tiếc nuối cả đời, cho nên xin người hãy tha thứ cho con!”

Sau đó, cô lại chuyển hướng về phía mẹ Bùi, “Mẹ, con xin lỗi!” Sau khi cúi đầu với mẹ, cô liền đứng lên, cầm tay Thiệu Sâm, cùng nhìn nhau.

“Được, coi như tôi chưa từng có đứa con gái này, rút đi cho tôi!” Nói xong, cha Bùi kéo vợ mình vào nhà, sau đó “Phanh” một tiếng vang thật lớn, đóng cửa lại.

“Ồ.” Bùi Dạ Tình nhào vào lòng Thiệu Sâm khóc lớn.

Thiệu Sâm ôm cô lặng lẽ đứng trước cửa lớn đang đóng chặt, chờ đợi hồi lâu.

Thiếu gia khắp nơi tràn ngập không khí vui mừng, tối hôm qua rốt cuộc tiểu thiếu gia của bọn họ được bình an sinh ra, bọn họ có thể không vui mừng sao?

“Tình nhi, đã cực khổ cho em rồi.” Thiếu Sâm đứng bên giường khẽ nói với Bùi Dạ Tinh: “Con của chúng ta là một đức trẻ ngoan, tương lai nhất định là một người tài giỏi.”

Bùi Dạ Tinh nắm tay chồng, khoe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt, “Em muốn nhìn con một chút.”

“Vợ à, em vừa mới sinh con xong, đợi một lát nữa anh sẽ ôm con tới gặp em, được không?” Thiếu Sâm dịu dàng trấn an vợ mình, “Ng Sloan, em trước hết hãy nghỉ ngơi thật tốt, mệt mỏi cả đêm rồi.”

“Ừ.” Cô gật đầu thuận theo chồng, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thiếu Sâm đứng dậy ngồi ở bên giường, cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn vợ mình.

Thời gian qua, bọn họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, vì anh, cô đã phải chịu nhiều uất ức, bị cha mình kiên quyết xua đuổi, cũng không thể hoàn thành việc học. Tất cả điều khiến cho anh cảm thấy đau lòng.

“Tình nhi, cảm ơn em.” Anh cúi đầu khẽ hôn trên mi mắt đã khép lại của cô.

Từ nay về sau, thế giới của anh sẽ hoàn chỉnh, mẹ con bọn họ chính là tất cả của anh, anh sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ, che chở bọn họ, không để bọn họ phải chịu một chút tổn thương nào.

Những ngày kế tiếp, Bùi Dạ Tinh cũng giống như những người phụ nữ được làm mẹ lần đầu, không ngừng vây quanh con trai của mình, đến nỗi khiến cho cái người thân là chồng - Thiếu Sâm cũng không nhịn được ăn dấm của con trai.

“Vợ à, đã khuya lắm rồi, nên nghỉ ngơi thôi.” Thật vất vả mới dụ dỗ cho con trai ngủ, cô ruột cuộc có thể nghỉ ngơi, ai ngờ người phụ nữ này lại vẫn đang nhìn về đứa trẻ mới sinh. Thiếu Sâm không nhịn được rút đi quyển sách trên tay của cô “Không cho coi nữa, ngủ!”

“Ai nha, chỉ một chút nữa là xem xong rồi.” Bùi Dạ Tinh lo lắng muốn đoạt lại, đáng tiếc tay lại không đủ dài.

“Tình nhi, mấy ngày này, em điều chỉ quan tâm đến con, còn anh thì sao?” Thiếu Sâm bày ra một vẻ mặt buồn bã, đáng thương, “Em là của anh!”

“Ha ha, anh lại ở đây ăn dấm với con trai sao?” Lúc này, Bùi Dạ Tinh mới chuyển hướng tầm mắt đến chồng mình, cười nói, “Nó là con trai của anh!”

“Con trai cũng không được!” Anh tức giận bá đạo nói.

Từ khi cô mang thai đến giờ, đã hơn nửa năm anh không được chạm qua cô. Đến nay, con cũng đã hơn ba tháng rồi, điều này làm cho anh cảm thấy bất mãn nghiêm trọng.

Hôm nay, bất luận thế nào anh đều phải nhắc lại sức mạnh của chồng, để cho cô biết người nào mới là người cô nên quan tâm.

“Anh.....” Bùi Dạ Tinh không thể làm gì, buồn cười nhìn nhìn chồng bày ra bộ mặt nghiêm túc, nói không ra lời.

“Hừ, không cho phép nhìn!” Nói xong, đem sách ném đến bên ghế sofa lon bên cạnh, đưa tay kéo cô vào lòng, “Em tối nay là của anh, đời đời kiếp kiếp đều là của anh!”

Anh tuyên bố bá đạo giống như là đóng dấu, mỗi chữ mỗi chữ đều khắc trong đầu cô. Điều này khiến cho cô cảm thấy trong cuộc đời mình, sẽ không còn có thể có một người đàn ông nào giống như anh có thể bước vào lòng cô.

“Anh.....” Cô bị lời nói của anh làm cho kinh hãi, một cổ trong ngực bắt đầu khởi động kiểu gào, dường như bắt đầu từ chỗ yếu nhất, nhiệt huyết sôi trào.

Thiếu Sâm vội vàng ôm ngang cô, đi về phòng ngủ.

1.3 (H)

Đặt cô nhẹ nhàng trên chiếc giường mềm mại, từ từ cúi người hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi âm áp cũng không khách khí mút cái lưỡi ngọt ngào của cô.

Gò má Bùi Dạ Tinh trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, da thịt nê người trắng như tuyết cũng ửng hồng, đôi mắt long lanh như được tăng sương mờ che phủ, thâm tình nhìn anh.

Hô hấp của anh đột nhiên cứng lại, sững sờ mà nhìn chăm chăm vào cô, chạm vào cái trán của cô, khẽ mở cánh môi ní non: “Tình nhi, em thật đẹp.”

Cô đã sinh một đứa con, nhưng dáng người vẫn giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy, như báu vật rơi xuống nhân gian.

Bàn tay vuốt ve gương mặt mềm mại của cô, da thịt trắng nõn trơn nhẵn, giống như có thể chảy ra nước, làm cho anh yêu thích không buông tay.

Đôi môi nóng bỏng lần nữa đặt lên cánh môi mềm mại của cô, ngậm nhẹ môi mềm, từ từ mút vào, gặm cắn.

Bùi Dạ Tĩnh kim lòng không được mở ra cánh môi đỏ mọng, mặc cho đầu lưỡi của anh nhanh chóng tiến vào, môi lưỡi không ngừng quăn quít, bị động để anh xâm nhập chiếm đoạt cái miệng nhỏ nhắn, hút hết mật ngọt.

Từng đợt dục vọng nóng bỏng hướng xuống phía bụng dưới của cô, cô cảm giác từ trong cơ thể mình truyền đến một khát vọng khó hiểu, cánh tay của cô gắt gao bám vào lấy cổ anh, toàn thân giống như bị lửa thiêu cháy.

“Ừnh.....Ừ.....” Cô ưm một tiếng, kiều mị phát ra tiếng thờ dóc: “Sâm.....”

Nghe được âm thanh mê người, cả người anh run lên, cảm giác tê dại khác thường không ngừng kích động qua lại trong cơ thể anh, giống như là chưa đủ.

Đầu lưỡi của anh trần trọc cọ xát chiếc lưỡi thom tho của cô, từng tiếng rên rỉ kiều mị từ trong cái miệng nhỏ nhắn bật ra: “Ừ.....Ừ....”

“Tĩnh nhi.....” Anh ở bên tai của cô không ngừng gọi tên cô, dường như muốn đem cô dung nạp vào trong sương tủy của mình.

“A.....” Thân thể cô khẽ run lên, Bùi Dạ Tĩnh không nhịn được nhỏ giọng yêu kiều.

Hai thân thể dán thật chặt lại với nhau, không một kẽ hở, ánh mắt Thiệu Sâm ngày càng trở nên thâm thúy, nhìn chăm chăm cánh môi sưng đỏ của cô, ánh mắt nóng bỏng như muốn xuyên thấu cô.

Bùi Dạ Tĩnh xấu hổ cúi đầu, “Anh không cần phải nhìn chăm chăm người ta như vậy.”

“Anh thích nhìn em” Anh không nhịn được cúi đầu khẽ hôn lần nữa, từng chút từng chút rơi xuống gương mặt trắng nõn của cô.

Theo tiếng rên rỉ êm tai của cô, môi của anh từ từ đi xuống, mút vào cổ ngọc, đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm trên da thịt ước át.

Trong đôi mắt tối tăm của anh bùng lên nhiều ngọn lửa, dường như muốn cắn nuốt cô.

“Sâm.....” Bùi Dạ Tĩnh toàn thân nhẹ bẫng, giống như mình được đặt trên đám mây, loại cảm giác ấy khiến cô vừa hưng phấn vừa cảm thấy sợ hãi.

Toàn thân vô lực mềm nhũn ở trong ngực anh, bụng dưới không ngừng co quắp run rẩy, thân thể mềm mại không xương dán thật chặt vào anh, hai tay gắt gao ôm cô anh, chỉ sợ theo đám mây mà ngã xuống.

“Ngoan, anh ở đây.” Đôi môi của anh lần nữa bao trùm lên cánh môi đỏ mọng, đầu lưỡi bú mút cái lưỡi thom tho, không ngừng quăn quýt tách ra, rồi lại dây dưa, âm thanh mút chặc chặc phát ra vang vọng nơi này.

“Nha.....Sâm.....”

Một dòng nước ẩm áp tích tụ ở bụng dưới, sau đó lại chạy thẳng đến giữ hai chân, dòng nước tuôn trào và cảm giác tê dại khó nói ở trong lòng cô, cô một bên rên rỉ, một bên lại nằm trong lòng anh mặc sức vận vẹo thân thể.

Thiệu Sâm thay cô cởi hết quần áo, da thịt tuyết trắng trần trụi rơi vào mi mắt anh, khiến ánh mắt anh bỗng trở nên tối tăm.

Bàn tay to lớn bao trọn bầu ngực sữa mềm mại của cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, giống như đùa giỡn một loại trái cây, lúc kéo lúc thả.

“Ừ a.....Không cần.....” Thân thể nhạy cảm khác thường khiến Bùi Dạ Tĩnh không chịu nổi phải ưỡn người lên về phía anh.

“Tĩnh nhi, đợi một chút.” Mặt dù cô đã là mẹ của một đứa bé, nhưng biểu hiện vẫn ngây ngô như thế, khiến cho anh không thể nhịn được mà yêu mến.

Thân thể đã lâu chưa trải qua hoan ái, khao khát được anh từ từ dẫn dắt, vốn là cơ thể người đang làm mẹ rất miễn cảm, khi Thiệu Sâm sử dụng tất cả những kỹ xảo cao siêu, từng đợt, từng đợt, tiếng ngâm nga phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn yêu kiều của cô, vang vọng trong phòng.

“A.....Ừ.....” Ham muốn của Bùi Dạ Tĩnh bị anh khơi lên, môi đỏ mọng không ngừng bật ra tiếng rên rỉ khiến người ta đỏ mặt.

“Thoải mái sao?” Giống như là trừng phạt cô nhiều ngày này đã lạnh nhạt với anh, Thiệu Sâm cố nén dục vọng đang dâng trào, khẽ xoa chạm vận về trên đùi cô.

“A!” Luồng nhiệt nóng bỏng trong cơ thể mạnh mẽ truyền đi toàn thân, thân thể dâng lên một khát vọng mãnh liệt, cô muốn anh!

“Ồ.....” Không thể thỏa mãn được, cô ư ư khưất khóc khẽ: “Sâm.....”

Biết ham muốn của cô đã bị mình khơi lên, nhưng anh cảm thấy chưa đủ.

“A, Tĩnh nhi.....!” Trời ạ! Bàn tay nhỏ bé của cô thế nhưng lại chủ động chui vào bên trong áo chạm tới lồng ngực của anh, đây quả thật là muốn lấy

mạng anh a.

“Tình nhi, em đây là muốn khiêu khích anh sao?” Tiểu yêu tinh này cứ cọ xát qua lại, muốn anh nói đầu hàng trước sao?

Anh cố gắng đè nén dục vọng của mình, nhưng cô cứ vô ý cử động làm hủy đi lý trí còn sót lại của anh, Thiệu Sâm bắt chắp tất cả, bàn tay dung sức bóp một cái, khiến bầu sữa mềm nhũn trong tay anh trở nên biến dạng.

Đầu vú còn thoáng trần ra một ít chất lỏng màu trắng, Thiệu Sâm khó kìm lòng nổi mà cúi thấp đầu liếm mút sữa đang chảy trên nụ hoa.

“Oh. Trời ạ, Tình nhi em thật ngọt!” Thiệu Sâm không khỏi ghen tị với con trai mỗi ngày đều có thể nếm được hương vị ngọt ngào này, “Tình nhi, nên dứt sữa cho con rồi.”

Anh không cho phép con trai sẽ tiếp tục hưởng thụ tất cả những thứ này, mọi thứ của cô đều là của anh, ngay cả con trai ruột cũng không thể cùng chia sẻ.

“Ách.....con mới được hơn ba tháng, a.....” Cô nói đứt quãng, thần trí cũng dần dần mơ hồ.

“Anh.....sao lại có thể ăn dấm với con trai?”

1.4 (H+)

Cô khép hờ đôi mắt, vẻ mặt cực kì mê người, cái miệng nhỏ nhắn hé mở nũng nịu, khiến Thiệu Sâm càng thêm ý loạn tình mê, động tác trên tay không khỏi tăng nhanh.

“Nha.....” Cái miệng nhỏ nhắn của cô bật ra tiếng ngâm động lòng người, vẻ mặt hết sức quyến rũ.

Vốn là muốn đến từ từ, nhưng nét mặt của cô thực sự là quá mê người rồi, Thiệu Sâm buông cô ra, cởi hết quần áo của mình, thân thể rắn chắc đè lên thân thể mềm mại của cô, trong lượng của anh cơ hồ khiến cho cô thở không thông.

“Tình nhi, em có thể không?” Mặc dù anh đã hỏi qua bác sĩ, nhưng vẫn phải để ý đến thể trạng của cô.

Mặc Bùi Dạ Tình đỏ bừng không dám nhìn thẳng anh, chỉ hơi hơi khẽ gật đầu.

Được cô cho phép, Thiệu Sâm không còn cố kỵ gì nữa, bàn tay theo bụng dưới trượt xuống nụ hoa ướt át, ngón tay nhẹ nhàng thăm dò lên phía trước, bên trong rất chặt lại mềm mại khiến cho anh không khỏi rên rỉ thành tiếng: “Ách.....Tình nhi.....”

Tiến vào lối mòn sâu thẳm ở bên trong, ngón trở nhẹ nhàng hoạt động, Bùi Dạ Tình khẽ nâng mi mắt, cảm giác bị xâm nhập khác thường mãnh liệt, bụng dưới không ngừng tuôn ra mật dịch ướt át làm cho cô xấu hổ không thôi, trời ạ, tại sao cô lại có phản ứng như vậy!

Càng ngày càng nhiều chất dịch trong suốt, ngón tay Thiệu Sâm ra vào càng thuận lợi, gai nhân dưới thân đang bày ra vẻ mặt kiêu mị lấy lòng anh, khiến cho anh càng thêm ra sức mà rút ra đưa vào.

“A.....” Bùi Dạ Tình ưỡn người đón lấy anh, “Sâm.....Muốn.....em muốn.....”

“Được, cho em, tất cả đều cho em.”

Anh đột nhiên rút ngón tay ra, mở ra hai chân của cô, quần ngang hồng mình, đưa vật nam tính chống đỡ trước hoạt huyết, chọt thẳng tiến, thật sâu tiến vào nơi chật hẹp khiến hoa huyết co rút nhanh, cô hét lên một tiếng, móng tay hung hăng đâm vào cánh tay anh.

“A!” Trong cơ thể bị bao lấp hoàn toàn khiến cho cô thỏa mãn thét lên tiếng chói tai, cảm giác được một dòng nước ấm len ra, cực kỳ thoải mái.

“Oh, bảo bối, em thật giỏi!” Cô nén luận động, ngón tay nhẹ nhàng xoa chỗ hai người kết hợp, để cho cô thích ứng anh đâm vào.

Bàn tay nâng lên chiếc cằm xinh xắn của cô, nhìn hai mắt phủ tầng hơi nước long lanh, sau đó đem đôi môi bao trùm lên môi cô, đầu lưỡi của anh day đưa với chiếc lưỡi thơm tho, bú mút chất mật ngọt ngào trong miệng cô.

Được anh an ủi, Bùi Dạ Tình cảm thấy một hồi tê dại, bàn tay to vuốt ve nhũ hoa mềm mại, mà vật to lớn vẫn dừng lại ở trong cơ thể cô, anh đang chậm rãi chờ cô quen với sự hiện hữu của anh, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào như sùng bái thân thể tuyết trắng của cô.

Thân thể của cô khẽ run lên, bởi vì anh hôn, chạm tới, mang đến một cổ tê dại, khoái cảm không thể nói rõ, dòng nước tuôn trào đan xen trong cơ thể cô.

Một tay khá của anh đi xuống, lướt trên bụng bằng phẳng của cô vẽ vòng tròn, cô vội vàng hít thở, cảm thấy bụng nóng một chút, từ trong cơ thể cô tràn ra một luồng nhiệt ấm áp xuống phía bụng dưới, hoa huyết một hồi co rút, đem vật thô to của anh bao bọc chặt hơn.

“A, Tình nhi, em muốn giết anh sao!”

Gương mặt của cô trở nên thật đỏ, xấu hổ vô cùng, không dám cùng anh đối mặt nhìn nhau, móng tay cô đâm thật sâu vào da thịt anh.

Cô cảm thấy được nơi chỗ hai người tiếp xúc có một luồng hơi nóng vọt ra, vách tường hoa huyết thật chặt bao lấy anh, cô không tự chủ được rên rỉ, trong cơ thể truyền đến từng đợt khoái cảm.

Anh biết cô đã bắt đầu đạt đến cực khoái, phía dưới đã chậm rãi co rúm, bắt đầu giai điệu cổ xưa động lòng người.

“A.....” Bùi Dạ Tinh rên rỉ, thân thể theo tiết tấu của anh mà lay động, hai chân kẹp thật chặt cái eo cường tráng của anh, vật nam tính ra vào không biết bao nhiêu lần trong cơ thể mình.

Đôi mắt anh chuyển thành màu đen nhánh thâm trầm, chỉ chốc lát sau, vật to lớn trong hoa huyết đã bị hoa dịch làm cho ướt nhẹp.

“Sâm.....” Cái miệng nhỏ nhắn của cô không ngừng bật ra âm thanh yêu kiều, mê hoặc khiến anh không ngừng ra vào.

Dục vọng của anh ở trong hoa huyết cô rung động, hai chân bị anh gác trên vai, bàn tay to của anh cầm lấy cái mông trắng mịn của cô, ra sức mà động đậy.

“Tinh nhi, a Tinh nhi.....” Anh dùng lực đâm vào trong hoa huyết chặt khít và chạm liên hồi.

Khi dục vọng to lớn của anh rút ra mang, đã mang theo một lượng lớn dịch mật, tiếng va chạm vang dội của thân thể, người phụ nữ rên rỉ phối hợp cùng với hơi thở gấp gáp của người đàn ông, trở thành một giai điệu động lòng người.

Trong không khí tràn ngập hương vị hoan ái, cô bật ra tiếng rên rỉ khó có thể đè nén, vẻ mặt như là khổ sở cũng như là vui thích.

“A a.....”

Trên cánh tay săn chắc của anh lưu lại vết cào cào do móng tay cô để lại.

“Chờ thêm chút nữa.” Anh cắn răng, dùng sức nắm lấy mông trắng của cô, dùng lực tiến công, mỗi lần đâm vào đỉnh đầu chạm vào chỗ sâu nhất của hoa huyết.

“A!” Bùi Dạ Tinh rít rào lên một tiếng, vách hoa huyết co bóp thật chặt vật to lớn của anh.

Cuối cùng, anh cũng phát ra tiếng gầm nhẹ, đem tất cả mầm móng rót vào trong cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

2.1(H)

Kích tình đi qua, Thiệu Sâm ôm thân hình trần trụi nửa nằm tựa vào trên giường, bàn tay khẽ vuốt ve đầu vai mượt mà của cô.

“Tinh nhi, em có hối hận gả cho anh không?” Anh cúi đầu đưa mắt nhìn vợ, “Không chỉ không thể hoàn thành việc học, hơn nữa cả ngày còn phải quay quanh đứa bé, em có hối hận không?”

Bùi Dạ Tinh hiện tại có thể nói là nữ chủ nhân tiêu chuẩn trong gia đình, cuộc sống đều đặt việc nhà lên đầu, ban đầu cô muốn thực hiện ước mơ, bây giờ đã cách cô rất xa, đây là cuộc sống mà cô muốn sao?

Thiệu Sâm trong lòng hoang mang, sợ cô sẽ hối hận, sợ có một ngày cô nhận ra rằng cuộc sống của một thiếu phụ lớn tuổi có chồng không phải là cuộc sống mà cô mong muốn.

Cô nằm gối đầu trong ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, Bùi Dạ Tinh cảm thấy vô cùng an tâm.

“Không, em chưa từng hối hận, đây là do em lựa chọn, em nguyện ý vì anh và con, tuyệt không hối hận, là thật!”

“Chờ con lớn lên chút nữa, em hãy trở về trường tiếp tục việc học, đến phiên anh chăm sóc nó.” Thiệu Sâm không muốn làm cho cô lưu luyến, “Em đồng ý không?”

“Sâm?” Bùi Dạ Tinh kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh, “Công ty không phải rất bận sao?”

Thiệu Sâm mới nhận được chức Tổng giám đốc từ tay cha Thiệu, cần phải thiết lập lại trật tự cũ kỹ của công ty. Khoảng thời gian gần đây, anh đang bận chuyện của công ty, để cho anh không phải lo lắng chuyện trong nhà, cô đã cố gắng xử lý tốt việc nhà, chăm sóc cho con trai, không để cho anh phân

tâm, nhưng không ngờ vào lúc này anh lại nói ra vấn đề này.

“Hiện tại, công ty cũng không còn bận rộn như trước, anh sẽ giành chút thời gian.” Thiệu Sâm nhỏ giọng giải thích.

Sau khi anh nhận chức, tại công ty liền có một cuộc điều chỉnh nhân sự lớn, khiến cho trong lòng mọi người hoảng sợ, mà tác phong của Thiệu Sâm rất mạnh mẽ và quyết đoán, để cho một đám người đứng đầu không làm việc mà nhận lương, những người cậy quyền cậy thế vào ông cụ bốt phóng túng đi.

“Công ty không sao chứ?” Mặc dù không hỏi tới công việc của anh, nhưng cô cũng hiểu biết một chút.

Thiệu Sâm biết cô lo lắng cho công việc của mình, trấn an cô nói: “Yên tâm, trải qua thời gian chỉnh đốn, công ty trên căn bản đã đi vào quỹ đạo, anh sẽ không phải bận rộn như trước, không cần mỗi ngày phải làm thêm giờ, như vậy anh sẽ giành chút thời gian để chăm sóc con, để em có thời gian lên lớp.

“Nhưng.....” Bùi Dạ Tinh vẫn cảm thấy không yên lòng.

“Tĩnh nhi.” Thiệu Sâm nâng cái cằm của cô lên, bốn mắt nhìn nhau, “Anh không muốn em phải hối hận.”

Anh không muốn dùng hôn nhân và đứa bé trói chặt cô, lý tưởng của cô, việc học của cô, cũng nên được thực hiện.

“Tĩnh nhi, tin tưởng anh, anh có thể làm được.” Anh khẽ hôn đôi môi của cô, “Em muốn hoàn thành tốt việc học của em, và mọi việc em muốn làm, anh đều ủng hộ.”

“Ừ, em nghe theo anh.” Bùi Dạ Tinh đưa tay ôm lấy cái cổ của anh, lớn mật hôn lên môi anh, “Chờ sau khi bé dứt sữa, em liền trở về trường học.”

Thiệu Sâm hài lòng cười một tiếng, cúi đầu xuống mút vào cánh môi của cô, dùng lưỡi cạy hàm răng, chui vào quần lấy cái lưỡi thom tho, hung hăng hôn cho đến khi cô hít thở không thông, anh mới chậm rãi buông cô ra.

Bùi Dạ Tinh khẽ nhếch cánh môi đỏ mọng thở hổn hển, khiến Thiệu Sâm vừa nhìn thấy, lại lần nữa đem môi mình che phủ cô.

“Sâm, anh.....” Cảm nhận được dục vọng của anh, sẽ không phải lại muốn nữa rồi chứ?

“Vợ à, thêm một lần nữa.” Nói xong, đem lời cô nói nuốt vào miệng mình.

Tùy tiện mà mút lấy cánh môi mềm mại của cô, dòng chỉ bạc không kịp nuốt chảy xuống theo khoe miệng của hai người họ, tạo thành những sợi tơ tằm vô cùng xinh đẹp!

“A!” Lần nữa Bùi Dạ Tinh lại lâm vào lưới tình của Thiệu Sâm, suy nghĩ của cô sớm đã bị ném lên chín tầng mây.

Môi của anh từ từ dời xuống, đi tới bộ ngực sữa mềm mại, nhẹ nhàng gặm cắn trái đầu nhỏ phía trên, sau đó, đem tay di chuyển đến nơi mềm mại khác chưa được sủng ái, cầm nó nhẹ nhàng vuốt ve, khi thì nhẹ nhàng, khi lại cuồng bạo, khiến cô rên rỉ liên tiếp.

“A.....Nha.....”

Khoái cảm mãnh liệt cơ hồ khiến cô hôn mê bất tỉnh, thật sự đáng sợ, cô bầu vú thật chặt cái cổ của anh, sợ bị tình triều dâng cao mà té ngã.

“A.....Sâm.....Xin anh, đừng như vậy.....Em thật khó chịu.....” Cái miệng hồng nộn nhỏ nhắn phát ra tiếng cầu khẩn, nhưng lại không có hiệu quả, ngược lại càng thêm kích thích lửa dục của người đàn ông.

Lý trí của anh sớm đã bị thân thể mềm mại dưới thân làm cho mê hoặc, trong cơ thể lửa dục đã bị khơi lên, muốn nhanh chóng được cô tắt lửa.

“Tĩnh nhi bảo bối, em thật đẹp!” Nói xong, tay anh xoa nắn bầu vú, bàn tay khác đi tới u cổ thần bí, khi tay anh tới nơi ướt át thì anh dâng lên nụ cười mê người.

“Vợ à, em cũng muốn rồi, đúng không?”

Lời nói của anh khiến Bùi Dạ Tinh ngại ngùng không phản bác được, chỉ có thể đỏ mặt dời đi tầm mắt.

Thiệu Sâm chậm rãi đưa ngón tay thon dài vào, trườn động qua lại, sau đó lại cho thêm một ngón tay vào, nhẹ nhàng đưa vào cánh hoa mềm mại tìm kiếm hoa hạch bên trong, bóp nhẹ một cái.

“A!” Xúc cảm mãnh liệt vọt vào toàn thân cô, khiến cô không nhịn được phải hét lên.

Anh bắt đầu ở nơi chật chội của cô dùng ngón tay nhẹ nhàng ra vào, như muốn ép điên cô.

“A.....Sâm, em sắp không chịu nổi.....”

Ngón tay anh lại ra vào, mãnh liệt kích thích thân thể cô, thân thể nhỏ nhắn cũng bởi vì vậy mà co rút, dịch mật cũng như thủy triều mà tràn ra ngoài.

“A.....Không.....”

Hai chân thon dài căng cứng, chất dịch lỏng dính không tự chủ được từ sâu bên trong cánh hoa chậm rãi tuôn ra, làm ướt cả bàn tay anh.

“Tình nhi, anh muốn em!”

Vừa nói xong, một tay anh ôm lấy cô, tách ra hai chân của cô, quần ngang hông mình, dục vọng to lớn chống đỡ trước miệng huyết ướt át, chợt động, đâm thật sâu vào.

“A.....”

“Oh.....”

Hai người đồng thời thỏa mãn rên nhẹ ra tiếng.

Thiệu Sâm nâng lên mông tròn, không ngừng kéo ra đưa vào, nhiều khoái cảm vì chặt chẽ, làm anh dùng sức càng thêm cuồng dã.

“A.....Sâm.....”

Vật nam tính đâm vào một lần so với một lần càng thêm xâm nhập đoạt lấy cô, ra vào hoa huyết, mang đến cảm giác kích thích khó nói thành lời.

“Tình nhi.....” Thiệu Sâm không thể kìm hãm được phát ra tiếng gọi trầm thấp, để mặc cho thân dưới ở trong cơ thể cô loạn động.

Hai người kịch liệt va chạm, giữa hai chân Bùi Dạ Tĩnh không ngừng tràn ra mật dịch óng ánh, dính vào drap giường.

Cô kiều mị thốn thức khiến lửa dục của Thiệu Sâm càng bốc cháy, thỏa thích rong đuổi trong thân thể cô.....

Bỗng chốc, Thiệu Sâm phát ra âm thanh như đã thú gầm nhẹ, toàn thân rung động một hồi, bắn ra chất dịch màu trắng đục, sau đó cả người như vô lực ngã nằm lên thân thể ấm áp của cô.....

2.2

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt đã hơn nửa năm rồi, việc làm mẹ của Bùi Dạ Tĩnh đã dần thành thực, hơn nữa vì chồng mãnh liệt yêu cầu, cô cũng bắt đầu cho con trai dứt sữa.

Nói đến đây, Bùi Dạ Tĩnh không nhịn được bật cười, cô chưa từng thấy một đấng mày râu như Thiệu Sâm lại thích ăn dặm, cho con trai dứt sữa chậm một ngày anh cũng không đồng ý, lại ép buộc con dứt sữa, làm cho mỗi lần con đói bụng lại khóc đến nỗi cô cũng không đành lòng, muốn cho nó bú, nhưng đến cuối cùng vẫn bị chồng ngăn lại.

Vì vậy, khi bị người cha bá đạo cưỡng chế dứt sữa, tên tiểu tử này cũng đã thành công dứt sữa mẹ, không còn giống như trước mà khóc loạn.

“Thiếu phu nhân, Đồng tiểu thư đến thăm, cô có muốn gặp không?” Quan gia Huệ Từ đi vào bên trong phòng thông báo với Bùi Dạ Tĩnh.

“Đồng tiểu thư?” Bùi Dạ Tĩnh chưa từng nghe qua, “Cô ấy là ai?”

“Cô ấy là đại tiểu thư của Đồng gia, Đồng gia cùng Thiệu gia là hai nhà thế giao* (*chỗ này mình chịu =.)” Huệ Từ đem chuyện của Đồng gia nói một cách sơ lược với cô "Từ đời trước hai nhà đã rất thân thiết, Đồng tiểu thư cùng thiếu gia lớn lên cùng nhau, thiếu một chút nữa Đồng tiểu thư đã trở thành vị hôn thê của thiếu gia.

“Cái gì?” Bùi Dạ Tĩnh không nhịn được nhỏ giọng kêu, “Bọn họ đã từng yêu nhau?”

“Không có, thiếu phu nhân đừng hiểu lầm.” Huệ Từ chỉ sợ cô hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Đó là ý của cha mẹ hai bên, nhưng Đồng tiểu thư cự tuyệt, chuyện sau đó tôi cũng không rõ.”

“Thật sao?” Chẳng biết tại sao, Bùi Dạ Tĩnh cảm thấy trong lòng ê ẩm như gai đâm, rất không thoải mái, “Nếu Đồng Thôi Thái Dạ cùng Thiệu Sâm là bạn, mời cô ấy ở đại sảnh chờ một chút, tôi.....”

“Không cần, tự tôi tiến vào.” Một thanh âm ngang ngược chen vào.

Đồng Thái Diệp mặc một thân chiffon xuyên thấu đỏ rực, chói mắt không thôi, cô tựa như nữ chủ nhân, nghênh ngang đi vào phòng của Bùi Dạ Tĩnh.

“Đồng tiểu thư, sao cô có thể xông vào?” Huệ Từ đối với bộ dạng vô lễ của cô ta cảm thấy rất tức giận.

“Cô là người làm mà lại dám nói chuyện với tôi như vậy!” Đồng Thái Diệp nhú mày, giận giữ mắng mỏ Huệ Từ.

“Đồng tiểu thư, Huệ Từ không phải người làm, xin cô đừng nói như vậy.” Bùi Dạ Tĩnh lên tiếng bênh vực Huệ Từ.

“Xem ra Ma tước nhất phi thượng đầu càn*(*cụm này mình không rõ lắm ai biết giúp mình chỉnh sửa...^^) nói chuyện cũng không giống nhau.” Đồng Thái Diệp trào phúng nói, quan sát cô, “Cô chính là người phụ nữ mà Thiệu Sâm nhất quyết phải cưới?”

“Đúng vậy, Đồng tiểu thư, tôi tên là Bùi Dạ Tĩnh.” Bùi Dạ Tĩnh không kiêu ngạo không siểm nịnh, hướng cô ta gật đầu một cái, “Không biết hôm nay cô tới, có chuyện gì không?”

Đồng Thái Diệp chậm rãi dạo quanh phòng một vòng, “Căn phòng này vẫn như trước không hề thay đổi.”

Cô không hiểu tại sao Đồng Thái Diệp lại nói một câu như vậy, Bùi Dạ Tĩnh không khỏi cau mày nhìn Đồng Thái Diệp.

“Tôi lâu như vậy, cũng không có một ly trà, cô chiêu đãi khách như vậy sao?” Đồng Thái Diệp khinh miệt liếc cô.

Bùi Dạ Tĩnh nghiêng đầu phân phó Huệ Tử: “Pha một ly trà cho Đồng tiểu thư.”

Huệ Tử che dấu bất mãn với Đồng Thái Diệp, lễ phép cúi người, sau đó ra khỏi phòng.

“Đồng tiểu thư, mời cô ngồi.”

Căn phòng này là phòng của cô cùng bé bình thường hay nghỉ ngơi chơi đùa, tương đối tư mật, thường sẽ không tiếp đãi người ngoài, nhưng người ta cố ý đường hoàng xông vào, cô cũng không thể không nể mặt, đuổi người ra ngoài.

“Không cần khách khí, căn phòng này, tôi so với cô còn quen thuộc hơn.” Đồng Thái Diệp nhìn cô cười mập mờ.

“Tôi không biết những lời này của Đồng tiểu thư có ý gì?” Cảm thấy cô ta như đang thị uy, trong lòng Bùi Dạ Tĩnh không khỏi có chút buồn bực.

“Thế nào, A Sâm không có nói qua với cô, chút ta đã từng ở nơi này trải qua một mảng kích tình vui vẻ.” Nói xong, Đồng Thái Diệp cố ý nhìn về phía cô.

“Cô.....” Ông một cái, trong đầu Bùi Dạ Tĩnh trống rỗng, tay chân lạnh dần, “Các người.....không phải là chưa từng yêu nhau sao?”

“Ha ha!” Đồng Thái Diệp càn rỡ cười to, “Cô sẽ không nghĩ đơn thuần như vậy chứ? Không yêu thì không thể lên giường sao?”

Bùi Dạ Tĩnh lão đảo về phía sau một bước, ngã ngồi trên ghế sofa, rù rì nói: “Vậy tại sao cô lại từ chối làm vị hôn thê của anh ấy?”

Về mặt Bùi Dạ Tĩnh hơi biến đổi, nhưng rất nhanh sau đó lại khôi phục sự cao ngạo vốn có, “Hừ, bọn họ muốn tôi cưới, tôi liền cưới sao?”

Nói một cách thẳng thắn, chính là với cá tính cao ngạo của mình Đồng Thái Diệp không chịu nổi một chút uất ức, Thiệu Sâm căn bản không chính miệng nói cầu hôn, chuyện kết hôn là do trưởng bối hai nhà tác hợp, kiêu ngạo như cô, không chịu nổi khi Thiệu Sâm không lên tiếng cầu xin mình, cho nên ra tay trước để chiếm được lợi thế, cự tuyệt anh, khiến người bên ngoài cho rằng cô không cần anh.

“Tại sao hôm nay cô lại tới?” Bùi Dạ Tĩnh không biết cô ta có ý định gì.

“Không có gì, chính là tôi đang tò mò cái dạng phụ nữ gì, có thể làm cho Thiệu Sâm bất chấp tất cả mà cưới vào cửa, hôm nay xem qua cũng bắt quá chỉ có như vậy.” Đồng Thái Diệp không coi ai ra gì, phách lối nói: “Chỉ là dạng người dịu dàng, nhã nhặn, vừa nhìn chính là người dễ bị khống chế, chắc hẳn anh ấy cưới cô cũng chính là vì nguyên nhân này đi, ha ha.”

“Cô nói vậy, anh ấy yêu nên mới cưới tôi!” Bùi Dạ Tĩnh tức giận phản bác.

“Yêu cô? Đồng Thái Diệp lạnh lùng hừ một cái “Đàn ông mà nói đến chuyện yêu đương tựa như đang bàn luận về thời tiết, tùy tiện nói ra ba chữ là có thể dễ dàng đem cô buộc lại, giống như một vụ làm ăn có lời ai mà không biết làm đây?”

“Cô.....” Đồng Thái Diệp nói chuyện khéo léo, khiến Bùi Dạ Tĩnh không có đường để phản bác, “Cô nói vậy!”

“Tôi nói vậy? Nếu như mà tôi nói vậy, thì tại sao lúc trước Thiệu Sâm lại ở cùng một chỗ với tôi?” Đồng Thái Diệp cười mập mờ hướng Bùi Dạ Tĩnh quăng một quả bom.

Lòng Bùi Dạ Tĩnh trầm xuống, giống như rơi vào hầm băng, lắc đầu nói: “Tôi không tin, không tin.....”

“Nếu cô không tin có thể đi hỏi Thiệu Sâm, chỉ là nếu cô hỏi, hạnh phúc tạm thời của cô sẽ tan vỡ!” Đồng Thái Diệp nói như thật, cô biết với tính cách của Bùi Dạ Tĩnh sẽ không dám đi hỏi Thiệu Sâm.

“Sẽ không, điều cô nói không đúng sự thật, cô muốn chia rẽ tình cảm vợ chồng chúng tôi, tôi sẽ không tin!”

Dù nói gì Bùi Dạ Tĩnh cũng sẽ không tin Thiệu Sâm đây đưa không rõ với cô ta.

“Cô có biết ngày hôm qua anh ấy ở đâu không?” Đồng Thái Diệp liếc xéo cô một cái, khiêu khích nói.

Bùi Dạ Tĩnh cứng họng, ngày hôm qua Thiệu Sâm gọi điện thoại cho cô biết là sẽ không trở về, chẳng lẽ anh sẽ thật sự như Đồng Thái Diệp nói, lừa gạt cô? Sẽ không, Bùi Dạ Tĩnh lắc đầu, không tin Thiệu Sâm sẽ lừa cô.

“Đàn ông a, là người không nên quá tin tưởng.” Nói xong, Đồng Thái Diệp thoải mái cười không dứt, nhanh chân đi ra khỏi phòng, dù sao mục đích của mình cũng đã đạt, không nên cùng người này tốn thời gian.

Huệ Tử đang bưng trà vừa mới mở cửa, liền thấy Đồng Thái Diệp cười lớn đi ra ngoài.

“Thiếu phu nhân, cô sao thế?” Huệ Tử vội vàng đem khay trà đặt lên bàn, chạy đến bên cạnh xem sắc mặt tái nhợt của Bùi Dạ Tĩnh.

Bùi Dạ Tĩnh chịu đã kích, chỉ biết đứng sững sờ im lặng, lời nói của Đồng Thái Diệp tựa như một lưỡi dao sắc bén đang cứa ở tim cô, làm cho sự tin tưởng đối với Thiệu Sâm dần tạo nên vết rách.

“Tĩnh nhi, em làm sao vậy?” Thiệu Sâm trở về, nghe Huệ Tử thông báo Đồng Thái Diệp đã tới, “Là Đồng Thái Diệp nói gì với em đúng không?”

Bùi Dạ Tĩnh nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Thiệu Sâm, trong mắt như có điều suy nghĩ, “Anh cảm thấy cô ấy sẽ nói với em những gì?”

“Tĩnh nhi,” Nhìn thấy giọng nói cùng ánh mắt kì lạ của vợ, anh đã đoán được việc này có liên quan đến Đồng Thái Diệp, “Anh với cô ta không có bất kì quan hệ gì!”

Anh gấp gáp giải thích, nhưng Bùi Dạ Tĩnh nhìn giấy giống như là anh đang chột dạ, tâm tình không khỏi thêm nặng nề.

“Các người thiếu chút nữa đã trở thành hôn phu hôn thê rồi,” Bùi Dạ Tĩnh lẩm bẩm nói, “Chỉ là cô ấy cự tuyệt,”

“Tĩnh nhi, anh chưa nói qua chuyện này với em, bởi vì anh cho rằng nó không quan trọng.”

Thiệu Sâm sợ cô hiểu lầm, không thể làm gì khác hơn là từ từ giải thích với cô: “Không sai, bọn anh thiếu chút nữa liền đính hôn, nhưng đây là ý định của trưởng bối hai nhà, không có gặp trước đối phương, anh cho rằng kết hôn với ai cũng không đáng kể, vậy không bằng tìm người quen biết, cho nên lúc đó anh không phản đối. Nhưng là, Đồng Thái Diệp không đồng ý, cô từ nhỏ đến lớn đã kiêu ngạo, không chịu đựng hôn nhân của mình do trưởng bối quyết định, kiên quyết phản đối cùng anh kết hôn, thậm chí còn trốn ra nước ngoài.

“Anh rất khổ sở?” Bùi Dạ Tĩnh ngược mắt nhìn về phía anh.

“Ha ha, anh lại không yêu cô ta, làm sao có thể khổ sở đây?” Thiệu Sâm cười nhìn vợ đang ghen, đưa tay ôm lấy cô, “Anh không có bất cứ cảm giác nào với cô ta, người ta không lấy liền tìm người khác, không có gì khác biệt.”

“Kết hôn là chuyện cả đời, làm sao anh có thể qua loa như vậy?” Vừa nghĩ đến thái độ không cần thiết của anh, Bùi Dạ Tĩnh không nhịn được liền lên tiếng giáo dục, “Đây là đối với người khác không phụ trách, cũng là đối với mình không phụ trách.”

“Em yêu, em là đang trách anh ban đầu không kết hôn sao?” Thiệu Sâm buồn cười cuối đầu liếc cô một cái, “Nếu như ban đầu anh kết hôn, tiếp theo sẽ không gặp được em, anh cảm thấy mình rất may mắn vì đã gặp được em.”

“Anh,” Bùi Dạ Tĩnh vốn đang tức giận, bị anh náo loạn như vậy, cục tức cũng tiêu mất.

“Tĩnh nhi, Đồng Thái Diệp không quan trọng, em không cần để ở trong lòng, được không?” Thiệu Sâm chưa bao giờ tiết những lời thề non hẹn biển, đối với cô vợ đang bất an nói: “Chúng ta kết hôn chính là sẽ cùng bên nhau cả đời.”

“Có thật không?” Cô lo lắng nói, cuối cùng vẫn là thờ dài, “Thôi, chuyện của cô ta em không muốn nhắc lại, về sau anh không cần cùng cô ta lui tới, có được không?”

Chỉ cần là anh yêu cô, tất cả những lời nói của Đồng Thái Diệp, cô sẽ không để ý đến, bọn họ từng làm qua chuyện gì, cô cũng sẽ không nhắc lại.

“Tĩnh nhi, tin tưởng anh, hai nhà chúng ta đã quen biết nhau từ lâu, anh với cô ta có thể nói là cùng nhau lớn lên, sợ dĩ phải gặp mặt là khó tránh khỏi, nhưng mà anh cam đoan từ nay về sau sẽ tận lực tránh tiếp xúc.”

Thiệu Sâm không hiểu tại sao Bùi Dạ Tĩnh lại đột nhiên không tin tưởng mình, nhưng anh vẫn đồng ý thỉnh cầu của cô, nếu không sẽ để cô càng thêm lo lắng.

Thiệu Sâm ôm lấy vợ, nhỏ giọng an ủi, “Tĩnh nhi, tin tưởng anh.”

Bùi Dạ Tĩnh đưa tay ôm thật chặt anh, cố gắng để cho mình tin tưởng anh, sợ mình sẽ như những người phụ nữ đa nghi khác hoài nghi chồng, cô không muốn như vậy, thật sự không muốn.

Vì trấn an cô, Thiệu Sâm mấy ngày nay đều túc trực bên người vợ mình, cùng cô chăm sóc đứa bé.

Hôm nay, đem con gởi cho bảo mẫu chăm sóc, sau đó mang cô đi đến nơi bọn họ từng đính ước.

“Vô duyên vô cớ tại sao lại dẫn em đến đây?” Bùi Dạ Tĩnh nắm lấy tay anh, dạo quanh công viên.

“Anh muốn lấy lòng vợ mình a.” Thiệu Sâm nháy mắt cười với cô, dắt cô từ từ tản bộ, “Kể từ khi chúng ta kết hôn, anh vẫn rất bận, cũng không thể đưa em ra ngoài một chút.”

“Là do anh chột dạ?” Bùi Dạ Tĩnh nghi ngờ nhìn anh, khóe môi khẽ giương. “Vậy là anh thật sự đã làm chuyện có lỗi với em.”

“Oan uổng anh, vợ à!” Thiệu Sâm làm bộ mặt uất ức, khoa trương nói: “Lòng của anh đối với em có trời đất chứng giám, trừ em ra, những người phụ nữ khác anh cũng không thèm nhìn một cái.

Về mặt uất ức của anh khiến cô bật cười, che miệng nói: “Được rồi, đừng làm rộn.”

“Em chịu tin anh rồi hả?”

“Hừ, nếu như anh thật sự làm chuyện có lỗi với em, em liền lập tức ly hôn với anh, sau đó mang theo con đi đến một nơi không ai tìm được, sống một cuộc sống mới.” Bùi Dạ Tĩnh nửa thật nửa giả nói.

Thiệu Sâm sững sờ, không ngờ tới người vợ dịu dàng hiền thực của mình, nội tâm lại bèn bi cố chấp

“Anh sẽ không cho em có cơ hội rời đi!” Anh đưa ra một cánh tay khác đem cô ôm vào trong ngực.

“Anh nói được làm được, ngàn vạn lần đừng cho em cơ hội.” Vui ở trong ngực anh, Bùi Dạ Tĩnh buồn buồn nói.

Đồng Thái Diệp không nói thêm gì nữa, cứ như vậy cùng cô lặng lẽ bước đi.

Ngày hôm sau, Thiệu Sâm vốn muốn cùng vợ và con đi một chuyến du lịch, ai ngờ một cú điện thoại đã làm cho kế hoạch của anh rối loạn.

“Thiếu gia, điện thoại của anh.” Huệ Tử cầm điện thoại vô tuyến đưa đến trước mặt Thiệu Sâm.

“Này, ừ.....” Anh nhận lấy điện thoại, nhàn nhạt lên tiếng. “Tôi biết rồi, sẽ lập tức tới ngay.”

“Tĩnh nhi, xảy ra một chút chuyện, anh đi xử lý một chút.” Sau khi Thiệu Sâm cúp điện thoại, xoay người nói với Bùi Dạ Tĩnh: “Anh rất nhanh sẽ về.”

“Có chuyện gì sao?” Thấy anh cau mày, Bùi Dạ Tĩnh lo lắng hỏi.

“Không có chuyện gì quan trọng, anh đi một lát sẽ trở lại.” Thiệu Sâm cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán vợ, rồi vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng chồng biến mất, đáy lòng cô không khỏi dâng lên một dự cảm xấu, cảm giác sợ hãi như đã bỏ lỡ ấy giống như lại xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

3.1

Bùi Dạ Tĩnh đã một đêm không ngủ, Thiệu Sâm cho đến bây giờ vẫn chưa trở về, tình huống như vậy căn bản cô không có cách nào ngủ được, lòng rối loạn cả lên, làm cho đầu óc ngầy ngớ của cô cực kỳ khó chịu.

Điện thoại di động truyền tới tiếng chuông dễ nghe, đem cô từ trong suy nghĩ hỗn loạn chợt tỉnh.

“Này?”

“Xin chào! Bùi tiểu thư.” Đồng Thái Diệp ở đầu dây bên kia khẽ cười nói: “Nghe thanh âm của cô, giống như là một đêm không có ngủ, không phải là đang đợi A Sâm chứ?”

“Tại sao cô có số di động của tôi?” Bùi Dạ Tĩnh trong lòng lộp bộp, cảm giác bất an mãnh liệt xâm nhập toàn thân, “Cô.....”

“Chỉ là một dãy số đối với tôi mà nói là quá dễ dàng.” Đường đường là Đại tiểu thư Đồng gia nếu một dãy số mà cũng không tra được, chẳng phải sẽ khiến người ta cười đến rụng răng, “Tôi nghĩ cô hiện tại nên lo lắng cho A Sâm mới đúng?”

“Anh ấy xảy ra chuyện gì?” Bùi Dạ Tĩnh gấp gáp hô lên.

“Nếu như tôi nói Thiệu Sâm hiện tại đang ngủ bên cạnh tôi, cô có tin không?” Đồng Thái Diệp nửa thật nửa giả nói.

“Không, tôi không tin!” Bùi Dạ Tĩnh nhất thời mắt không chế rống to lên.

“Không tin liền đến nhà tôi ngay đi, tài xế nhà cô sẽ biết rõ địa chỉ.” Nói xong, cô ta liền luống cuống cúp máy.

Khuôn mặt Bùi Dạ Tinh trắng bệch, vội vàng tìm Huệ Từ, phân phó cô chuẩn bị xe.

Cô một mặt không tin Thiệu Sâm phản bội mình, một mặt vừa sợ Đồng Thái Diệp đang nói sự thật, nội tâm rối rắm cơ hồ khiến cô gục ngã, dọc theo đường đi tay cô vịn thùy chung nắm thật chặt thành quyền, chưa từng buông ra.

Đồng gia giống như đã biết trước cô sẽ tới, một đường thông suốt dẫn cô đến phòng của Đồng Thái Diệp.

Bùi Dạ Tinh dừng lại trước cửa phòng, thật lâu không gõ cửa cũng không dám mở cửa để xem bên trong là sự thật gì.

Ngay lúc cô đang do dự, liền nghe được bên trong truyền đến giọng nói không thể quen thuộc hơn.

“Đồng Thái Diệp, cô đang làm gì?” Thiệu Sâm vừa tỉnh dậy liền phát hiện mình đang ở trên giường của Đồng Thái Diệp, biết mình đã bị tính kế.

Ngày hôm qua, anh nhận được điện thoại của Đường Lăng, nói Đồng lão gia có chuyện khẩn cấp muốn gặp anh, ngại vì đối phương là trường bối, lại là cha của bằng hữu, anh không thể không đi ngay, thật không ngờ sau khi cùng Đồng lão gia ăn bữa tối, anh liền mất đi tri giác.

Bây giờ ngẫm nghĩ lại, thì ra là toàn bộ người của Đồng gia liên hiệp thiết kế anh, thậm chí ngay cả người đã nhìn anh lớn lên – Đồng lão gia cũng tham gia.

Cửa chợt bị mở ra, Thiệu Sâm đang mặc quần áo liền quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy vợ mình với vẻ mặt khó tin đứng trước cửa.

“Tình nhi.” Lòng Thiệu Sâm chợt lạnh, dù có trăm miệng cũng không thể tự bào chữa cho mình, “Em hãy nghe anh nói.”

Gương mặt tuyết trắng tái nhợt đầy tuyệt vọng, cái miệng nhỏ nhắn chậm rãi mở ra, “Thiệu Sâm, tôi muốn ly hôn!”

Dứt lời, cô không bao giờ muốn lưu lại nơi khiến mình đau lòng nữa, chạy vội ra ngoài.

Thiệu Sâm không để ý quần áo xốc xếch, vội vàng đuổi theo, đem cô ôm thật chặt trong ngực.

“Không, Tình nhi, em hãy nghe anh nói, đây đều là hiểu lầm, là Đồng Thái Diệp tính kế anh!” Anh vội vàng muốn giải thích, nhưng Bùi Dạ Tinh căn bản cái gì cũng nghe không lọt tai, liền chết giãy dụa.

Cuối cùng anh không thể làm gì khác hơn là ôm lấy cô, ngồi vào xe nhà rồi đi.

Đồng Thái Diệp đi theo phía sau bọn họ, trong mắt lóe lên hận ý, xen vào đó là từng tia khoái cảm trả thù.

Vừa về đến nhà, Thiệu Sâm liền đem cô và mình nhốt trong phòng, không cho phép ai đến gần.

“Tình nhi, việc này là do Đồng Thái Diệp thiết kế, chẳng lẽ em không tin anh sao?” Thiệu Sâm gấp gấp giải thích với cô, lớn tiếng nói: “Anh sẽ không bao giờ làm chuyện này!”

Bùi Dạ Tinh không phân biệt được anh đang nói thật hay giả.

“Đúng vậy, chỉ hôm qua vừa mới nói lời thề son sắt, không bao giờ làm chuyện có lỗi với tôi, nhưng chỉ mới một ngày, anh đã cùng Đồng Thái Diệp nằm chung một giường.” Cô mỉm cười lộ ra vẻ mặt thê lương, “Tại sao lời hứa của anh lại ngắn ngủi như thế?”

“Tình nhi, tất cả đều là giả, ngày hôm qua Đồng lão gia tìm anh nói có chuyện gấp cần gặp, nhưng anh không ngờ khi mới com nước xong, anh liền mất cảm giác!” Thiệu Sâm cảm thấy lo sợ, vì trong mắt cô giờ đây chỉ có sự tuyệt vọng bao trùm làm anh kinh hãi, “Đây chỉ là một cái bẫy, em hãy tin tưởng anh!”

“Tôi không biết. Ngay cả trường bối cũng muốn hãm hại anh, có thể thấy được anh đắt giá cỡ nào, làm sao tôi có thể tranh giành?” Sự tin tưởng của Bùi Dạ Tinh lần nữa lại bị đã kích, cơ hồ sắp đến giới hạn sụp đổ, “Tôi mệt mỏi rồi.”

“Tình nhi, chẳng lẽ sự tin tưởng giữa chúng ta chỉ có bấy nhiêu thôi sao?” Thiệu Sâm lo lắng nói.

“Đúng vậy, sự tin tưởng giữa chúng ta chỉ có bấy nhiêu, anh từng nói sẽ cách xa Đồng Thái Diệp, nhưng tại sao lại xuất hiện tại nhà cô ta?” Cô đau đớn nhìn anh, “Nếu như không phải anh cho cô ta cơ hội, thì cô ta có thể tính kế anh được sao? Còn việc này chẳng qua là do anh đang tìm cách mà ngụy biện?”

“Đây là sơ sót của anh, là cô ta nhờ cha hẹn anh gặp mặt, khiến anh khó lòng mà từ chối, để cô ta có cơ hội mà giăng bẫy.” Thiệu Sâm nắm chắc hai đầu vai của cô, “Anh thật sự không làm chuyện có lỗi với em, xin hãy tin anh!”

“Tôi không biết, không muốn nghe.” Nước mắt Bùi Dạ Tinh tuôn như mưa, “Anh căn bản không biết, anh đối với tôi mà nói tựa như mây trên trời, chúng ta kém nhau quá xa, tôi đã cố gắng trở thành một người vợ tốt, quản lý tốt mọi việc trong nhà, nhưng là, Đồng Thái Diệp hiện ra như một cái gương, để tôi một lần nữa nhìn thấy rõ sự chênh lệch này.”

“Tôi đã không ngừng tự nói với chính mình, tôi là vợ của anh, tôi phải cố gắng làm tốt mọi việc, không làm cho anh mất thể diện, tôi biết rõ Đồng Thái Diệp cùng với anh từng có mối quan hệ không tầm thường, nhưng tôi luôn nhắc nhở mình rằng đó là chuyện đã qua, anh bây giờ đã yêu tôi, nhưng chính anh đã đem lòng tin đối với mình từng chút, từng chút phá hủy, tôi không biết rốt cuộc còn có thể tin tưởng anh hay không?”

“Tình nhi, không nên như vậy!” Trong mắt cô lộ ra vẻ tuyệt vọng khiến anh lo sợ.

“Anh ra ngoài đi, tôi tạm thời không muốn gặp anh.” Bùi Dạ Tinh lạnh lùng nói.

“Tình nhi, anh thật sự không có làm gì, anh sẽ gọi Đồng Thái Diệp đến để giải thích rõ, có được không?” Thiệu Sâm tay chân luống cuống, anh hiện tại chỉ muốn đem Đồng Thái Diệp chặt thành trăm mảnh.

“Không cần.” Cô quả quyết cự tuyệt, cô sẽ không để cho Đồng Thái Diệp có cơ hội vũ nhục mình lần nữa, rống to: “Anh đi ra ngoài!”

Thiệu Sâm sợ cô sẽ làm ra chuyện kịch liệt, anh không thể làm gì khác hơn là phải bắt đắc dĩ ra ngoài.

Đáng chết, mọi chuyện sao lại biến thành như vậy chứ?

Bùi Dạ Tinh không biết mình đã làm thế nào để trải qua được một ngày này, cô giống như đang vùi thân mình trong đồng tuyết lạnh lẽo, không cảm thấy chút ấm áp.

Vậy mà, Đồng Thái Diệp giống như ma quỷ, bám riết không thôi, càng muốn tránh xa, lại càng tìm tới cửa.

Chuông điện thoại di động không kiên nhẫn vang lên, Bùi Dạ Tinh nhìn chăm chú vào nó hồi lâu, mới bắt máy.

“Cò rốt cuộc còn muốn thế nào?” Bùi Dạ Tinh cảm thấy mệt mỏi không dứt.

“Tình huống hiện tại không phải rất tốt à?” Biết rõ mà vẫn hỏi, Đồng Thái Diệp hả hê nói: “Mặc dù đối với cô có chút áy náy, nhưng mà tôi vẫn có một chút đồ tốt muốn tặng cho cô xem một chút, hi vọng cô sẽ thích, ha ha!”

Không lâu sau khi cuộc điện thoại chấm dứt, liên vang lên tiếng “Tít Tít” của tin nhắn, Bùi Dạ Tinh mở ra xem, chiếc điện thoại trên tay rơi xuống đất, trên màn hình điện thoại, là hình ảnh khiến cô tan nát cõi lòng.....

“A!” Cô không nhận được kêu rên, nước mắt rơi như mưa.

Thiệu Sâm vừa nghe tiếng gào của cô, lập tức từ ngoài cửa vọt vào.

“Tình nhi!” Chưa bao giờ anh nhìn thấy bộ dáng đau khổ này của cô, hoàn toàn dọa đến anh.

Anh liếc nhìn thấy chiếc điện thoại rơi trên mặt đất, cầm lên vừa nhìn, sắc mặt chợt biến, anh sững sờ đứng tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời, những tấm hình này anh cũng không có biện pháp giải thích, bởi vì người trong ảnh đúng là anh, cho dù anh nói mình bị tính kế, Tình nhi cũng sẽ không tin.

“Tình nhi.....”

“Chúng ta ly hôn đi, tôi mệt mỏi rồi, thực sự mệt mỏi.....” Bùi Dạ Tinh lệ rơi đầy mặt, ánh mắt vô hồn, thì thào nói: “Tôi không chịu nổi nữa.....”

Thiệu Sâm biết mình sắp mất đi cô, “Không...Không được! Tình nhi, anh không muốn ly hôn!”

Bùi Dạ Tinh không để ý đến anh, ngã ngồi trên giường yên lặng rơi lệ.

Ngày kế tiếp, Bùi Dạ Tinh trừu chăm sóc cho con ra, đối với người nào đều là bộ dáng không quan tâm, sắc mặt ngày càng tái nhợt, vẻ mặt cũng tiều tụy.

Trong mắt Thiệu Sâm nhìn thấy, lòng gấp gáp, trên mặt Bùi Dạ Tinh không có một nụ cười, đối với anh như người xa lạ.

Rốt cuộc, anh cũng nhận không nổi nữa.

“Tình nhi, mọi chuyện anh đều đã giải thích rồi, đó là cái bẫy Đồng Thái Diệp thiết kế, muốn ly gián tình cảm vợ chồng chúng ta, tại sao em lại không tin anh?” Thiệu Sâm không nhận được lớn tiếng nói với cô.

Bùi Dạ Tinh trầm mặt như trước, không dám lời, đi thẳng trở về gian phòng.

Thiệu Sâm chán ghét thái độ trầm mặc của cô, kéo lấy cánh tay cô nói, “Trả lời anh, đáng chết, vô luận em nói cái gì đều được, nói với anh một câu!”

Bùi Dạ Tinh chậm rãi xoay người lại, hé môi nói, “Tôi muốn ly hôn!”

“Từ câu này, em cũng không có câu nào khác sao?” Mặt Thiệu Sâm nhất thời xanh mét, không nghĩ đến lúc cô cố chấp, lại làm người khác tức giận như vậy.

Bùi Dạ Tinh lấy ánh mắt đau thương nhìn anh, khiến lòng Thiệu Sâm như bị ai ngắt một cái.

“Tình nhi, anh thừa nhận lần này là lỗi của anh, là anh đã để cho Đồng Thái Diệp có cơ hội tạo ra mọi chuyện, nhưng là, anh yêu em, không cần chỉ vì chuyện này mà bác bỏ tất cả, được không?” Thiệu Sâm đỡ xuống kiều ngạo, khẩn cầu cô.

“Thiệu Sâm, tôi muốn hỏi anh một vấn đề, anh hãy nói thật cho tôi biết, anh có còn yêu Đồng Thái Diệp không?” Bùi Dạ Tình mặt không thay đổi đưa mắt nhìn anh.

“Không có!” Thiệu Sâm không chút do dự trả lời.

“Anh không yêu, nhưng lại cùng cô ta lên giường?” Trong lòng Bùi Dạ Tình, thủy chung cho rằng khi có tình yêu hai người mới cùng giường chung gối.

“Anh chưa từng cùng cô ta chung giường!” Thiệu Sâm vội vàng phủ nhận.

“Không, anh có.” Lần nữa khuôn mặt hà hê của Đồng Thái Diệp hiện lên trước mắt cô, “Rất lâu trước kia đã có.”

Thiệu Sâm sững sờ hồi lâu mới mở miệng: “Đây đã là chuyện cũ.” Anh không biết vì sao Bùi Dạ Tình lại đem chuyện trước kia ra.

“Nhưng lại là chuyện để Đồng Thái Diệp khoe khoang, thậm chí còn vũ nhục tôi, lấy làm lợi thế!” Bùi Dạ Tình không kiềm chế nổi cảm xúc, mắt không chế hướng đến anh hô lớn: “Tôi không chịu nổi, thật sự không chịu nổi!”

Bùi Dạ Tình ngồi chồm hổm trên mặt đất che mặt khóc, nội tâm cảm thấy rất khổ sở.

Thiệu Sâm đứng sững sờ tại chỗ, nhìn vợ khóc thảm, thật lâu không thể nói ra được câu gì.

“Nếu như ly hôn, em sẽ không nuôi dưỡng được con, em vẫn muốn ly hôn sao?” Thiệu Sâm hy vọng có thể dùng con giữ lại cô, cô nhất định không thể bỏ con trai.

Bùi Dạ Tình ngẩn đầu nhìn Thiệu Sâm, trong mắt là sự bi thương vô tận.

“Tôi muốn ly hôn.” Từng câu từng chữ như từng nhát dao đâm vào tim anh, tim như muốn vỡ nát.

“Coi như về sau em sẽ không được gặp con, như vậy em vẫn muốn?” Thiệu Sâm cắn chặt răng hung ác nói.

Cô cắn chặt môi dưới, tia máu rỉ ra, chậm rãi gật đầu.

Thiệu Sâm tuyệt vọng, anh biết cho dù có nói gì chẳng nữa cũng không vẫn hồi được, “Được, anh đồng ý với em.” Anh dùng lực mà nắm chặt quả đấm, “Từ nay về sau, em sẽ không bao giờ được phép gặp con!”

Mau phản bác đi, Tình nhi! Thiệu Sâm không ngừng cầu nguyện trong lòng, hi vọng cô sẽ lên tiếng bác bỏ anh, đáng tiếc, lại làm anh thất vọng.

“Được.” Cô nén lệ gật đầu, cố giấu đi tất cả khổ sở trong lòng, “Nếu anh không đồng ý, em sẽ không gặp con.”

Bùi Dạ Tình biết, cho dù cô có mang con đi, cũng không thể cho nó lớn lên trong hoàn cảnh tốt được, chỉ có đi theo Thiệu Sâm, thằng bé mới nhận được mọi thứ tốt nhất, cô không thể ích kỉ mà tước đoạt hoàn cảnh sống tốt của con, quyết định này chắc chắn là tốt nhất.....

“Con trai của tôi, sau này cùng cô sẽ không còn quan hệ gì.....” Anh lạnh lùng nói, không thèm quay đầu đá cánh cửa đi ra ngoài. (từ bây giờ mình đổi cách xưng hô của anh n9 lun nhé, vì ảnh giận lấy rồi :v)

Bùi Dạ Tình ngã trên mặt đất, khóc thất thanh, tan nát cõi lòng.....

3.2

Tiếng chuông chói tay đem Bùi Dạ Tình từ trong hồi ức tỉnh lại, cô nghiêng người, đưa tay vào túi xách đem chiếc điện thoại đang reo vang không ngừng ra.

“Tô Hà, có chuyện gì?” Mới tách ra không bao lâu, mà điện thoại đã không ngừng gọi tới.

“Dạ Tình, cậu thật không muốn xem mắt sao? Mới vừa rồi từ chỗ bạn trai mình phát hiện được một người thật tốt a, mình.....” Tô Hà đang muốn thao thao bất tuyệt, nhưng liền bị Bùi Dạ Tình cắt đứt.

“Không cần!” Cô thờ dãi thật sâu, “Thật sự không cần tìm nữa, mình không muốn đi xem mắt.”

Bùi Dạ Tình nâng trán, hướng lên trần nhà trợn mắt nhìn.

“Nhưng.....” Tô Hà còn muốn thuyết phục cô.

“Tô Hà, nghiêm túc mà nói mình đã từng có một đoạn hôn nhân, hơn nữa còn có một đứa con trai.....Bây giờ, mình chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình, không muốn đề ý đến chuyện tình cảm nữa.” Nói xong, không cho Tô Hà có cơ hội đáp lời cô liền ngắt điện thoại.

Ánh mặt trời soi sáng trước cổng nhà trẻ, đứng bên trong có vài cô giáo, họ đang bận đưa từng đứa trẻ giao cho phụ huynh.

Trong đó có một cô giáo mặc váy dài đứng bên trái cổng thu hút sự chú ý của người khác nhất, tóc dài tùy ý xõa trên vai, trên mặt thủy chung luôn nở nụ cười nhân nhật, ánh mắt nhìn bọn nhỏ cũng vô cùng dịu dàng.

“Cô giáo Bùi, hẹn gặp lại.” Các bạn nhỏ nói đuổi đi ra vẫy tay chào tạm biệt cô.

“Hẹn gặp lại.” Cô mỉm cười nói với từng đứa bé, giọng nói êm ái như gió xuân ấm áp phản phát qua nội tâm non nớt của bọn nhỏ.

Sau khi tiễn đứa bé cuối cùng, Bùi Dạ Tinh cùng các đồng nghiệp trở lại phòng học, chuẩn bị dọn dẹp tàn cuộc mà bọn nhỏ chơi đùa.

Bùi Dạ Tinh sau khi tiến vào phòng học, xoay người lại nói với hai cô giáo trẻ: “Hai người về trước đi, không phải hôm nay các cô đã có hẹn sao?”

“Chị Dạ Tinh!” Trên mặt hai người đều lộ vẻ vui mừng, nhưng sau đó lại chuyển thành khó xử, “Nhưng.phòng học lớn như vậy,.....,chỉ có một người.”

“Không sao, dù sao về nhà cũng không có việc gì làm, hai người không đi, bạn trai sẽ tức giận đó.” Bùi Dạ Tinh cười nhìn các cô, “Đi nhanh đi.”

Hai người nghiêng đầu bốn mắt nhìn nhau, sau đó quay đầu vui mừng toét miệng cười nói: “Cám ơn chị Dạ Tinh!” Sau đó, quay về phòng làm việc lấy túi xách, liền như một làn khói biến mất.

Bùi Dạ Tinh đứng trước cửa, nhìn bóng lưng bọn họ đã đi xa, mỉm cười, quả nhiên là những cô gái trẻ tuổi a.

Cô chậm rãi thu hồi tầm mắt, bắt đầu dọn dẹp những món đồ chơi rơi vãi đầy đất cùng một số đồ vật, cô cẩn thận lao qua một lần, sau đó đem từng món đặt trở lại vị trí cũ. Sau một tiếng đồng hồ, cô cuối cùng cũng đem mọi thứ dọn dẹp xong, nhìn chăm chăm những dây đồ chơi đã được sắp xếp chỉnh tề, lòng Bùi Dạ Tinh khẽ thất lại.

Cục cưng của cô chắc cũng lớn bằng những đứa bé kia rồi, nó có thể hay không cũng đem đồ chơi vứt lung tung như vậy? Cô thực sự rất muốn gặp cục cưng, cô không phải là người mẹ tốt, không thể làm tròn trách nhiệm của một người làm mẹ.

Khóe mắt dần trở nên ướt ướt, nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào những món đồ chơi trên tay cô.

Cứ nghĩ rằng vết thương đã sớm khép lại, thật ra nó chỉ bị thời gian che lấp đi, nhưng ở nơi nào đó vẫn còn cảm giác đau đớn mờ ảo.

Hồi lâu, cô lau đi nước mắt, lắc đầu.

Ngay lúc này, Tô Hà đi vào phòng học hỏi: “Dạ Tinh, chuyện ngày hôm qua cậu nói là sự thật sao?”

Cả ngày hôm nay rất bận, Tô Hà vẫn chưa tìm được thời gian cùng Bùi Dạ Tinh nói chuyện riêng, hiện tại mọi người đã đi, chỉ còn lại hai người bọn họ, nếu không hỏi rõ ràng, tối nay cô sẽ lại mất ngủ.

“Ừ.” Biết tính tình của bạn tốt nhất định sẽ truy hỏi rõ ràng, nên Bùi Dạ Tinh cũng không có ý định giấu giếm.

Vô tình liếc thấy khóe mắt Bùi Dạ Tinh vẫn còn nước mắt chưa khô, trong lòng Tô Hà có phần hiểu rõ.

“Có phải con của cậu cũng bằng tuổi những đứa bé này?”

Tô Hà thử suy đoán, năm năm trước Bùi Dạ Tinh mới đến nơi này, nếu như khi đó con trai của cô vừa sinh ra, vậy so với những đứa bé trong nhà trẻ này tuổi cũng không khác nhau là mấy.

“Đúng vậy, bé năm nay đã năm tuổi rồi.” Gương mặt Bùi Dạ Tinh lộ rõ vẻ nhớ nhung, “Không biết hiện tại nó sống như thế nào, có tốt hay không?”

“Cậu có muốn cùng mình nói chuyện một chút không?” Tô Hà kéo ngồi ngồi cạnh bên ghế sofa.

Bùi Dạ Tinh gật đầu một cái, sau đó từ từ kể lại chuyện xưa.

Hồi lâu, Tô Hà mới hỏi cô: “Cậu còn yêu chồng trước không?”

“Không có.” Bùi Dạ Tinh nhanh chóng trả lời, giống như là muốn che giấu gì đó.

Tô Hà hiểu rõ cười một tiếng, “Dạ Tinh, cậu có, mình đã giới thiệu giúp cậu rất nhiều người đàn ông, nhưng cậu đều không để ý đến, gần đây mình buộc cậu đi xem mắt, có thể từ chối cậu liền từ chối, có thể tránh cậu liền tránh, có thể thấy được trong lòng cậu người ấy vẫn không thể bỏ xuống được, nếu không cậu cũng không sẽ một thân một mình đến bây giờ.”

“Mình.Mình chỉ là quen sống một mình rồi, cũng không có vấn đề gì.” Bùi Dạ Tinh đang nói dối, cô sẽ không thừa nhận mình không muốn đi xem mắt nguyên nhân bởi vì Thiệu Sâm.

“Cậu gat được mình, nhưng có thể gat được chính cậu sao?” Tô Hà nói trùng tim đen của cô, “Huống chi cậu không muốn gặp con một lần sao?”

“Muốn chứ.ngay cả trong mơ cũng muốn.” Nói đến đây, Bùi Dạ Tinh hốc mắt hồng hồng, “Chỉ là, mình không biết mình còn có tư cách gì để gặp nó, mình đã bỏ nó nhiều năm như vậy.” Bùi Dạ Tinh che mặt khóc.

“Cậu, đứa ngốc nghếch này, việc đó thì có gì mà khó khăn, cậu đi Nhật Bản đem bé đoạt về, hiện tại cậu đã có công việc ổn định, hơn nữa bình thường còn nhận thêm công việc, thu vào ổn định, có đầy đủ năng lực chăm sóc con trai.”

“Nhưng so với Thiệu gia, thì mình chẳng là gì cả.”

Dù sao gia nghiệp của Thiệu gia lớn như vậy, tiền đối với học không đáng là gì, hơn nữa cục cưng còn là trưởng tôn của Thiệu gia, làm sao bọn họ có thể dễ dàng đem con đưa cho cô?

“Nhưng cậu là mẹ của bé, cậu có quyền được gặp con mình.” Tô Hà biết cô sợ, “Dạ Tinh, cậu làm công việc ở nhà trẻ, chẳng phải là muốn tự an ủi mình sao?”

“Nhìn những đứa bé này, tựa như được nhìn thấy cục cưng.” Chỉ có như vậy, trong lòng cô mới có thể dễ chịu hơn một chút.

“Dạ Tinh, nếu cậu không muốn nói chuyện yêu đương, vậy cũng không thể cô đơn một mình được, cho nên cậu càng phải đem con trở về, nếu không về sau cậu làm sao sống?” Nghĩ đến cảnh bạn mình nửa đời sau sống lẻ loi hiu quạnh, Tô Hà cảm thấy không đành lòng.

“Mình sẽ giành lại nhưng còn Thiệu Sâm.” Năm đó chính miệng cô đồng ý sẽ không gặp lại con trai, hôm nay lại đổi ý, Thiệu Sâm sao có thể dễ dàng bỏ qua?

“Phải thử một chút mới biết kết quả.” Tô Hà khích lệ bạn hành động, “Cậu hãy bay đi Nhật một chuyến, tìm hán đàm phán.”

“Chuyện này.” Tâm Bùi Dạ Tinh đã động, nội tâm đang giãy dụa.

“Bất luận thế nào, mình đều ủng hộ cậu.” Mặc kệ Bùi Dạ Tinh có đi hay không, Tô Hà luôn đứng về phía cô, chỉ hi vọng bạn tốt có thể vui vẻ.

“Cám ơn cậu.” Bùi Dạ Tinh ôm lấy Tô Hà, “Để mình suy nghĩ một chút.”

Tô Hà cảm thấy đau lòng thay cô, đưa tay ôm lấy cô, cho cô một chút an ủi, hi vọng ông trời có mắt, có thể làm cho Bùi Dạ Tinh sớm có được hạnh phúc, cô âm thầm cầu nguyện.

Một tòa nhà chọc trời đứng sừng sững đầu đường ở Tokyo, tòa nhà rất cao, làm cho người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của nó.

Tòa nhà rộng rãi có vẻ có chút lạnh lẽo, nhưng cách bố trí bên trong hết sức nhân tính hóa, có thể thấy được người quản lý tòa nhà là một người trong nóng ngoài lạnh, nhưng mà thân là người quản lý, lúc này ở địa bàn của mình lại có người muốn dạy dỗ.

“Cậu rốt cuộc có đang nghe mình nói hay không?” Đường Lăng cực kì tức giận trợn mắt nhìn người ở phía sau bàn làm việc, một người đàn ông anh tuấn đang có chút thất thần, “Thiệu Sâm!”

“Mình đang nghe.” Thiệu Sâm vẫn như cũ vùi đầu xử lý tài liệu, không hề bị bạn tốt rống giận hù dọa.

“Vậy tại sao một chút phản ứng cậu cũng không có?” Anh gấp gấp muốn chết, nhưng vị đại nhân vật này một chút biểu cảm cũng lười phải bỏ thí.

“Cũng không phải là chuyện quan trọng gì, mình nên có phản ứng gì đây?” Thiệu Sâm cuối cùng cũng chịu để cây viết trên tay xuống, không chút để ý sự tức giận của bạn tốt.

“Làm ơn! Có người đang muốn nuốt trọn công ty của cậu, vậy mà cậu nói không phải chuyện quan trọng? Vậy xin hỏi đối với cậu cái gì mới là quan trọng?” Đường Lăng thật không có biện pháp nào đối với Thiệu Sâm.

“À, hiện tại ngoại trừ con trai của mình, cái khác đối với mình mà nói đều không quan trọng.” Thiệu Sâm không để ý khề hừ, trong mắt thoáng qua đau thương, chỉ trong giây lát, nhanh đến nỗi người ta không thể nào phát hiện được.

Nhưng Đường Lăng lại thấy được thần sắc của bạn, trong lòng thờ dài, “Cậu chính là không quên được cô ấy, đúng không?”

Mấy năm này, anh nhìn con đường mà Thiệu Sâm đi tới, sự đau khổ sau khi ly hôn cộng thêm phải một mình khổ cực chăm sóc con trai, anh đều nhìn thấy rất rõ ràng.

“Sâm, nếu như còn không quên được, vậy thì đi tìm cô ấy đi.” Anh thật sự không muốn nhìn thấy bạn mình chịu tra tấn dày vò như thế này.

“Lăng, nếu như có thể, mình thật sự vô cùng muốn tìm cô ấy trở về.” Thiệu Sâm dùng bàn tay vuốt mặt, lộ vẻ đau thương, “Năm đó, cô ấy kiên quyết ra đi như vậy, không để lại bất cứ thứ gì thuộc về mình, đã nói lên cô ấy không muốn gặp lại nữa. Những năm gần đây, cô ấy cũng không liên lạc với mình, thậm chí ngay cả con trai cũng không gặp mặt, có thể thấy được cô ấy vẫn còn trách mình.”

Thiệu Sâm nhắm lại hai mắt, tựa lưng vào ghế, vẻ mặt hết sức khổ sở.

“Chẳng lẽ cậu dự định cả đời sẽ như vậy ư?” Đường Lăng không cách nào hiểu rõ trong lòng bạn tốt đang nghĩ gì, anh không muốn thấy Thiệu Sâm tiếp tục sống như vậy nữa, “Thiệu Sâm, nếu cậu cảm thấy nợ vợ của cậu, vậy thì cậu phải bồi thường cho cô ấy, mà không phải như bây giờ nữa sống nữa chết cho qua ngày.”

Tiếp tục như vậy nữa, không cần đợi đến lúc người khác nuốt trọn công ty, Thiệu Sâm cũng sẽ làm cho công ty phá sản.

“Minh còn có cơ hội để bù đắp sao?” Thiệu Sâm nhướn hai mắt, mong đợi nhìn anh, giống như đang thấy một tia hy vọng.

“Tại sao không? Thay vì ngồi đây tự trách mình, không bằng cậu hãy một lần nữa đem cô ấy về giữ chặt trong lòng cậu” Đường Lăng động viên anh, “Cho cậu cơ hội, cũng chính là đang cho cô ấy cơ hội.”

“Năm năm rồi, nói không chừng cô ấy đã có cuộc sống mới.” Vấn đề này luôn quanh quẩn trong đầu Thiệu Sâm thật lâu.

Anh không có đi thăm dò tin tức của Bùi Dạ Tĩnh, một mặt sợ cô không tha thứ cho mình, mặt khác lại lo lắng cô đã có một bến tựa mới, anh nhất định sẽ không chịu nổi cảnh người đàn ông khác ôm cô trong tay.

“Từ khi nào mà cậu đã trở nên nhát gan như vậy?” Chân mày Đường Lăng nhíu lại, “Tìm được cô ấy trước, những thứ khác đợi tìm được cô ấy hãy tính.”

Thiệu Sâm trầm mặc, anh có nên nghe theo Đường Lăng không? Nội tâm của anh cũng luôn khát vọng được nhìn thấy Bùi Dạ Tĩnh, năm năm qua, anh không có lúc nào thôi nhớ nhung cô, nhưng trong lòng anh hiện giờ đang vô cùng rối rắm, anh từ đầu đến cuối không có dũng khí đi trước một bước, đến nỗi bọn họ đã mất liên lạc năm năm, anh cũng không có tìm cô.

“Thôi, vấn đề này là do cậu quyết, có nguyện ý hay không cũng là do cậu định đoạt.” Đường Lăng không muốn miễn cưỡng anh, trở lại vấn đề ban đầu: “Minh tới tìm cậu là muốn nói chuyện khai thác khu nghỉ mát.”

Chủ đề nhầm chán, tạm thời hai người sôi nổi bàn luận, chuyện kia ném qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

4.1

“Nói, tại sao con lại đánh nhau với bạn?” Thiệu Sâm chưa tan việc đã bị cô giáo nhà trẻ gọi điện thoại tới, nói con trai của anh cùng bạn đánh nhau.

Trên mặt Thiệu Nhiên lộ rõ vết thương, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, quật cười không nói.

Thiệu Sâm không khỏi nhíu mày lại, từ nhà trẻ về nhà đến giờ, tên tiểu tử này một câu cũng không nói.

“Con rốt cuộc tại sao lại đánh nhau?” Thiệu Sâm kiên nhẫn hỏi lại lần nữa, anh biết tính cách của con, sẽ không dễ dàng tức giận như vậy.

“Nó đáng đánh.” Bé hậm hực nói, giống như nếu bạn nhỏ kia mà ở trước mặt, bé có thể xông lên trước đánh thêm một trận.

“Nhiên Nhiên, cha dạy con như vậy sao?” Nhìn thấy thái độ thẳng thừng bé không chút hối cải làm Thiệu Sâm tức giận, “Coi như người ta không đúng, cũng không thể động một cái liền đánh người.”

“Nó nói con không có mẹ, con là con hoang, con liền muốn đánh nó, con có mẹ.....” Bé vừa nói vừa mếu máo khóc, “Cha, người đem mẹ trở về, có được hay không?”

Thiệu Sâm bắt đầu lo lắng, áy náy không dứt, tiến lên ôm lấy con, anh không biết ở trong nhà trẻ bé lại bị người khác cười nhạo như vậy, thật là quá đáng chết, anh không làm tốt bốn phận người cha.

“Nhiên Nhiên, cha xin lỗi, lúc này cha không phải cố ý lớn tiếng với con, tha thứ cho cha được không?”

“Cha, người tìm mẹ trở về, được không?” Thiệu Nhiên chờ đợi nhìn anh, “Cha nói với mẹ, Nhiên Nhiên rất nhớ người!”

Lúc con trai còn rất nhỏ, Thiệu Sâm đã cho bé xem ảnh của Bùi Dạ Tĩnh, nói cho bé biết đây là mẹ của bé, năm đó anh mặc dù đã độc ác không cho Bùi Dạ Tĩnh gặp con, nhưng do là anh tức giận, ai ngờ nhiều năm như vậy, cô cũng tần ngần không xuất hiện trước mặt cha con anh một lần.

Nhìn gương mặt khát vọng của con trai, Thiệu Sâm không thể cự tuyệt, chỉ có thể sững sờ gật đầu một cái.

“Cha, có thật không? Người thật sự muốn tìm mẹ trở về sao?” Nhất thời trên mặt Thiệu Nhiên xuất hiện nụ cười sáng lạn.

Lúc bé còn nhỏ là anh đã lừa bé đi giận bé nên mới bỏ nhà ra đi, bây giờ phải làm thế nào để lừa bé đây?

Thiệu Sâm không khỏi cảm thấy nhức đầu, có lẽ, anh thật sự muốn đi tìm cô trở về, giống như Đường Lăng nói, anh vẫn còn yêu cô, tại sao không tìm cơ hội bù đắp tổn thương cho cô ấy?

Thiệu Sâm nghiêm túc nói với bé: “Nhiên Nhiên, cha sẽ đưa mẹ trở về, cha cam đoan với con! Nhưng là, cha phải đi một nơi tương đối xa tìm mẹ, không thể mang con đi, con phải ngoan ngoãn ở nhà, có được không?”

“Thật không thể mang con theo sao?” Mặt của bé lập tức xụ xuống.

“Nhiên Nhiên, cha muốn tìm mẹ, không thể phân tâm chăm sóc con được.” Thiệu Sâm biết nếu để bé một mình ở lại Nhật Bản, anh nhất định sẽ lo lắng, nhưng thật sự không có biện pháp mang theo Nhiên Nhiên, dù sao cũng chưa tìm được chỗ ở của Bùi Dạ Tĩnh.

“Nhiên Nhiên, chẳng lẽ con không muốn nhanh nhanh tìm được mẹ sao? Thiệu Sâm dụ dỗ bé, “Chỉ cần tìm được mẹ, cha lập tức đem mẹ trở về gặp con, có được hay không?”

Vậy.....Được rồi, cha, người phải nhanh tìm được mẹ nha!” Bé bắt đầu dĩ gạt đầu, “Con sẽ ngoan ngoãn, sẽ không cùng người khác đánh nhau nữa”

“Con trai ngoan, cha nhất định sẽ nhanh trở về.” Thiệu Sâm ôm chặt lấy bé, bảo đảm.

Bé rúc vào trong ngực cha, trong lòng yên lặng cầu nguyện, hi vọng cha sẽ nhanh tìm được mẹ, sau đó đem mẹ trở lại.

Hôm sau, Thiệu Sâm tìm đến Đường Lăng, nói với anh ý định của mình.

“Cậu đã quyết định, vậy thì hãy đi đi, Nhiên Nhiên cứ để mình chăm sóc, yên tâm, mình nhất định sẽ trả lại cho cậu một đứa con trai đầy đủ không sức mẻ chút nào.” Đường Lăng cam kết với anh, “Về phần chuyện của công ty, liên giao cho mình cùng A Ty là được.”

“Cám ơn.” Thiệu Sâm cảm kích tự đáy lòng, có bằng hữu bảo đảm, anh yên tâm giao con cho Đường Lăng chăm sóc.

“Nhưng là, cậu có biết Dạ Tĩnh mấy năm nay ở đâu không?” Nhiều năm không liên lạc, tìm người nhất định sẽ không dễ dàng gì.

“Mình sẽ đến nhà trước đây cô ấy ở, có lẽ còn ở đó.” Mặc dù năm đó Bùi Dạ Tĩnh vì cùng anh kết hôn mà bị đuổi ra khỏi Bùi gia, nhưng bọn họ cuối cùng cũng là người một nhà, sau khi ly hôn cô nhất định sẽ tìm đến bọn họ.

“Cậu đã có mục tiêu thì tốt, có gì cần hỗ trợ, nhớ gọi điện về cho mình.”

“Nhiên Nhiên cùng công ty làm phiên cậu cùng A Ty rồi.”

“Yên tâm, A Ty ngày mai sẽ rời Mi trở về.”

“Vậy thì tốt, ngày mai mình sẽ chuẩn bị lên đường.” Thiệu Sâm yên tâm giao tất cả cho Đường Lăng.

Đường Lăng gật đầu, “Mình biết rồi.”

Nói là làm, Thiệu Sâm an bày xong mọi việc trong nhà, liền đem Thiệu Nhiên giao cho Đường Lăng cùng quản gia Huệ Tử chăm sóc, sau đó được con trai cùng mọi người đưa tiễn, bắt đầu cuộc hành trình tìm vợ.

Máy bay hạ cánh, Thiệu Sâm liền chạy thẳng tới công ty, nếu muốn tìm Bùi Dạ Tĩnh, thuận lợi nhận được sự tha thứ của cô, có thể nói đây không phải là chuyện dễ dàng, cho nên anh phải chuẩn bị cho cuộc kháng chiến lâu dài.

Đợi đến lúc anh dần xếp xong mọi thứ, anh mới đến Bùi gia tìm Bùi Dạ Tĩnh.

Ái ngờ, vừa mới đến cửa chính Bùi gia liền bị cha Bùi đuổi ra ngoài, lần này anh mới biết Bùi Dạ Tĩnh căn bản không trở về Bùi gia. Nghĩ đến hiện tại không biết cô ở nơi nào, Thiệu Sâm sốt ruột vô cùng, không để ý đến mình vừa đi đường dài mệt nhọc, anh vội vàng tìm thám tử tư, giúp một tay tìm vị trí của Bùi Dạ Tĩnh.

Hai ngày sau, thám tử tư cuối cùng cũng đem tin đến cho anh.

“Thiệu tiên sinh, chỗ ở của người mà ngài ủy thác đều nằm trong tài liệu này, mời ngài xem qua.” Người đàn ông cung kính đem một túi lấy lớn đưa cho Thiệu Sâm.”

Thiệu Sâm cầm lấy cái túi, hơi nhìn vào đồ vật bên trong, sau đó đem một tờ chi phiếu đặt trên bàn, “Đây là tiền thù lao của anh.”

Dứt lời, anh liền cầm tài liệu, đứng dậy rời khỏi quán cà phê họ đã hẹn.

Trở lại chỗ ở, Thiệu Sâm không kịp chờ đợi nữa mở túi ra, anh muốn biết những năm này Bùi Dạ Tĩnh ở đâu, đang làm gì, có cuộc sống mới hay không.

Khi anh mở ra tài liệu thứ nhất, “Độc thân” hai chữ đập vào mắt khiến Thiệu Sâm không khỏi thở phào một cái, âm thầm vui mừng. Máy trang giấy rất nhanh anh đã xem xong, đọc ghi chép về cuộc sống mấy năm qua của Bùi Dạ Tĩnh, trong Thiệu Sâm ngổn ngang biết bao tư vị.

“Tĩnh nhi, em có nguyện ý gặp lại anh không?” Thiệu Sâm dịu dàng vuốt ve bức ảnh trong tài liệu, thâm tình nhìn, tự lẩm bẩm.

Mặc dù nói muốn cho con cảm nhận được tình thương của mẹ, nhưng chỉ có anh hiểu rõ nội tâm mình, đây chẳng qua chỉ là cái cớ, chính anh cũng rất muốn gặp cô, khi con trai yêu cầu thì chỉ là một lý do quang minh chính đại để anh tìm cô thôi.

Tóm lại, mặc kệ như thế nào, anh nhất định sẽ bắt cô trở về lần nữa, chỉ là, hiện tại tâm Bùi Dạ Tĩnh phòng bị nặng như vậy, phải làm như thế nào mới có thể đến gần cô đây?

Anh vô ý liếc thấy tờ báo trên bàn, phía trên còn có một tiêu đề lớn.

Đứa trẻ lang thang không nhà về, được cô tốt bụng nhận nuôi mười năm.

Một ý tưởng chợt hiện trong đầu anh, có lẽ anh cũng có thể làm theo cái này.....

Kế hoạch đơn giản lập tức hình thành trong đầu, không suy nghĩ nhiều, anh lập tức đem những thứ đáng giá trên người tháo xuống, cái gì cũng không mang theo, tay không đi ra khỏi phòng.

Anh muốn đánh cược một lần, đánh cược cô sẽ mềm lòng chứa chấp anh!

Bùi Dạ Tĩnh từng bị Tô Hà làm cho dao động, từng kích động muốn bay đi Nhật Bản đem con trai về, nhưng cuối cùng cô không đi, bởi vì sợ, vì cô quá mềm yếu, hết thấy những chồng gia làm cho cô lùi bước.

Nhưng, người mà cô cho là sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa, lúc này lại đứng trước cửa nhà mình.

Thiệu Sâm đầu đầy mồ hôi, hình tượng chính tề lúc trước giờ lại đầu tóc xốc xếch không chịu nổi, ống tay áo tùy ý cuộn lại, giày da vốn nên sáng bóng lại đóng đầy bụi bặm, cả người anh nhếch nhác cực kỳ.

“Anh.....” Bùi Dạ Tĩnh đứng ngơ ngác tại chỗ, nhìn người đàn ông quen thuộc lại xa lạ, không nói nổi từ thứ hai.

“Tĩnh nhi.....” Mặc dù vuốt ve tấm hình vô số lần, nhưng khi cô chân thật đứng trước mặt mình, nội tâm Thiệu Sâm không nhận được kích động, kêu lên tên của cô, anh không dám tùy tiện tiến đến, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi cô đáp lại.

“Anh.....Tại sao lại ở đây?” Bùi Dạ Tĩnh đột nhiên nhớ đến việc mình đã cùng anh ly hôn, còn bị anh ép buộc không được gặp con, sắc mặt nhất thời trở nên tối tăm. “Anh đi đi, tôi không muốn gặp anh.” Nói xong, cô vung loạn tay chân mở ra túi xách, muốn tìm chìa khóa mở cửa.

Thiệu Sâm vội vàng tiến lên đề tay cô lại, “Tĩnh nhi, hãy nghe anh nói.”

“Không nghe, cái gì tôi cũng không muốn nghe!” Bùi Dạ Tĩnh tùy hứng hô to, nước mắt uất ức ứa ra rơi xuống đất, “Chúng ta đã ly hôn, anh còn đem Thiệu Nhiên đoạt đi, để cho tôi không gặp đc Nhiên Nhiên.”

Cảm xúc nhiều năm chất chứa trong nháy mắt bộc phát, cô đánh vào ngực anh, hô to, “Trả lại Nhiên Nhiên cho tôi, trả Nhiên Nhiên.....”

Thiệu Sâm mặc cho cô vừa đánh vừa mắng, nhìn cô không tự chủ được làm nũng với anh, thân thể anh không cảm nhận được chút xú đau đớn nào.

Hồi lâu, Bùi Dạ Tĩnh mới chậm rãi điều chỉnh cảm xúc, gạt đi nước mắt.

“Tĩnh nhi, hiện tại có thể nghe anh nói không?” Thiệu Sâm thấy cảm xúc của cô đã ổn định, mới dám mở miệng.

“Anh đến tìm tôi làm gì? Làm sao anh biết tôi ở nơi này? Nhiên Nhiên đâu, cũng đi cùng anh sao?” Một chuỗi câu hỏi từ trong miệng cô thoát ra.

“Đừng có gấp.” Thấy bộ dáng nóng nảy của cô, Thiệu Sâm không nhận được suy nghĩ trấn an cô giống như trước đây.

Anh từng bước từng bước giải đáp vấn đề cô hỏi: “Anh là vì Nhiên Nhiên nên tới nơi này tìm em, trước khi đến anh nhờ người tìm giúp địa chỉ này, Nhiên Nhiên không có cùng anh đến.”

“Nhiên Nhiên thế nào rồi?” Vừa nghe Thiệu Sâm là vì cục cựa mới đến, trong lòng cô không khỏi có chút mất mát.

“Bé muốn gặp em.” Thiệu Sâm cũng không giấu diếm, trực tiếp đem mục đích của mình nói ra.

“Có thật không? Tôi cũng rất nhớ bé!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Dạ Tĩnh nhất thời lộ vẻ mừng rỡ, khiến Thiệu Sâm không khỏi ghen tị địa vị của bé trong lòng cô.

“Thế còn anh? Em có nghĩ đến anh không?” Thiệu Sâm vẫn không nhận được so đo cùng con trai mình, buồn buồn hỏi cô.

Bùi Dạ Tĩnh không ngờ anh sẽ hỏi như vậy, trở mắt trong chớp lát.

“Ai, thôi.” Thiệu Sâm không miễn cưỡng cô, chỉ mở một đôi mắt đáng thương mà nhìn, “Có cơm ăn không? Anh đã một ngày không có ăn cơm.”

“Cái gì?” Bùi Dạ Tĩnh nhất thời không biết nên trả lời thế nào, thật lâu mới phản ứng được, “Anh một ngày rồi không ăn cơm?”

“Đúng, anh xuống mấy bay sau khi đi toilet, sau khi ra ngoài liền phát hiện hành lý không thấy đâu, thậm chí hơn chính là, hôm nay sau khi ra cửa, ví tiền lại bị ăn trộm trộm đi nha.” Thiệu Sâm kể sinh động đem mình nói thật đáng thương, với ý định là không để cho cô nhẫn tâm đuổi anh đi.

“Trong người anh bây giờ không có xu nào, ở chỗ này cũng chỉ biết có em, nếu như em không chứa chấp anh, vậy thì tối nay anh chỉ có thể lưu lạc nơi đầu đường rồi.” Vì muốn gia tăng tính chân thật, còn cố ý đi bộ đến nhà Bùi Dạ Tĩnh, để cho mình nhếch nhác một chút, như vậy mới có tính thuyết phục.

Bùi Dạ Tĩnh nhìn thấy toàn thân anh là bộ dáng nhếch nhác, không đành lòng lên tiếng đuổi anh đi, “Vậy anh vào đi.” Cô tìm chìa khóa, mở cửa cho anh đi vào.

“Nhưng ngày mai anh phải đi.” Nói gì thì nói cũng không thể để anh ở nơi này, đối với cô mà nói là quá nguy hiểm.

“Anh không có tiền.” Thiệu Sâm lần nữa nhấn mạnh sự quẫn bách của mình.

“Tôi giúp anh đặt phòng khách sạn.”

“Anh không cần tiền của phụ nữ.” Làm sao có thể, nếu anh ở khách sạn, thì làm sao tiếp cận lâu dài được.

“Anh không thể ở chỗ của tôi!” Bùi Dạ Tĩnh vội vàng nói, quan hệ hiện giờ của họ không thích hợp.

“Tại sao?” Thiệu Sâm biết rõ còn hỏi, “Tĩnh nhi, mặc dù chúng ta đã ly hôn, nhưng chúng ta không thể làm bạn sao? Hiện tại bạn em gặp nạn, em cũng không nguyện ý giúp một tay sao? Hay là, em sợ chúng ta đơn độc chung đụng?”

“Ai nói tôi sợ!” Không muốn bị anh xem thường, cô lập tức bật thốt lên.

“Đã như vậy, đoạn thời gian này liền làm phiền em rồi.” Thiệu Sâm không cho cô cơ hội phản bác, “Sau đó.....Nói một chút chuyện về Nhiên Nhiên.”

Bùi Dạ Tĩnh vừa nghe đến chuyện của con liền im lặng, vì con trai, cô sẽ tạm thời để cho anh ở đây, chỉ cần coi anh như người xa lạ là được rồi.

“Anh ngồi trước đi, tôi đi làm một chút gì đó cho anh.” Nói xong, cô xoay người tiến vào phòng bếp làm thức ăn.

4.2

Thiệu Sâm nhìn bóng lưng cô, khoe miệng không khỏi cong lên, trong lòng ngọt ngào, đến cả hơi thở cũng ngọt.

Thật tốt, rốt cuộc anh lại gặp được Tĩnh nhi rồi!

“Dạ Tĩnh, cậu ngủ không được ngon giấc à?” Tô Hà đi tới vỗ vai cô, “Kêu cậu mấy tiếng cũng không nghe, mình thấy hôm nay tinh thần cậu có chút hoảng hốt đó.”

“Không có gì, tối hôm qua ngủ không được tốt cho lắm.” Hôm qua cô vừa nghĩ tới Thiệu Sâm đang ngủ ở sát vách, cô lăn lộn khó ngủ, sáng sớm liền vội vã đi ra khỏi nhà.

Gặp lại được Thiệu Sâm, lòng cô vẫn như cũ rung động không dứt, biết rõ hiện tại hai người hiện lại đã không còn quan hệ, nhưng cô vẫn nhìn không được nhớ đến anh. Nhưng anh lại tìm đến cô, mà cũng chỉ vì cục cưng, cô không cần quá để ý đến anh! Bùi Dạ Tĩnh không ngừng động viên mình, tạo ra một bức tường bảo vệ.

“Sắc mặt của cậu trông rất xấu, có cần xin phép về không?” Tô Hà nhìn sắc mặt cô, có chút lo lắng.

“Không, mình không muốn về!”

Cô phản ứng quá độ, khiến Tô Hà bị dọa sợ.

“Cậu làm sao vậy?” Tô Hà nghi ngờ nhìn cô, “Cậu khẩn trương cái gì?”

“Không có gì.” Biết mình phản ứng có chút quá mức, Bùi Dạ Tĩnh vội vàng hạ giọng nói, kéo ra một chút tươi cười.

“Cậu thật không có chuyện gì sao?” Tô Hà không yên tâm hỏi lại lần nữa.

“Thật không chuyện gì, chỉ là mình ngủ không ngon thôi.”

“Dạ Tinh, lần trước mình đề nghị cậu đi Nhật Bản tìm lại con, cậu dự định thế nào?” Bộ dạng sống không có mục tiêu của cô ấy khiến cô có chút bần tâm.

“Không phải mình nói đợi đến khi nhà trẻ nghỉ lại tính sao?” Bùi Dạ Tinh không dám để Tô Hà biết, Thiệu Sâm đã đến tìm cô nói chuyện của con rồi, người này hiện tại đang ở ngay nhà của cô.

“Ừ, vậy cũng tốt, chuyện này đợi nhà trẻ nghỉ hãy nói, cậu có gì cần giúp, cứ nói thẳng với mình.” Tô Hà nhớ lại chuyện quan trọng, “Có chuyện mình nhất định phải nói ngay, không phải cậu tính toán muốn về gặp cha mẹ sao? Dù sao đã nhiều năm như vậy, bọn họ đều rất nhớ cậu.”

Trong lúc nhất thời, Bùi Dạ Tinh không biết phải trả lời bạn thế nào, cô đã từng muốn trở về, nhưng mỗi lần gọi điện thoại về đều bị cha cắt đứt, dần dà, cô vẫn chưa có dũng cảm trở về.

Rất lâu sau đó, cô nhẹ nhàng nói ra một chữ: “Mình.....” Sau đó lại trầm mặc.

“Về thăm nhà một chút thôi.” Tô Hà thấy đáng về cô đang giãy giụa, cũng biết thật tâm cô muốn trở về, “Cậu cuối cùng vẫn là con gái của bọn họ, như thế nào đi nữa, bọn họ cũng không thể oán trách cậu cả đời, trở về nhận sai sẽ không có chuyện gì.”

“Tô Hà, mình không biết làm thế nào mới có thể đối mặt với cha mẹ mình.” Trong lòng Bùi Dạ Tinh rất mâu thuẫn, vừa muốn trở về xem cha mẹ mình, lại không dám gặp bọn họ.

“Cậu là con của họ, họ sẽ tha thứ cho cậu.”

“Tô Hà, họ sẽ nguyện ý tha thứ cho mình sao?” Bùi Dạ Tinh không có lòng tin, năm đó cô bất chấp tất cả tạm nghỉ học để gả cho Thiệu Sâm, phụ sự kì vọng của cha, cha mẹ sẽ tha thứ cho cô sao?”

“Máu mủ tình thâm, có cha mẹ nào lại ghi hận con cái cả đời.” Tô Hà an ủi cô, “Cậu trở về thẳng thắn nói chuyện với họ, thỉnh cầu sự tha thứ, mình tin tưởng họ sẽ tha thứ cho cậu.” Bùi Dạ Tinh trầm mặc, nghĩ tới lời Tô Hà nói, có lẽ, cô nên trở về xem cha mẹ một chút.

Thiệu Sâm vừa rời giường đã không thấy Bùi Dạ Tinh, nghĩ thầm cô nhất định đang trốn tránh mình, chỉ là không sao, anh đã thừa nhận, còn sợ cô tránh mình sao? Tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh, thật sự là quá tốt!

Anh nhìn xung quanh ngôi nhà một vòng, quyết định dọn dẹp phòng ốc của người phụ nữ mình yêu một chút, sau đó chuẩn bị một bữa ăn lãng mạn, chờ cô trở lại.

Nói liền làm, Thiệu Sâm nhanh chóng tìm cây lau nhà cùng khăn, bắt đầu công việc tổng vệ sinh lần đầu tiên trong đời anh.....

Lúc kim đồng hồ chỉ bảy giờ, Thiệu Sâm nhìn ra cửa lần nữa, vẫn không nghe được tiếng mở cửa mình mong đợi.

“Tại sao lâu như vậy vẫn chưa trở về?” Cái cô gái này không phải là vì tránh anh, nên chọn cách không trở về chứ?”

Lúc anh đang ngồi suy nghĩ lung tung, ngoài cửa vang lên tiếng va chạm mở khóa, Thiệu Sâm vội vàng ngồi lên ghế sofa, còn cầm một tờ báo giả bộ đọc.

“Em đã về.” Cô không chút để ý nói.

“Ừ.” Bùi Dạ Tinh vừa vào cửa liền nhìn thấy Thiệu Sâm ngồi trên ghế sofa đang nghiêm túc xem báo, không lên tiếng quấy rầy, tự mình trở về phòng.

Khỏe mắt Thiệu Sâm nhướn lên, hơi nóng nảy, vội vàng lên tiếng: “Tĩnh nhi, anh vừa rồi đói bụng nên nấu chút đồ ăn, cũng thuận tiện nấu cho em.”

Bùi Dạ Tinh lúc này mới quay đầu nghiêm túc nhìn anh, “Anh nấu?” Khi cô nghe anh nói lời này, vấn đề đầu tiên chợt xuất hiện trong đầu cô, không phải cô muốn hoài nghi anh, mà bởi vì từ nhỏ Thiệu Sâm sống cuộc sống của một Đại thiếu gia, bất luận cái gì cũng không cần anh nhúng tay, huống chi là nấu cơm.

“Dĩ nhiên.” Thiệu Sâm nâng cằm kiêu ngạo không dứt, “Những năm này anh học không ít thứ, lúc ở nhà anh thường nấu cơm cho cục cưng ăn.”

Nói đến cục cưng, hai người đều trầm mặc.

Lâu sao, Bùi Dạ Tinh mới đem suy nghĩ trong lòng nói ra: “Nhiên Nhiên.....bé có khỏe không?”

“Ừ, bé rất tốt.” Thấy cô rụt rè hỏi, Thiệu Sâm không khỏi cảm thấy áy náy, năm đó anh làm sao lại tàn nhẫn nói ra lời nói như vậy, không để cho cô nhìn thấy cục cưng.

Bùi Dạ Tinh vội vàng hỏi, “Bé hiện giờ ra sao? Có cao hơn không?”

Thiệu Sâm có chút hối hận đã nói dối cô, bằng không anh có thể quan mình chính đại đem hình con trai ra cho cô nhìn, để cô giải tỏa bớt nỗi khổ nhớ nhung, anh thật sự không nên lấy lý do hành vi cùng vi tiền bị trộm mất.

“Tĩnh nhi, thật xin lỗi.”

“Tôi muốn gặp cục cưng, thật sự rất muốn!” Bùi Dạ Tình không khỏi đau buồn, hốc mắt trở nên ướt át.

Thiệu Sâm khổ sở không dứt, đứng dậy đi tới bên người cô, nhẹ nhàng ôm lấy, “Thật xin lỗi, năm đó anh không nên dùng lời nói ác độc như vậy, anh chưa từng muốn không để cho em thấy cục cưng, chỉ hi vọng em có thể vì con mà ở lại.....” Tình nhi, tha thứ cho anh.”

Nước mắt buông bình ào ào rơi xuống, Bùi Dạ Tình không cự tuyệt cái ôm của anh, yên lặng rơi lệ.

“Tình nhi, anh yêu em, vẫn luôn không thay đổi.” Thiệu Sâm thâm tình thổ lộ, “Anh biết trong quá khứ đã làm cho em bị tổn thương, cho anh thêm một cơ hội, cho chúng ta làm lại từ đầu có được không?”

Bùi Dạ Tình không trả lời, chỉ rơi nước mắt.....

Thiệu Sâm đưa tay lau đi nước mắt, động tác cực kì dịu dàng, giống như là trân trọng bảo bối cực kì trân quý.

“Những năm này, không có em, anh sống một chút cũng không tốt.” Một bên anh lau nước mắt trên mặt cô, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô, “Anh nhớ em, rất nhiều lần muốn đến tìm em, nhưng em không bỏ được lòng tự trọng xuống, cho đến khi cục cưng đòi gặp em, anh mới phát hiện anh khát vọng muốn được gặp em, được ôm em trong tay.”

“Anh.....” Anh thâm tình thổ lộ khiến tim cô rung động không dứt.

“Tình nhi, anh hiểu rõ năm đó Đồng Thái Diệp đã thương tổn em là vì anh, là lỗi của anh, anh không suy tính đến cảm thụ của em, để em phải lo lắng, cũng làm lòng tin của em đối với anh bị hủy sạch.” Sai lầm giống vậy anh sẽ không tái phạm nữa, “Nhiên Nhiên ở trong trường cùng bạn học đánh nhau, bởi vì đưa bé đồ nói cục cưng không có mẹ là đưa con hoang.....”

“Cái gì?” Bùi Dạ Tình che miệng, kinh ngạc hô lên, đôi mắt hiện lên áy náy càng thêm sâu, “Trời ạ con tôi!”

“Thời điểm anh biết được, trong lòng khổ sở cực kì, bởi vì chúng ta li hôn, khiến cục cưng bị tổn thương.....” Thiệu Sâm chậm rãi nói với cô, “Tình nhi, anh tới tìm em, một phần vì cục cưng, quan trọng hơn anh cũng rất cần đến em.”

“Ồ.....” Mẹ thật xin lỗi Nhiên Nhiên.....” Lời của anh khiến cho cô lần nữa khóc to.

“Không, là lỗi của anh!” Thiệu Sâm ôm chặt cô, “Là anh khiến cái nhà này trở nên như vậy, ban đầu anh nói dù có chuyện gì cũng không buông tay, đều do anh tự ái làm hỏng tất cả mọi thứ.”

“Ồ.....”

“Ngaoan, Tình nhi, đừng khóc.” Không nỡ nhìn thấy cô khóc, Thiệu Sâm tận lực an ủi, dụ dỗ cô.

“Tôi muốn Nhiên Nhiên..... Muốn gặp anh.....” Cô rung nước mắt chờ đợi nhìn anh.

“Được, nhưng phải qua một thời gian nữa, được không?” Cô vẫn chưa đồng ý lại gả cho anh, làm sao lại để cô gặp con trước đây.

“Tại sao? Tôi muốn lập tức nhìn thấy bé!” Bùi Dạ Tình không hiểu ý của anh là gì.

“Vậy em đồng ý gả cho anh?” Nếu cô gật đầu, anh sẽ lập tức mang cô về Nhật Bản gặp cục cưng.

“Cái gì?” Bùi Dạ Tình cảm thấy không giải thích được, nói thế nào nói qua nói lại đều là vấn đề này?

“Tôi làm sao muốn gả cho anh?”

“Con trai chúng ta phải có một gia đình hoàn chỉnh.” Thiệu Sâm trả lời như chuyện đương nhiên, “Anh đã đồng ý với bé.”

“Không cần, tôi không muốn tái giá với anh!” Bùi Dạ Tình hô lớn, tránh khỏi ngực của anh, giận dữ trừng mắt nhìn.

“Vậy là anh không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cố gắng a.” Thiệu Sâm đột nhiên thay đổi thái độ, hai tay mở rộng, giống như một tên vô lại.

Bùi Dạ Tình nhất thời tỉnh ngộ, “Là anh cố ý tìm cách vào nhà tôi, bởi vì nguyên nhân này?”

“Không phải vậy, Tình nhi, anh muốn bù đắp cho em, để cho chúng ta làm lại lần nữa.” Chỉ sợ cô hiểu lầm, anh vội vàng giải thích.

“Nếu như không gả cho anh, có phải hay không anh không cho phép tôi nhìn thấy cục cưng?” Bùi Dạ Tình cảnh giác nhìn anh.

“Không biết, anh hiểu em rất muốn nhìn thấy con, anh sẽ không làm như vậy.....Ba tháng!” Thiệu Sâm nghiêm túc nói với cô, “Tình nhi, em cho chúng ta thời gian ba tháng, để chúng ta thử một lần nữa, nếu như cuối cùng em vẫn không muốn tái giá với anh, vậy anh liền đi, sau đó đưa cục cưng đến, được không?”

Bùi Dạ Tình trầm mặc, cô giằng giằng muốn cự tuyệt, nhưng miệng giống như nặng ngàn cân, không trả lời được.

“Anh khi dễ tôi.” Một tảng hơi nước lẩn nhủ phủ kính đôi mắt cô, cô dùng sức dậm chân một cái, cô căn bản không cự tuyệt được anh.

Thiệu Sâm thấy vẻ mặt cô đã thỏa hiệp, không khỏi ôm cô thật chặt, “Tình nhi.”

Anh ôm lấy bả vai gầy yếu của cô, nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, đưa tay lau đi những hạt trân châu trên gò má, kim lòng không được cúi người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Ừm.Không.” Đôi tay cô chống đỡ trên ngực anh, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh.

Thiệu Sâm bá đạo hôn cô, nuốt trọn tất cả những kháng nghị cùng hơi thở, anh khát vọng được hôn cô đã lâu, anh đã tưởng niệm năm năm!

Bùi Dạ Tĩnh cảm thấy đầu lưỡi của anh đã trượt vào bên trong miệng của cô, anh cạy mạnh giữ chặt đầu cô, giấy xéo cánh môi, khi đầu lưỡi bọn họ chạm nhau thì đột nhiên cảm nhận được một luồng nhiệt nóng bỏng len lỏi trong cơ thể anh, làm cho họ phát ra tiếng rên rỉ.

“Ừ.”

“A.”

Nụ hôn của anh xen lẫn kích tình, dịu dàng, áy náy cùng tình yêu không đổi.

Rất lâu sao, anh mới lưu luyến rời khỏi môi cô, trông mắt thâm thúy hàm chứa tình ý không cách nào ức chế, cánh tay bèn chắc ôm chặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

5.1

Cứ như vậy Thiệu Sâm thành công tiếp tục trụ lại nhà Bùi Dạ Tĩnh.

Vì nhìn thấy cô ngày nhớ đêm mong con trai, anh liền lên mạng tìm hình cho cô ngắm, mà người phụ nữ này mỗi ngày đều phải nhìn đi nhìn lại 4, 5 lần mới thôi, chọc cho anh phải ghen tức.

“Được rồi, không cần xem nữa.” Đã muộn rồi, vậy mà cô còn không muốn rời khỏi màn hình vi tính, “Ngày mai em sẽ dậy không nổi mắt.” Biết rõ cô không phải là người hay ngủ trễ, đã vậy còn thức đêm, anh thực sự không nhịn nổi, đi đến tắt nút màn hình.

“Thiệu Sâm, sao anh lại tắt đi!” Bùi Dạ Tĩnh tức giận kêu lên.

“Nếu không ngủ, chúng ta liền làm vận động hữu ích một chút, em thấy như thế nào?” Thiệu Sâm dùng ánh mắt mập mờ cảnh cáo cô.

Bùi Dạ Tĩnh rất nhanh hiểu ra anh muốn ám chỉ cái gì, khuôn mặt không khỏi sung huyết đỏ bừng, càng làm cho lửa dục trong Thiệu Sâm lan rộng hơn. Nhưng bây giờ anh vẫn còn trong giai đoạn theo đuổi cô, nên không thể tùy tiện ra tay, nếu không đến lúc đó cô cảm tức đem anh đuổi đi, vậy chẳng phải liền thất bại trong gang tấc sao?

“Anh.ở đây nói những cuộc gì đó!” Nói xong, cô đỏ mặt chạy về phòng của mình.

Trong người lửa dục khó tiêu, Thiệu Sâm không thể làm gì khác đành phải ngoan ngoãn vào phòng tắm tắm nước lạnh, để mình bình phục lại.

Ai, hiện tại chỉ có thể xem không thể ăn, lúc nào mới kết thúc đây?

Gần đây Bùi Dạ Tĩnh hành động rất kì quái, khiến Tô Hà không hiểu nổi, thỉnh thoảng cô lại lộ ra vẻ mặt thẹn thùng của cô gái mới lớn, còn tự mình ngồi cười khúc khích.

“Dạ Tĩnh, có phải cậu đang yêu hay không?” Trừ cái này, Tô Hà thật sự không nghĩ ra cái gì có thể khiến cô biến thành bộ dáng như vậy.

“Cậu.Nói bậy gì đó!” Bùi Dạ Tĩnh nhặt lên những món đồ chơi rơi tán loạn trên đất, không dám nhìn mặt bạn.

“Có thật không?” Tô Hà còn chưa cảm thấy tin tưởng, “Cậu thật không có lên lút yêu đương?”

“Không có!” Bùi Dạ Tĩnh lớn tiếng trả lời cô.

“Vậy thì tốt, tối nay theo chúng mình đi ăn com đi.” Tô Hà bắt chéo tay trước ngực, bộ dạng đang đợi cô trả lời thế nào.

“Chúng mình?” Bùi Dạ Tĩnh không hiểu: “Trừ cậu ra, còn có ai? Sẽ không lại muốn đi xem mắt chứ?”

“Yên tâm đi, là tiệc đãi công ty của chồng tương lai mình, dù sao cậu về nhà chỉ có một mình, không bằng chúng ta cùng đi.”

“Có được không, mình cũng không biết họ.”

“Không được, cậu tối nay nhất định phải đi, không đi thì chính là không xem mình là bạn.” Nói một cách thẳng thắn, Tô Hà vẫn chưa dứt ý niệm muốn cô đi xem mắt, “Vậy nếu như cậu nói đang yêu, đã có hẹn, nếu như vậy mình sẽ không miễn cưỡng nữa.”

“Không.....Không có, mình đi.” Bùi Dạ Tĩnh bắt đầu đi, cuối cùng vẫn phải đồng ý.

Sau khi tan làm, Bùi Dạ Tĩnh cùng Tô Hà đi đến một nhà hàng buffet với khung cảnh rất đẹp, vừa vào đến cửa liền nhìn thấy bạn trai Tô Hà dẫn theo một người đàn ông anh tuấn rạng rỡ như ánh mặt trời đi về phía các cô.

“Oa, rất đông người nha!” Tô Hà vừa nhìn thấy bạn trai cao húng nhào tới.

“Anh mời tất cả những thanh niên tài tuấn đến.” Bạn trai Tô Hà cười tranh công với bạn gái mình.

“Coi như anh làm rất tốt!” Tô Hà nhìn người đàn ông bên cạnh bạn trai, “Vị này xưng hô như thế nào, mau đến giới thiệu với Bùi Dạ Tĩnh a.” Bạn trai Tô Hà cười giới thiệu người với Bùi Dạ Tĩnh: “À, người này là bạn trung học của tôi, Khiếu Phuong Viễn.”

Sau xoay người hướng người bên cạnh giới thiệu với anh: “Đây này là bạn kiêm đồng nghiệp của Tô Hà, Bùi Dạ Tĩnh.”

“Bùi tiểu thư, chào cô.” Khiếu Phuong Viễn nở nụ cười lộ ra một hàm răng trắng tinh.

“Chào anh.” Bùi Dạ Tĩnh ngượng ngùng gật đầu một cái.

“Phuong Viễn, anh sẽ không để ý nếu chị em chúng tôi qua bên này ngồi chứ?” Tô Hà thừa cơ hội chế nhạo bọn họ.

“Dĩ nhiên không ngại, đây là vinh hạnh của tôi.” Nói xong, Phuong Viễn nghiêng người, hướng đến Bùi Dạ Tĩnh bày ra tư thế xin mời.

Bùi Dạ Tĩnh có chút xấu hổ đứng sững sờ một chỗ, lén đưa tay kéo vạt áo Tô Hà, ai ngờ Tô Hà căn bản không để ý tới cô. Bùi Dạ Tĩnh không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi theo Phuong Viễn đến phòng ăn, cô cảm thấy có chút chột dạ

Nếu như Thiệu Sâm biết cô ở đây đi xem mắt với người khác, liệu anh ấy có nổi giận hay không?

Thiệu Sâm khẳng định hiện giờ mình đang trong cơn giận dữ, hơn nữa còn sắp bốc cháy.

Đáng chết! Người đàn ông đang cười sảng khoái kia là ai? Tại sao Tĩnh nhi với hắn lại đi cùng nhau?

Anh đứng bên cửa sổ nhìn xuống, nhìn thấy người đàn ông đang cười đến chói mắt mở cửa x echo Bùi Dạ Tĩnh. Hơn nữa còn đứng đó nói không ngừng. Anh ở nhà lo lắng cho cô cả một buổi tối, nhưng người phụ nữ khiến anh vừa yêu vừa giận lại chạy đi hẹn hò cùng người đàn ông khác, Thiệu Sâm kiềm chế lại bản thân ngăn mình không đi đến tách bọn họ ra.

“Cám ơn.” Bùi Dạ Tĩnh cười yếu ớt gật đầu với người đã đưa mình về nhà.

“Xem ra là tôi đã bị từ chối.” Phuong Viễn cười tự giễu nói, cả một buổi cô đều chỉ biểu hiện lạnh nhạt xa cách anh, không để cho anh tiến thêm nữa bước.

“Thật xin lỗi, đã làm trễ nãi thời gian của anh.” Bùi Dạ Tĩnh cảm thấy vô cùng áy náy.

“Thôi, dù sao cũng rất vui khi được làm quen với em” Phuong Viễn cũng không ép buộc cô, người ta đối với anh không có tình cảm, anh cũng sẽ không cố chấp mà day dưa, “Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Bùi Dạ Tĩnh gật đầu lần nữa, lễ phép nhìn đối phương rời đi, sau đó mới vào nhà.

“Anh ta là ai?” Bùi Dạ Tĩnh vừa vào đến cửa đã bị Thiệu Sâm đang không đợi kịp kéo đến một bên chất vấn

“Anh còn chưa ngủ!” Bùi Dạ Tĩnh kinh ngạc hỏi: “Anh là đang đợi em?”

“Nói nhảm, cái người phụ nữ này sao đã khuya còn chưa chịu về, gọi điện cũng không bắt máy, làm anh lo lắng.” Anh gấp gấp không đợi được, nếu không phải là lo lắng cho cô, như thế nào lại đợi ở đây?

“Nhưng xem ra em vẫn rất tốt, anh lo lắng đến com cũng không ăn, còn em ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi về, còn cùng người đàn ông khác ăn com đến giờ này!” Càng nói anh càng tức giận, “Thế nào? Anh ở cùng em, ăn cùng em, mà em lại không đem anh để trong lòng?”

“Anh còn chưa ăn com?” Cô xin lỗi nhìn anh, “Thật xin lỗi... điện thoại của em hết pin rồi, đúng lúc đó Tô Hà mời em đi tham gia tiệc liên hoan của công ty bạn trai cô ấy, cho nên không kịp thông báo anh một tiếng.”

“Em cùng người đàn ông kia là như thế nào?” Nhưng anh lại cảm thấy người lúc này đối với cô rất ân cần.

“Đã trễ, nên người ta mới lễ phép đưa em về nhà mà thôi.” Bùi Dạ Tĩnh không tự chủ được giải thích với anh.

“Tĩnh nhi, anh không thích người đàn ông khác đến gần em.” Thiệu Sâm ăn vạ ôm lấy cô, vẻ đẹp của cô rất dễ bị người khác phát hiện, tình định của anh nhất định sẽ nhiều hơn.

"Anh." Bùi Dạ Tĩnh trầm mặc, anh như thế nào lại giống như một đứa bé, “Bùi Dạ Tĩnh có chút im lặng, hẳn thế nào như thằng bé con một dạng, “Em lại không có làm gì.”

"Chính là không cho!" Thiệu Sâm bá đạo nói, hai cánh tay buộc chặt cô.

“Thiệu Sâm, đau.” Cảm thấy thân thể anh căng thẳng, Bùi Dạ Tĩnh cũng cảm giác được mình bị ôm đau.

“Anh không thích ánh mắt người khác nhìn em, em là của anh!” Đột nhiên anh nâng cằm cô lên, cúi đầu bá đạo ngậm lấy môi cô.

"Ừm." Bất ngờ hôn khiến Bùi Dạ Tĩnh quên mất phản kháng.

Thiệu Sâm từ lâu đã muốn làm như vậy, anh khát vọng đôi môi đỏ mọng này đã lâu, nó vẫn mềm mại như trước kia, anh mãnh liệt lấy đi hương vị ngọt ngào này, dường như như vậy vẫn cảm thấy không đủ.

Bùi Dạ Tĩnh bị kích tình mãnh liệt bao phủ, thần trí ngày càng mơ hồ, đôi tay không tự chủ được bò lên cổ của anh, mặc cho bản năng nhiệt tình đáp lại.

"Ừm. A." Khóe môi bật ra tiếng ngậm nga động tình.

"Tĩnh nhi."

Cô nhiệt tình đáp lại khiến cho anh không kiềm chế được khát vọng trong nội tâm, nhẹ nhàng đem cô đặt dưới thân mình, ép nhẹ thân thể mềm mại, giống như thưởng thức mật ngọt, chậm rãi từng chút từng chút hôn lên cánh môi, nụ hôn nhẹ nhàng dần chuyển thành tham lam mà liếm mút, đầu lưỡi của anh như hóa thành ngọt lửa nóng, thiêu đốt trong miệng cô.

Trần ngập trong những nụ hôn, từng chút một rơi trên môi cô, chọc cho cô phát ra từng tiếng yêu kiều: “A.”

Quần áo hai người trong tiếng xột xoạt đã cởi ra ném đầy trên mặt đất.

Thuộc sâu tham luyến vào cổ cô, dùng đầu lưỡi khẽ liếm xuống, lướt qua xương quai xanh, sau đó dừng ở trước đôi gò bồng đảo của cô, theo đường cong của bầu ngực, ngậm lấy nụ hoa đã thăng đứng, gặm cắn lúc mạnh lúc nhẹ.

"A. Đau." Đầu vú của cô bởi vì anh cắn, trờ hơi đau đớn bên ngoài, còn xuất hiện một cảm giác nóng rực kì lạ.

"Nói em là của anh, về sau không cho em đi cùng người đàn ông khác ăn com." Anh trừng phạt vuốt ve đầu nhũ của cô, bộc phát tính trẻ con mà yêu cầu, “Nhanh lên một chút đồng ý anh!”

"Ừ. em là của anh. Sẽ không bao giờ cùng nam nhân khác ăn com. A." Bùi Dạ Tĩnh kiềm chế không được trả lời.

Thiệu Sâm hài lòng tiếp tục liếm mút mật đào, đầu lưỡi va chạm nụ hoa nhạy cảm.

Một tay khác của anh vuốt ve bắp đùi, thuần thục đi tới hoa huyệt, ngón tay đưa vào bên trong, khẽ đụng đưa.

"Sâm. A." Cô hơi sợ, đã lâu chưa từng có hành động thân mật, cảm giác mãnh liệt như vậy khiến cô rất lo lắng, khi anh chạm đến hoa huyệt của cô thì thân thể không tự chủ được hơi giãy dụa co rúm lại, hai chân không tự giác kẹp chặt.

"Ngaoan, đừng sợ, có anh ở đây." Anh nói nhỏ bên tai trấn an cô: “Bảo bối, anh sẽ rất dịu dàng, yên tâm giao mình cho anh.”

Anh tách hai chân của cô ra, khiến ngón tay xâm nhập càng thêm sâu thẳm dò u cốc thần bí ấm áp của cô, chỉ chốc lát sau ngón tay không tiếp tục ra vào hoa huyệt, động tác chậm lại, đầu anh dần cúi xuống.

"A. Không được. Không nên nhìn." Tầm mắt của anh giống như ngọn lửa, khiến cho cô không có chỗ để trốn.

"Tĩnh nhi, nơi ấm áp này rất đẹp." Anh nâng hai chân của cô lên gác trên vaiHắn nâng lên hai chân của nàng gác ở trên vai, nhụy hoa thần bí dính mật hoa tròn bóng, tỏa ra mùi thơm mê người, làm cho anh khó kìm lòng được hôn lên cánh hoa ướt át của cô, liếm lấy đầu nhụy đang dính đầy mật.

"Ừm. Sâm." Đầu lưỡi linh hoạt đâm sâu vào cửa huyệt, liếm từ dưới lên trên, “Không.”

Như vậy thực sự quá kích thích!

Thuộc sâm không để ý tới phản kháng của nàng, bá đạo xâm nhập liếm láp, bỏ vào hai ngón tay nhồi vào nàng ướt át đường mòn, đầu lưỡi càn làm càn không kiêng sợ bắn ra chuẩn bị nàng nhạy cảm tiểu hạch.

"A. Sâm." Cô khó chịu giãy dụa vòng eo, bị cao triều liên tiếp cơ hồ muốn cô bất tỉnh.

5.2(H+)

"Từ từ nào, cái này chỉ là sự trừng phạt của anh, cũng là phần thưởng của em."

Cô làm cho anh cả buổi tối phải lo lắng lâu như vậy, không thể dễ dàng cho cô thỏa mãn được. Khát vọng nhiều năm bị đè nén cũng không thể chỉ một lần là có thể giải tỏa hết, anh muốn từ từ chậm rãi, đền bù thật tốt cuộc sống cấm dục nhiều năm qua của mình.

Hai ngón tay dài của anh đâm vào, đồng thời đầu lưỡi cũng vạch ra hai cánh hoa, cánh hoa màu đỏ dính đầy mật dịch ngon ngọt.

"Oh." Cô vừa thấy khổ sở lại vừa cảm thấy vui vẻ, móng tay đâm thật sâu vào cánh tay anh, hiện ra nhiều dấu vết kích thích.

Tay anh dồi lên trên, đem mật hoa đưa lên môi cô, cùng cô liếm láp, hưởng thụ hương vị đặt trung của mật ngọt.

"Tình nhi, đây là mùi vị của em, ăn có ngon không?" Anh lộ ra một nụ cười dụ hoặc, làm cho cô lạc vào trong nụ cười đó.

"A." Trời ạ, thật sự rất ngượng ngùng, tại sao anh ấy có thể làm như vậy!

Ngắm nhìn gương mặt thẹn thùng của cô, môi mọng khê giương lên nụ cười, ánh mắt trầm xuống, dùng đầu gối chống đỡ đôi chân mềm mại của cô, đem dục vọng của mình đặt trước miệng huyết ướt át.

Vật nam tính của anh gắng gượng qua lại giữa đùi cô, dẫn dụ cô, trâu đùa, như là chưa đủ.

"Ồ. Không nên như vậy." Cảm giác hư không gãy vỡ mãnh liệt, khiến thân thể Bùi Dạ Tinh không chịu nổi giãy dụa.

"Thế nào? Muốn sao?" Nhìn thấy gương mặt động tình khó chịu của cô, trong mắt Thiệu Sâm tan ra sự yêu chiều.

Cô không chịu nổi sự gãy vỡ của anh, thân thể xúc động mãnh liệt, bắt đùi vòng thật chặt hông anh.

"Muốn sao?" Anh nhất định phải lấy được câu trả lời của cô, là anh cố ý hành hạ cô, tiếp tục di chuyển qua lại bên ngoài.

"Ồ. Anh thật hư." Bùi Dạ Tinh bị tình dục xâm chiếm, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt nhìn anh, tay nhỏ bé không ngừng đánh vào lồng ngực cường tráng.

"Tình nhi, không khóc." Cuối cùng, anh dừng lại việc hành hạ cô, "Ngoan, cái này cho em!"

Anh uốn thẳng người chậm chạp gắng gượng dịu dàng đâm vào cánh hoa đỏ thắm, từng chút, tiến vào nơi sâu nhất, sau đó từ từ di chuyển.

"A. Nha." Khoảng trống được lấp đầy khiến Bùi Dạ Tinh thỏa mãn thở dài một hơi, hai tay vòng lên cổ anh, nâng lên thân thể co rúm cùng anh kết hợp.

"A, Tình nhi, em thật sự rất tuyệt." Dừng đạo chặt chẽ bao lấy dục vọng của anh.

Đã lâu không ân ái, cô cũng cảm thấy chút mất mát, nhưng vẫn chịu đựng được.

Thiệu Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ản ản của cô, không khỏi cúi đầu hôn lên cánh môi ấy, nhịn xuống dục vọng muốn chạy nước rút, dịu dàng lau mồ hôi đang rỉ ra trên trán cô, chậm rãi cử động eo.

"Tình nhi, thả lỏng một chút."

Cô thử thả lỏng mình, dần dần, bớt co rút mà thích ứng sự hiện hữu của anh. Cũng cảm nhận được vật đang ở trong cơ thể cô dần nóng lên, càng thêm to lớn.

Xác định được cô đã thích ứng sự xâm nhập của mình, anh bắt đầu tăng dần luận động, đâm vào sâu hơn.

"A. Oh." Đột nhiên xông thẳng vào sâu bên trong khiến cô kịch liệt cu rút lại.

Thiệu Sâm tiếp tục giữ tốc độ ra vào, tay nhẹ nhàng xoa nắn hoa hạch, tay khác trâu chọc nụ hoa, xoa chiếc bụng mềm mại, làm cô càng sinh thêm xúc cảm mãnh liệt.

Nhìn thấy ánh mắt khát vọng của cô, anh biết tốc độ chậm rãi ma sát không thể thỏa mãn, anh gia tăng tốc độ kéo ra đưa vào.

"Sâm. A. A." Cô không ngăn được sự mãnh liệt của anh, buông mình điên cuồng kêu to, tóm chặt lấy hai cánh tay anh, lâu lại nhiều

dấu vết bị cào.

Trong lúc chuyển động, anh cúi người xuống, khẽ hôn cô đầy triều mến.

"Ừ." Cô nhiệt tình đáp lại anh, hai đầu lưỡi cùng nhau day dưa.

"Tình nhi." Anh đâm vào càng sâu, từ từ xoay tròn vuốt ve.

"Ừm. Ừ." Va chạm cùng lúc nhiều vị trí khiến cô càng thêm kích thích, tiếng rên vốn rao vút theo từng tiết tấu dần dần trở thành tiếng thở dốc.

Một ý niệm gian trá thoáng qua, Thiệu Sâm rút nam căn ra, vuốt ve xung quanh hoa huyệt.

Bùi Dạ Tinh chỉ cảm thấy hạ thể trống rỗng, cô còn chưa được thỏa mãn, hai chân kẹp chặt hông anh, cầu xin anh lấp đầy.

Phản ứng của cô làm cho khóe miệng anh không khỏi nâng lên nụ cười hài lòng. Anh đem chân cô mở rộng ra, nhắm ngay nhụy hoa mê người, dùng sức tiến vào!

"A!" Một tiếng thét kinh hãi, cô vì kích thích mà ưỡn người.

Lần nữa rút ra, sau đó lại đâm vào, chân của cô không nhịn được ép chặt anh hơn.

Thiệu Sâm thuận thế ôm lấy cô, để thân thể mềm mại ngổl ngó lên đùi mình, lấy đôi tay vòng chặc cổ anh, bắt đầu dùng sức hướng lên trên.

Theo nhịp điệu của anh, thân thể cô không ngừng đung đưa, chân càng kẹp lấy eo cường tráng.

Ngón tay anh theo thân thể đưa vào nơi hai người kết hợp, miết nhẹ, từng hồi kích thích như từng con sóng liên tiếp đánh úp về phía cô.

"Giữ chặt anh, bảo bối." Bỗng nhiên, anh quỳ lên, nâng lên eo của cô, lấy một góc độ khác đâm vào.

"Sâm. Em sợ." Thân thể đột nhiên bay lên không, cô giống như là con chim nhỏ, hốt hoảng thét.

"Không phải sợ, Tình nhi, kẹp chặt anh, em sẽ đạt đến cao triều."

Tay của anh vén sau cổ cô, dùng khuỷu khuỷu tay chống đỡ thân thể cô ngã về phía sau, hướng về phía trước chuyển động. Mái tóc đen nhánh phiêu tán trên không trung, về mặt cô chìm đắm trong mê hoặc của dục vọng, ngon đời cao vút động mỡ hôi theo thân thể anh mà lay động, theo đó là âm thanh ngâm nga động lòng người, cả phòng ngập tràn hình ảnh xuân sắc kiều diễm.

"Em không chịu nổi." Thân thể mềm mại gầy yếu không chịu nổi tiến công mãnh liệt của anh, cả người xụi lơ trên ngực anh.

Sau một tiếng thở gấp, trong nháy mắt thân thể cường tráng phóng thích bản thân, cô và anh đồng thời đạt đến cao triều.

"Tình nhi, em là của anh, ai cũng đừng nghĩ cướp đi!" Thiệu Sâm nhẹ nhàng vuốt ve cô, bởi vì vừa trải qua kích tình mà thân thể toát ra mồ hôi.

"Anh!" Cô cảm giác được dục vọng vẫn còn chưa rút ra khỏi cơ thể cô lại bắt đầu lớn hơn.

"Tình nhi, anh yêu em."

Nam căn chôn trong cơ thể cô lại bắt đầu loạn động từ nông tới sâu, một lần lại một lần thẳng tiến đến nơi sâu nhất.

Sáng sớm, từng tia nắng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, chiếu rọi vào bên trong căn nhà nhỏ, cả căn phòng trở nên ấm áp hơn. Trên chiếc giường đơn nhỏ nhắn, hai thân thể đang quấn lấy nhau thật chặt.

Thiệu Sâm lười biếng ngáp một cái, chậm rãi mở mắt, cánh tay cảm giác được sức nặng, cúi đầu nhìn, khóe môi không khỏi giương lên.

Ha ha, Tình nhi đang yên tĩnh nằm trong ngực anh.

Ngưng mắt nhìn người đang nằm ngủ say trên cánh tay, Thiệu Sâm lặng lẽ đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc dài tùy ý toác lác trên gối, gương mặt say ngủ, tất cả mọi thứ đều tốt đẹp.

Đôi môi đỏ mọng hé mở, thật mê người, anh không kìm lòng được cúi đầu hôn thật sâu.

"Ừ." Cánh môi ấm áp nồng đậm hơi thở của phái nam, kích động thần kinh của nàng, Bùi Dạ Tinh đang trong giấc ngủ say dần tỉnh lại.

"Chào buổi sáng, Tình nhi." Ngón tay Thiệu Sâm êm ái vuốt ve gương mặt cô.

"Ừ, chào buổi sáng." Bùi Dạ Tinh xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, đôi môi lười biếng khẽ cong lên, đầu óc vẫn còn u mê.

"Em ngủ có ngon không?" Anh cong khuỷu tay lên, nâng cô tiến gần đến thân thể mình.

Hai thân thể trần truồng dán chặt vào nhau, cảm giác nóng rực khiến cô ngạc nhiên trừng mắt, "A!" Cô nhất thời tỉnh táo hoàn toàn, bọn họ.....Bọn họ tới hôm qua lại...

Trời ạ! Bùi Dạ Tĩnh che mặt trong đáy lòng kêu rên, tại sao có thể như vậy?

"Tĩnh nhi?" Anh không hiểu nhìn về người phụ nữ đang hét chói tai.

"Chúng ta." Ngày hôm qua ý loạn tình mê, cộng thêm khát vọng nhớ nhung anh, mới để cho kích động nhất thời không kiểm chế được.

"Oh." Nàng dúm đầu vào trong gối, không biết nên đối mặt với thời khắc lung tung này như thế nào.

"Tĩnh nhi." Thiệu Sâm không cho cô có cơ hội trốn tránh, "Không cho em hối hận!" Cả người anh nhất thời lại căng thẳng, chỉ sợ nghe được cô không thích.

"Em không có nói gì." Bùi Dạ Tĩnh hết cách với anh, bắt đầu dĩ trừng mắt, "Em chỉ phải. Ai, thôi, anh không cần hiểu."

Bùi Dạ Tĩnh im lặng, không biết giải thích cùng anh ý tưởng trong lòng mình thế nào, tới hôm qua bị anh hấp dẫn mà ngoan ngoãn lên giường, xem ra sau này càng không kiên đề rồi.

Thật ra thì mấy ngày nay cô đã từ từ tiếp nhận sự thay đổi của anh, thậm chí còn có chút hưởng thụ cảm giác được chăm sóc che chở này. Nhưng mà, việc này cũng không thể để cho anh biết, nếu không anh sẽ ăn cô không còn một mảnh xương.

Chuyện gì đã qua cẽ lẽ nên để cho nó qua đi. Dù sao sâu trong nội tâm của cô vẫn còn yêu anh ấy. Huống chi, còn có Nhiên Nhiên, cô không đành lòng đem cho con cuộc sống như vậy, cô cũng không thể không sống cùng con trai.

"Có chuyện gì không thể nói?" Thiệu Sâm không hiểu, thấy bộ dạng sầu não của cô, khóe miệng cười tà, "Vậy là nghĩ muốn thêm lần nữa?"

Trong nháy mắt mặt Bùi Dạ Tĩnh từ trắng xanh trở nên đỏ như quả táo chín, "Anh nói bậy gì đó!"

"Không phải em yêu thích biểu hiện của anh tới hôm qua sao?" Thiệu Sâm đặc biệt nghiêm túc hỏi, đây chính là vấn đề mặt mũi của đàn ông.

"Làm sao anh lại hỏi như vậy chứ!" Cô xấu hổ giận giữ nhìn anh.

Nhìn cô xấu hổ lấy lòng anh, không nhìn được cúi người tìm được đôi môi cô, thương yêu mà liếm mát, môi lưỡi dịu dàng đẩy cánh môi mềm, trượt vào khoang miệng mềm mại, đùa giỡn với đầu lưỡi thơm tho.

"Ừm." Bùi Dạ Tĩnh dần mơ hồ khẽ ngậm, toàn thân như có lửa đốt cháy.

"Tĩnh nhi, anh muốn em!"

Nói xong, anh lần nữa phủ lên môi của cô, không giống với lúc nãy dịu dàng hôn, mà lúc này kịch liệt dây dưa, đầu lưỡi nóng bỏng thăm dò sâu bên trong khoang miệng cô, bừa bãi chiếm đoạt.

Âm thanh mát liếm kịch liệt, quanh quẩn vang trong căn phòng yên tĩnh.

"Ừm." Giữa cánh môi đang dán chặt truyền ra tiếng ưm thật nhỏ của cô, Thiệu Sâm không ngừng trêu chọc, "Tĩnh nhi, em đúng là một tiểu yêu tinh." Bàn tay to của hắn chui vào trong chăn, trên thân thể trần truồng mềm mại, chuẩn xác bao lại toàn bộ bầu ngực no đủ, tay chậm rãi xoa.

"Anh." Cái vuốt ve của anh tựa như ma pháp thôi miên, làm cho ý thức của cô ngày càng mơ hồ.

Cả người anh sẽ chậm rãi chui vào chăn, nhẹ nhàng ngậm nụ hoa trước ngực cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn eo nhỏ, trêu đùa mọi giác quan của cô.

"A." Dư âm đêm qua vẫn còn trong cơ thể cô chưa dứt, khi anh xoa nắn bừa bãi đã bắt đầu nóng ran. Đầu lưỡi anh từ ngực dời xuống, cố ý trêu đùa trên bụng cô, trên đầu rốn đảo quanh, sau đó từ từ trượt xuống nơi thần bí.

"Sâm." Cô khó chịu gầy dựa thân thể, hai tay hốt hoảng nắm lấy tóc anh.

"Em ngoan ngoan nằm hưởng thụ."

Anh vận dụng hai chân đang kẹp chặt của cô, tay chậm chạp vuốt ve bên trong đùi, đầu lưỡi xâm nhập vào hoa tâm, liếm mát mật dịch.

Cô có thể cảm nhận được đầu lưỡi anh đang đùa giỡn bên trong cơ thể mình, hút ra dịch mật trong suốt, ngón tay đang vỗ về chơi đùa cánh hoa.

Sau hồi lâu tí mỉ thưởng thức, anh hướng lên trên, lộ ra cái chăn, mảnh liệt mà hôn cô, càn quấy vách tường mềm mại. Cô tự nhiên mà phối hợp theo anh, mát lấy đầu lưỡi, cũng anh dây dưa.

"Tình nhi, yêu anh không?" Anh ngậm lấy vành tai trần nồn của cô, lấy răng khê cắn.

"A." Cô nhỏ giọng rên rỉ, căn bản không biết anh đang nói gì.

Đôi môi nóng bỏng của anh bắt đầu di động xuống dưới, nắm lấy eo nhỏ nhắn xoay nhẹ một cái, để cô quay lưng về phía mình. Bùi Dạ Tĩnh đang đắm chìm trầm mê cũng theo sự xếp đặt của anh, quay lưng về phía anh khom lưng quỳ xuống, anh dùng lực nắm lấy hông cô lôi kéo về phía sau.

"A. Sâm." Cô phát ra tiếng kinh hô, thân thể không khỏi mềm nhũn ngã xuống.

"Tình nhi, anh yêu em!" Anh thâm tình mà thô lộ, Thiệu Sâm đứng dậy vịn lấy eo thon của cô, lấy nam căn chống đỡ phía sau, không chút do dự tiến lên trước xâm nhập vào hoa huyết.

"A!" Thân thể bất thành linh được lấp đầy khiến cô rên nhẹ thỏa mãn.

.

Anh nắm chặt lấy hông cô, động tác rút ra đưa vào càng lúc càng nhanh, ngón tay cũng không nhàn rỗi, lặng lẽ trượt vào nàng nhụy tâm, xoa lấy hoa hạch, muốn cho cô cùng lúc hưởng thụ nhiều khoái cảm.

"Thích không?" Nhìn bộ dáng cô đã ý loạn tình mê, tốc độ chuyển động của anh càng nhanh hơn.

"A. Chậm một chút." Cô gần như điên cuồng khi anh mạnh mẽ đâm vào.

Anh duy trì động đập, cúi người xuống, đầu lưỡi không ngừng treu trọc cái miệng nhỏ nhắn đang thở gấp không ngừng.

"A. Em. Em." Cơ thể không nhịn được mãnh liệt co quắp, cô hét lên một tiếng, cả người ngã sấp trên giường.

Anh ôm lấy thân thể đã mềm nhũn của cô, quay lại đối mặt với anh, để cô ngồi trên đùi mình, sau đó chính mình nằm xuống.

"Lần này anh giao cho e ." Uồn thẳng mộng, anh lần nữa đâm vào hoa huyết chật hẹp của cô.

Cô lập tức ngậm kêu lên thỏa mãn, eo nhỏ tự nhiên bắt đầu chuyển động.

"Đúng, chính là như vậy!" Khi cô dùng sức di chuyển thì anh ở phía dưới cũng dùng sức ưỡn người lên.

Vì khát vọng được lấp đầy, cô tăng nhanh tốc độ, theo nhịp điệu của anh mà lay động thân thể.

Sau một hồi chạy nước rút, cô lại nhận được một đợt sóng khoái cảm, một là ngã lên ngực anh.

Anh ôm lấy cô, ngồi dậy, liếm cắn vành tai, chôm trên cổ thưởng thức hương thơm của phái nữ, tiếp tục đâm vào trong cơ thể cô.

"Ừm. Không cần. Không cần." Cô yêu kiều kháng nghị, trong cơ thể đã không chịu nổi sự mãnh liệt chạy nước rút của anh. Muốn cho cô cảm nhận được cao trào nhiều hơn, hắn đem hông của cô nâng lên, lần nữa đè xuống, động tác mãnh liệt kéo dài.

"Sâm. A." Kỹ xảo cao siêu của anh suýt làm cô hồng mắt, điên cuồng hét lên.

Cuối cùng, anh bắn ra tất cả mầm móng, hai tiếng rên rỉ đồng thời vang lên, cùng nhau đạt tới cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

6.1

Kể từ sau khi hai người đột phá mối quan hệ của mình, Thiệu Sâm có thể đường đường chính chính chuyển vào trong phòng ngủ của Bùi Dạ Tĩnh, hàng đêm cùng với cô chung giường chung gối cộng thêm thêm thêm thêm không dứt. Mỗi ngày vào buổi tối đều làm cho cô đau lưng, ngày thứ hai phải đem đôi mắt quầng thâm đi làm.

Bùi Dạ Tĩnh từ từ đi vào phòng làm việc, trong lòng không nhịn được nghĩ Thiệu Sâm là người không biết tiết chế. Người đàn ông kia giống như là đói khát nhiều năm, giống như mãnh thú xuất chuồng, căn bản không biết hai chữ thỏa mãn viết như thế nào.

"Dạ Tĩnh, gần đây trông sắc mặt của cậu rất kém!" Nhìn thấy cô ấy mấy ngày nay đều mang bộ dáng thiếu ngủ đi làm, Tô Hà không khỏi nhíu mày,

“Trông cậu thoáng cái thì về mặt trần trề sức sống, thoáng cái tinh thần mệt mỏi, như vậy là sao?”

Khả nghi, thật sự rất khả nghi! Cô biết Bùi Dạ Tĩnh không phải là người hay có tâm trạng lên xuống thất thường. Nhưng tại sao trong khoảng thời gian này lại trở nên kì quái như vậy, đúng là làm cho người khác cảm thấy khó hiểu.

Tô Hà đang cố gắng hồi tưởng lại xem dạo gần đây Bùi Dạ Tĩnh có cái gì đó không đúng. Khóe mắt cô lại vô tình liếc thấy trên cổ Bùi Dạ Tĩnh xuất hiện những vết đỏ kì lạ.

"Bùi Dạ Tĩnh!" Tô Hà đột nhiên kêu to lên, khiến cho mấy cô giáo khác trong phòng làm việc nhìn chăm chú.

Tô Hà vội vàng che miệng đang mở to của mình, kéo Bùi Dạ Tĩnh ra ngoài phòng làm việc.

"Cậu nói thật đi, có phải cậu đã có bạn trai rồi hay không?" Tô Hà kéo Bùi Dạ Tĩnh đến một góc yên tĩnh bên ngoài phòng làm việc tra hỏi, hai tay chống nạnh, tức giận chần vắn.

"Mình không có. Cậu đừng nói bậy!" Bùi Dạ Tĩnh áp úng nói, về mặt chột dạ nhìn rất rõ ràng.

"Cậu còn dám nói không?" Tô Hà tức giận hừ một tiếng, "Vậy dấu vết trên cổ của cậu là do ai làm nên? Đừng nói với mình đó là vết muỗi chích nha!"

Thoáng chốc, Bùi Dạ Tĩnh nghẹn lời, bàn tay theo bản năng che lấy cổ, mặt đỏ bừng cười gượng với Tô Hà, "Chuyện này."

"Mấy ngày nay, sáng nào cậu cũng uể oải không có sức sống, không phải là buổi tối vận động quá mức đấy chứ?" Tô Hà dò xét nhìn Bùi Dạ Tĩnh, cẩn thận chú ý từng biểu hiện của cô.

"A." Gương mặt Bùi Dạ Tĩnh vốn đã hồng càng hồng thêm, đáp án đã rõ ràng.

"Bùi Dạ Tĩnh, cậu thật biết giả bộ, giấu mình lâu như vậy, giữa chúng ta rớt cuộc của phải là chị em tốt không vậy?" Tô Hà oa oa kêu to, bắt mắt trừng mắt về phía cô.

"Tô Hà, thật ra thì. Ai nha, mình không biết nên nói với cậu thế nào." Bùi Dạ Tĩnh cảm thấy chuyện này trong nhất thời trở nên phức tạp.

"Vậy thì từ ở tại trên người của người chủng loại thảo môi nam nhân nói nâng thôi." Tô Hà dù bận vẫn ung dung, bộ dạng chính là "Cái mình có nhiều nhất chính là thời gian".

"Anh ấy. Là Thiệu Sâm, chồng trước của mình." Bùi Dạ Tĩnh cắn răng, mặt đỏ bừng nói.

Tô Hà không khỏi kinh sợ, thiếu chút nữa đứng không vững, âm thanh run rẩy hỏi: "Cậu. Cậu nói người đó chính là chồng trước của cậu?" Điều này thật sự là quá kinh người rồi.

Bùi Dạ nhìn nét mặt khiếp sợ của bạn, chậm rãi gạt đầu.

Tô Hà rất nhanh khôi phục lại bình thường, tiếp tục hỏi: "Chuyện đó diễn ra khi nào?"

"Vừa đúng một tháng." Đến lúc này, Bùi Dạ Tĩnh cũng không thể không thành thật khai báo.

"Cái gì, một tháng!" Tô Hà càng hỏi càng thấy được vị trí của mình ở trong lòng bạn tốt ngày càng thấp, "Đã lâu như vậy, vậy mà một chút tin tức mình cũng không biết, tuần trước mình còn ngây ngốc đưa cậu đi xem mắt. Bùi Dạ Tĩnh, cậu đúng là không có lương tâm."

Thấy cô ấy tức giận, Bùi Dạ Tĩnh vội vàng xin lỗi: "Thật xin lỗi cậu, không phải mình cố ý không nói. Là vì lúc đó anh ấy xuất hiện rất đột ngột, hơn nữa anh ấy đến tìm mình là vì con. Thời điểm đó mình vừa vui mừng lại vừa khổ sở, vui mừng vì mình rớt cuộc cũng có cơ hội gặp con trai, cảm thấy khổ sở khi anh ấy là vì con mới đến tìm mình. Tô Hà, khi đó tâm trạng mình rất rối loạn, mình không cố ý muốn giấu diếm cậu, chỉ muốn có thêm thời gian làm rõ ý nghĩ trong lòng rồi mới cho cậu biết."

"Vậy còn bây giờ?" Nhìn thấy sắc mặt của cô ấy mặc dù kém, nhưng giữa hai lông mày lại tản mát ra vẻ kiêu ngạo của thiếu nữ, Tô Hà nhất thời sáng tỏ, "Anh ấy vẫn còn yêu cậu?"

"Ừ." Bùi Dạ Tĩnh xấu hổ gạt đầu, đem chuyện Thiệu Sâm đến tìm cô chậm rãi kể lại cho Tô Hà.

Nghe xong lời kể của Bùi Dạ Tĩnh, Tô Hà không khỏi cảm thán, "Rõ ràng là cậu cũng yêu anh ấy mà, bằng không cũng sẽ không để cho anh ấy vào nhà mình. Hừ, mình không tin anh ấy đường đường là một ông chủ cho dù thân không phận văn, chẳng lẽ lại thật sự lưu lạc nơi đâu đường sao? Đây rõ ràng là khổ nhục kế, khi anh ấy ăn sạch cậu thì nhất định cậu sẽ chứa chấp anh ấy, nên mới làm như vậy."

"Thật ra thì, mình." Bùi Dạ Tĩnh không có đơn thuần như vậy, nói một cách thẳng thắn là cô đối với anh ấy không bỏ được, "Lúc đầu mình cự tuyệt anh ấy gần gũi mình. Nhưng một tháng qua, mỗi ngày anh ấy đều đối với mình che chở như bảo bối, chăm sóc chu đáo. Thậm chí so với trước kia còn tốt hơn, mình nhìn không được đã mềm lòng. Cho nên, mình muốn bỏ qua mọi chuyện, coi như cho nhau thêm một cơ hội nữa đi, cũng là vì con của bọn mình."

"Dạ Tĩnh, thật ra thì cậu còn yêu anh ấy. Cho nên cậu mới có dũng khí tiếp nhận anh ấy thêm một lần nữa. Mặc kệ mọi chuyện như thế nào, cậu nhất

định phải kiên trì!" Tô Hà biết Bùi Dạ Tĩnh ngoại trừ chồng trước, sẽ không có thêm một người đàn ông nào khác lay động cô ấy, sẽ sống cô độc suốt đời, nên cô chỉ có thể chúc phúc cho cô ấy.

"Cậu không giận mình nữa sao?" Bùi Dạ Tĩnh nhún mày nghịch ngợm cười, không khí nhẹ nhàng khôi phục.

"Hừ, xem ra con trai nuôi độ lượng, chịu tha thứ cho cậu. Con trai Nhiên Nhiên của cậu phải làm con trai nuôi của mình." Tô Hà lập tức đưa ra điều kiện.

"Không thành vấn đề." Bùi Dạ Tĩnh sáng khoái đồng ý.

"Dạ Tĩnh, lần này bất luận như thế nào cậu cũng phải tóm chặt hạnh phúc của chính cậu. Không để cho người khác có cơ hội phá hoại cuộc sống hạnh phúc này."

Tô Hà dùng lời ẩn ý. Năm đó, hôn nhân của Bùi Dạ Tĩnh là do có người ác ý phá hư, nên mới có kết quả như hiện tại. Hôm nay, ông trời lại cho cô ấy thêm một cơ hội làm lại từ đầu, hi vọng cô ấy có thể dừng cảm tận dụng nó.

"Mình đã hiểu." Bùi Dạ Tĩnh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, "Lúc trước, mình kết hôn cùng Thiệu Sâm không nhận được sự chúc phúc của hai nhà. Cha mình không thể tha thứ khi mình tạm nghỉ học để kết hôn, phụ sự kì vọng của ông ấy. Mà cha của Thiệu Sâm vẫn hi vọng anh ấy có thể cưới được cô gái môn đăng hộ đối, không phải là cô gái có gia cảnh bình thường như mình.Bọn mình vốn cho là có thể dắt tay nhau đi đến hết đời, nhưng lại không đủ sức."

"Được rồi, hiện tại mọi chuyện đều đã qua rồi." Tô Hà nhẹ giọng an ủi, "Cậu chỉ cần tin tưởng anh ấy có thể đem lại hạnh phúc cho cậu, tin tưởng chính mình nhất định sẽ có được hạnh phúc, như vậy là đủ rồi."

"Đúng vậy, ban đầu mình cảm thấy hạnh phúc đến quá dễ dàng, cho nên rất sợ mất đi, cuối cùng mình cũng chỉ có thể rời đi để khỏi bị tổn thương. Bất quá trải qua nhiều chuyện như vậy, mấy năm nay, mình cũng đã sáng tỏ ra rất nhiều điều. Mình cảm thấy sống cùng Thiệu Sâm như bây giờ cũng rất tốt, không bị cái danh Thiệu phu nhân đè nặng, chỉ đơn thuần cùng nhau hưởng thụ cảm giác khi yêu, vậy là tốt rồi."

Giữa lòng mây Bùi Dạ Tĩnh giãn ra, vẻ mặt trở nên rất hạnh phúc.

"Vì vậy hiện tại chồng trước của cậu đang tận lực theo đuổi cậu, nhưng cậu lại cố ý không đáp lại người ta." Tô Hà chợt hiểu, cười trêu nói: "Tuy nói như vậy, nhưng mà tiến triển cũng không tệ nha, cũng đã để lại trên người cậu nhiều dấu hôn như vậy rồi."

Bị bạn tốt chế nhạo, Bùi Dạ Tĩnh xấu hổ nhỏ giọng hờn dỗi: "Tô Hà!"

"Không chế nhạo cậu nữa, nói đến chuyện con trai của cậu đi, tương lai là con nuôi mình rồi." Tô Hà mở to mắt trông đợi nói: "Bé cũng tới sao?"

"Không có, Thiệu Sâm lo lắng mình không tha thứ cho anh ấy, cho nên cố ý không mang Nhiên Nhiên theo." Về điểm này, Bùi Dạ Tĩnh vẫn còn oán giận Thiệu Sâm thật lâu, "Người đàn ông giao hoạt kia muốn lợi dụng con trai mình lấy làm mối như, để mình cùng anh ấy tái hôn."

"Cao minh, đây đúng là chiêu hay nhất." Tô Hà không thể không bội phục người chưa từng thấy mặt là Thiệu Sâm, anh ấy biết rõ Bùi Dạ Tĩnh muốn cùng con trai bồi dưỡng tình cảm, nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của anh ấy.

"Hừ, anh ấy cũng đừng nghĩ mình sẽ dễ dàng đồng ý." Anh ấy giờ trò lừa bịp, cô cũng sẽ ăn vạ, dù sao cũng sẽ sớm gặp được con.

"Cũng may, coi như anh ấy còn có lương tâm, đem hình con trên mạng cho mình xem, còn để cho mình nói chuyện điện thoại với con nữa. Tô Hà, cậu biết không, thời điểm mình nghe được con trai gọi mình là mẹ, mình cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới."

"Vậy cũng coi như tạm được." Nếu Thiệu Sâm thật sự ác độc không cho bạn cô nhìn thấy con, Tô Hà này nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta.

"Nhưng mình vẫn cảm thấy rất khó sở, con trai đã lớn như vậy, mình cũng không có làm tròn nghĩa vụ một người mẹ, nhưng bé lại không trách mình một chút nào."

Ở trong điện thoại, con trai thân mật gọi cô là mẹ, khiến cô không nhịn được bật khóc, thậm chí còn oán giận Thiệu Sâm một trận.

"Sau này cậu hãy cố gắng bù đắp cho con thật tốt, bé sẽ cảm nhận được tình cảm của cậu dành cho bé." Tô Hà an ủi Bùi Dạ Tĩnh đang sắp khóc.

"Ừ." Bùi Dạ Tĩnh che giấu cảm xúc, gạt đầu một cái.

6.2

Không bao lâu nữa, cô sẽ được gặp lại con trai mình rồi. Mặc dù ngoài miệng anh nói nếu như không gả cho anh, sẽ không cho cô gặp Nhiên Nhiên. Nhưng cô biết anh ấy đã nhờ Đường Lăng làm thủ tục cho Nhiên Nhiên, nói không chừng rất nhanh sẽ được gặp. Anh ấy còn tưởng rằng mình làm rất kính đáo, ai ngờ đều bị cô phát hiện.

Nhưng cô cũng giả vờ như không biết chuyện gì, cứ để một mình anh ấy vội vàng muốn làm mình vui đi.

Buổi tối, Bùi Dạ Tĩnh kéo một thân mệt mỏi cả ngày về đến nhà, vừa vào cửa đã ngửi được từng trận mùi thơm, trong lòng cô nhất thời cảm thấy ấm áp.

Trước kia hai người họ chưa từng trải qua cuộc sống sinh hoạt bình thường. Lúc ở Thiệu gia tất cả sinh hoạt hằng ngày đều có người giúp việc xử lý. Căn bản không cần họ đụng tay đến. Khoảng thời gian này hai người ở chung một chỗ. Trong khoảng thời gian này, mới giống như cuộc sống của một đôi vợ chồng bình thường. Mỗi sáng sớm thức dậy sẽ có người chuẩn bị xong bữa sáng, tối trở về sẽ có những món ăn thơm ngào ngạt, ấm áp vô cùng.

"Em về rồi à!" Hiện tại Thiệu Sâm hoàn toàn giống như một người đàn ông của gia đình, cầm cái muỗng trong tay đi ra, "Em đi thay quần áo trước đi, chỉ còn một món nữa là có thể ăn cơm."

Bùi Dạ Tĩnh ngoan ngoãn nghe lời, trở về phòng đổi một bộ quần áo ở nhà. Sau đó ngồi đợi món cuối cùng được bung ra trên bàn ăn.

"Oa, thơm quá! Hôm nay anh lại học được món mới ở đâu vậy?" Nhìn những món ăn trên bàn, Bùi Dạ Tĩnh vừa ăn vụng, vừa hỏi.

Sau khi Thiệu Sâm bung lên món cuối cùng, anh bới thêm cho cô một chén cơm trắng đặt tới trước mặt.

"Học trên ti vi, có rất nhiều chương trình có người dạy nấu ăn." Công nghệ thông tin hiện đại như vậy, muốn học cái gì đều rất dễ dàng.

"Anh có năng lực học hỏi rất nhanh." Bùi Dạ Tĩnh không thể không bật ngón tay cái lên với anh. Cô vốn tưởng rằng anh là một đại thiếu gia cái gì cũng không biết, không ngờ anh ấy chỉ vừa học liền biết tất cả, hơn nữa nấu ăn cũng không tệ lắm.

"Sắc mặt của em sao lại kém như vậy?" Lúc này Thiệu Sâm mới chú ý đến sắc mặt có chút tái nhợt của cô, lo lắng nói: "Em khó chịu chỗ nào sao?"

"Không có việc gì, chỉ là do hôm nay các bạn nhỏ tương đối buồn bực một chút." Hơn nữa tối hôm qua nghỉ ngơi không được tốt, cho nên khiến cô cảm thấy hơi mệt mỏi một chút.

"Nếu mệt như vậy, em cũng không cần phải đi làm." Thiệu Sâm thuận thế nói, anh vốn không muốn cô ra ngoài làm việc.

"Không cần." Cô rất thích công việc hiện tại cũng thích những đứa bé đáng yêu này.

"Nhưng nhìn em mệt mỏi như vậy, trên mặt cũng không có chút huyết sắc nào, cứ tiếp tục như vậy, em sẽ bị bệnh mất."

"Hừ, còn không phải là bởi vì anh sao!" Miệng há to cắn một miếng thịt, Bùi Dạ Tĩnh tức giận nói.

"Anh?" Thiệu Sâm nhất thời sửng sốt, rất nhanh hiểu ý của cô, "Cái này không thể trách anh, ai bảo em rời khỏi anh quá lâu."

Nhiều năm bị cấm dục như vậy, vất vả mới có thể giải phóng, anh đương nhiên không thể bạc đãi chính mình, Thiệu Sâm không hề áy náy nói.

"Tình nhi, chúng ta kết hôn đi." Đột nhiên Thiệu Sâm cầu hôn với cô, "Chuyện như vậy, anh bảo đảm về sau sẽ tiết chế lại một chút."

"Anh. . . ." Tên vô lại này, tại sao có thể nói ra như vậy!

Bùi Dạ Tĩnh đỏ bừng mặt tròn mắt giận dữ nhìn anh, lửa giận bốc lên ánh mắt như hận không thể đem anh đốt cháy, "Em không muốn."

"Tình nhi, những ngày này, biểu hiện của anh vẫn chưa làm em hài lòng phải không? Em muốn anh thay đổi cái gì, anh liền thay đổi." Thiệu Sâm nhất thời cam đoan, giả bộ đáng thương nói: "Không lẽ em nhẫn tâm để anh không danh phận ở bên cạnh sao?"

"Trời ạ!" Bùi Dạ Tĩnh nặng nề vỗ lấy trán, nhìn biểu cảm uất ức trên mặt anh làm cô cảm thấy đau lòng không dứt. Không biết bắt đầu từ khi nào, người này lại tựa như đứa bé ăn vạ với cô, còn tùy hứng lợi hại hơn những đứa bé khác.

"Tình nhi. . . ." Thiệu Sâm dịu dàng gọi tên cô.

"Nhiên Nhiên đâu? Chờ em nhìn thấy con rồi nói tiếp." Nếu anh ấy ăn vạ như vậy cô cũng sẽ làm theo.

"Ách. Rất nhanh, con sẽ mau tới." Thiệu Sâm cũng không che giấu, hào phóng nói cho cô biết con trai sắp tới sẽ đến chỗ bọn họ. "Khoảng một tuần sau nữa là có thể nhìn thấy con rồi."

"Có thật không?" Bùi Dạ Tĩnh la hoảng lên.

"Đúng vậy." Thấy cô vui mừng ra mặt, Thiệu Sâm không khỏi nâng lên nụ cười, "Tình nhi, anh đã đồng ý chuyện của em, vậy khi nào thì em mới gả cho anh?"

"Em chỉ nói là chờ nhìn thấy con sẽ tính, cũng không nói muốn gả cho anh." Bùi Dạ Tĩnh ngân nga điệu nhạc vui, tâm tình vui vẻ tiếp tục ăn cơm.

Thiệu Sâm á khẩu không trả lời được, người phụ nữ này lại dám gán cho anh một chiêu, làm anh không khỏi bật cười một tiếng.

"Vậy thì cũng nên nghỉ việc thôi." Anh chỉ có thể lùi việc đó lại yêu cầu chuyện khác.

"Không, không, không." Bùi Dạ Tĩnh phe phẩy chiếc đũa, cười hi hi lắc đầu với anh, "Công việc của em cũng sẽ không rời bỏ."

Lần này tốt rồi, thế nhưng Thiệu Sâm lại không thể đảm phán thành công chiếm được chút tiện nghi nào, ngược lại bị thua thiệt không ít.

"Tình nhi, về sau Nhiên Nhiên đến, em phải chăm sóc cho con, làm sao còn có thời gian đi làm đây?" Thiệu Sâm dụ dỗ.

t

"Anh quên em làm công việc gì à?" Bùi Dạ Tĩnh bật cười, "Vị lão ông ngây thơ này, Nhiên Nhiên tới vừa đúng dịp có thể vào lớp của em, em cũng vừa có thể dạy bọn nhỏ, có thể chăm sóc cho Nhiên Nhiên, vẹn toàn đôi đường, anh thấy có đúng không?"

"Cho nên em đã tính xong tất cả?" Anh đã xem thường nàng, cho là tất cả mọi chuyện đều nắm trong lòng bàn tay.

"Ha ha, đúng vậy." Bùi Dạ Tĩnh cười nói, ai bảo lại đem con ra uy hiếp cô.

"Em" Thiệu Sâm không thể làm gì khác hơn là ngậm bồ hòn.

Ai, nhất định là đã thua ở trên tay người phụ nữ này rồi.

6.3

Không thể địch lại sự kiên trì của Bùi Dạ Tĩnh, bắt buộc cô phải xin nghỉ hai ngày, Thiệu Sâm vẫn ngoan ngoãn để cô đi làm ở nhà trẻ.

"Cậu nghỉ ngơi đủ rồi hả?" Sáng sớm đến, Tô Hà liền chế nhạo cô, "Xem ra người chồng trước này rất bảo vệ trước của mình, dám yêu cầu viện trưởng cho cậu nghỉ hai ngày."

"Cậu còn nói nữa." Bùi Dạ Tĩnh nghĩ đến đây, liền hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Thiệu Sâm vì muốn để cô ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, liền đi theo cô đến nhà trẻ, sau đó ghé ngang đi vào phòng làm việc của hiệu trưởng giúp cô xin nghỉ, khiến cho toàn bộ giáo viên không có người nào không biết cô bởi vì làm việc quá độ nên cần được nghỉ ngơi. Trời ạ, thật là mắt mặt muốn chết, người chồng trước này có quá nổi tiếng rồi.

"Ha ha, ngày đó nhìn thấy vẻ mặt anh ấy lôi cậu vào văn phòng, người không biết còn tưởng là có chuyện gì lớn, nào ngờ chỉ là xin phép nghỉ, chồng trước đối xử với vợ cũng quá mức hài hước rồi đó." Tô Hà to gan cười lớn, "Minh chưa bao giờ gặp ai mà xin phép mạnh động như vậy, thật sự là quá đẹp trai luôn!"

"Tô Hà, không cần phải nhắc lại nữa." Sáng nay khi đi vào cổng nhà trẻ, cô cũng đã dc mọi người chú ý lắm rồi.

"Minh không nói nữa, vậy được chưa." Tô Hà ngừng cười, "Dạ Tĩnh, có một người yêu như vậy thì không cần do dự, đồng ý lời cầu hôn của anh ấy đi."

"Anh ấy làm gì có cầu hôn, mỗi lần chỉ nói rằng chúng ta kết hôn đi, chi đơn giản giống như đi chợ mua thức ăn thôi." Tâm tình Bùi Dạ Tĩnh cũng cũng giống như một cô gái đầy lãng mạn, không thỏa mãn thì còn lâu mới dễ dàng gật đầu đồng ý.

"Thì ra là tiên sinh Thiệu sai ở đây." Tô Hà hiểu rõ sự việc, đang suy nghĩ xem có nên mật báo không, thuận tiện kiếm thêm chút thu nhập.

"Không được nói với anh ấy!" Bùi Dạ Tĩnh nhìn thấy bạn tốt chuyển động tròn mắt, chỉ biết rằng cô đang âm mưu điều gì đó, vội vàng cảnh cáo bạn tốt.

"Hắc hắc, phải gọi ý cho anh ấy chứ, nếu không thì cậu muốn đến khi nào mới gả đi?" Tô Hà chột dạ cười nói.

"Bây giờ mình chưa muốn gả đi, có được hay không?" Cô phải chiếm thế thượng phong chứ, tại sao không thể cảm nhận được cảm giác được nâng niu trong lòng bàn tay.

"Cậu nói cũng đúng." Tô Hà cảm thấy thật vui, cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy bạn tốt vui vẻ như vậy, hơn nữa càng ngày càng tự tin hơn rồi.

"Đúng rồi, mình nói với cậu mỗi ngày anh ấy muốn tới, anh ấy." Bùi Dạ Tĩnh đi về phía phòng học, một bên cùng chia sẻ tin vui sẽ nhanh được gặp con trai với bạn tốt.

Hai bóng lưng đã bị ánh mặt trời buổi sớm kéo thật dài, dần dần biến mất ở ngã rẽ hành lang, đi đến khu phòng học, hai người chia ra đi vào phòng học.

Vừa vào phòng học, vài đứa trẻ nghịch ngợm chạy vây quanh Bùi Dạ Tĩnh, lúi lúi hỏi không ngừng, cô cười nhún vai trả lời các câu hỏi, nửa tiếng sau mới dẹp yên tất cả.

"Tiểu Vũ đâu?" Cô nhìn quanh một vòng, phát hiện thấy thiếu một đứa bé.

"Cô giáo Bùi, Tiểu Vũ trốn ở trong phòng nhỏ cầu trượt, ai gọi cậu ấy, cậu ấy cũng không đi ra."

Một bé trai giơ tay lên nói, "Ba cậu ấy làm cậu ấy tức giận!"

"Hả?" Bùi Dạ Tĩnh thắc mắc, "Tại sao?"

“Hôm nay là sinh nhật của cậu ấy, nhưng ba cậu ấy đi công tác rồi.” Một bé trai khác vội vàng nói những gì mình biết.

“Được rồi, cô biết rồi, các con tự chơi nha, cô đi tìm Tiểu Vũ.” Nói xong, cô đặt đồ chơi trong lòng xuống đất, để cho bọn trẻ chơi, “Không được chạy lung tung, biết không?”

“Dạ biết.” Bọn trẻ trăm miệng một lời trả lời.

Bùi Dạ Tĩnh cười cười gật đầu, sau đó đi về phía khu trò chơi, rất nhanh, đã tìm thấy Tiểu Vũ đang ngồi ở trong phòng nhỏ cầu trượt.

“Tiểu Vũ, ra đây nói chuyện nói cô, được không?” Cô xoay người đi vào phòng nhỏ, nhìn thấy cậu bé đang khóc ở trong góc.

“Không cần.” Cậu bé cứng rắn nói.

“Con không đi ra, làm sao mà cô đưa quà sinh nhật cho con được?” Bùi Dạ Tĩnh nhẫn nại dụ dỗ nói, “Có phải con rất thích mô hình ô tô đúng không nào!”

Nói chung là do cậu bé không thể cưỡng lại hấp dẫn, đi ra từ trong phòng nhỏ, trên khóe mắt còn đọng nước mắt, “Là mô hình ô tô thật sao?”

“Đương nhiên.” Cô lấy từ phía sau lưng một mô hình ô tô đưa ra trước mặt cậu bé, “Con xem, tặng cho con nè.”

Cậu bé trai vui vẻ nhận lấy mô hình, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xụ xuống, “Cô giáo Bùi, ba của con đã quên sinh nhật của con.” Khuôn mặt nhỏ nhắn lại khóc òa lên, tui thân nhìn về phía Bùi Dạ Tĩnh.

“Sẽ không, sẽ không quên.” Bùi Dạ Tĩnh ôm cậu bé dỗ dành, “Ba con đi công tác, nhất định là không quên sinh nhật con đâu.”

“Thật không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn không tin hỏi lại.

“Nhất định.” Bùi Dạ Tĩnh gật đầu cam đoan với cậu bé, “Sau khi tan học, con sẽ nhìn thấy ba.”

“Nhưng mà ba đi công tác rồi.”

“Ba sẽ về.” Cô dắt tay cậu bé, “Đi, chúng ta đi về lớp học chơi với các bạn nào, có được không?”

Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu, mặc cho cô nắm lấy tay đi về phòng học.

Sau khi tiếng chuông tan học vang lên, Tiểu Vũ lập tức chạy đến bên cạnh Bùi Dạ Tĩnh, xác nhận một lần nữa, “Cô giáo Bùi, thật sự là ba con sẽ đến sao?”

“Đương nhiên, cô đưa con ra ngoài chờ ba ha, được không?” Bùi Dạ Tĩnh dắt tay Tiểu Vũ chậm rãi đi về phía cửa.

Từng bạn nhỏ được người nhà đón về, mà ba của Tiểu Vũ còn chưa xuất hiện, cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Vũ sắp khóc.

“Tiểu Vũ, ba sẽ đến.” Cô cố gắng động viên cậu bé.

Bùi Dạ Tĩnh cũng đã từng gặp ba của Tiểu Vũ vài lần, nhìn thấy rằng ba đứa bé rất yêu thương đứa bé, cho nên một ngày quan trọng như vậy, nhất định anh ấy sẽ đến.

Ngay khi cô còn đang suy nghĩ để an ủi Tiểu Vũ như thế nào, thì có một chiếc xe hơi dừng ở cửa, Tiểu Vũ bỏ tay cô ra chạy về phía người đang đi đến, “Ba, ba!”

Người đàn ông ôm lấy đứa bé, đi về phía cô, “Cô giáo Bùi, ngại quá, tôi đến trễ.”

“Không có việc gì, đến là tốt rồi, Tiểu Vũ lo là anh đã quên mất sinh nhật của cậu bé.”

“Cám ơn cô, cô giáo Bùi.” Người đàn ông biết ơn nói, “Hay là cô cũng đến đi, Tiểu Vũ sẽ rất vui khi cô tham dự sinh nhật của Tiểu Vũ.”

“Cô giáo, cô cũng đến đi, có được không?” Tiểu Vũ mở to hai mắt nhìn cô.

“Chuyện này.....” Bùi Dạ Tĩnh không ngờ rằng đột nhiên nhận được lời mời sinh nhật, do dự có nên đồng ý hay không.

“Ngại quá, đêm nay cô ấy có hẹn rồi.” Thiệu Sâm đi đến bên cạnh, ôm lấy eo nhỏ của Bùi Dạ Tĩnh, “Thật sự rất xin lỗi.”

Ba Tiểu Vũ kinh ngạc khi đột nhiên xuất hiện một người đàn ông. “Vị này là?”

Bùi Dạ Tĩnh cũng rất kinh ngạc không biết anh xuất hiện từ lúc nào, bình thường vào giờ này anh đều ở nhà nấu cơm, nhưng vẫn giới thiệu, “Vị này là bạn của tôi.” Lại nhìn Thiệu Sâm nói, “Vị này là tiên sinh Trần.”

“Tôi là chồng của cô ấy, rất hân hạnh được biết anh, tiên sinh Trần.” Trong đôi mắt là sự chiếm hữu mạnh mẽ, cảnh giác nhìn người đối diện.

“Thieu Sâm!” Bùi Dạ Tĩnh khẽ gầm lên.

“Ngại quá.” Tiên sinh Trần xấu hổ cười cười, “Cô giáo Bùi đã có hẹn, vậy thì không quấy rầy nữa.” Nói xong, liền đưa con trai rời đi, để tránh bị người đàn ông đầy dấm chua này công kích.

“Anh không thích anh ta nhìn em bằng ánh mắt đó.” Đó là ánh mắt của người đàn ông có thiện cảm với người phụ nữ, điều này khiến cho anh cảm thấy rất khó chịu.

“Anh đứng đây nói bậy bạ gì đó!” Bùi Dạ Tĩnh liếc anh một cái, sau đó chào tạm biệt người bảo vệ, cùng nhau rời khỏi nhà trẻ.

“Sao anh lại tới đây?”

“Anh đến đó em tan việc.” Anh chỉ chỉ vào chiếc xe máy bên cạnh, “Chúng ta đi hẹn hò đi, trong khoảng thời gian này cũng chưa đi hẹn hò lần nào.”

Bùi Dạ Tĩnh trừng mắt, nhìn thoáng qua chiếc xe máy, lại nhìn anh một thân quần áo nhàn nhã, cũng không thể nhìn ra được người đàn ông này và chiếc xe máy có thể ở chung một chỗ.

“Anh đi cái đó tới?” Cô chỉ chiếc xe máy, không thể tin nổi mà hỏi.

Rốt cuộc là anh tìm đâu ra chiếc xe như thế này? Bùi Dạ Tĩnh không khỏi kinh ngạc, người này luôn khiến cho người khác bất ngờ, không thể hiểu nổi.

“Thế nào, có đẹp trai không?” Thieu Sâm đắc ý nhìn cô, chiếc xe này tốn của anh không ít thời gian.

“Anh muốn lái xe máy đi hẹn hò?” Đây là cách mà hai người hẹn hò sao!

“Chúng ta cũng chưa từng hẹn hò mà.”

Năm đó anh đối với cô là vừa nhìn thấy đã yêu, liền bá đạo đối với cô, còn khiến cô có thai, cuối cùng là trực tiếp lấy cô về. Trong khoảng thời gian này, anh ở nhà chăm sóc nhưng sinh hoạt hàng ngày của cô, nấu cơm cho cô ăn, những hẹn hò lãng mạn đều không có lấy một lần, vì muốn bù đắp cho cô.

“Em không thích?” Anh dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Anh biết lái?” Cô không trả lời mà hỏi lại, có vẻ căng.

“Đương nhiên, có gì khó chứ!” Anh kiêu ngạo hất cằm, dương dương đắc ý, “Tiểu thư Bùi xinh đẹp, xin hỏi tôi có vinh hạnh mời cô cùng ăn tối không?” Anh hơi xoay người vờn tay phải ra, làm tư thế mời.

“Anh?” Bị bộ dạng khôi hài của anh chọc cười, trong lòng cô cũng vui vẻ, “Được thôi.”

Cô đặt tay vào lòng bàn tay anh, mặc cho anh nắm tay, ngồi trên xe máy của anh, ôm sát thắt lưng anh, xe lướt nhẹ trong gió, hẹn hò ngọt ngào như vậy thì đây là lần đầu tiên, cảm giác rất tuyệt vời.

Cô dựa vào tấm lưng nỏ nang của anh, nhắm hai mắt lại, lắng lắng hưởng thụ cảm giác hạnh phúc, bọn họ quen biết quá nhanh, kết hôn quá sớm, ở chung quá ít, cho nên mới không thể cảm nhận được thử thách tàn khốc, dễ dàng chia tay.

“Sâm, chúng ta có thể tiếp tục chung sống bình thường như vậy không?” Cô dựa vào lưng anh khẽ nói.

Thieu Sâm cứng người, khàn giọng nói, “Đương nhiên, chúng ta sẽ vĩnh viễn hạnh phúc như vậy.”

Cô ôm chặt cánh tay, khuôn mặt dán trên lưng anh, lắng lắng cảm nhận giây phút nhàn nhã này, “Thật vậy sao?”

“Thật sự, anh hứa! Mỗi ngày chúng ta sẽ vĩnh viễn hạnh phúc, luôn luôn hạnh phúc.” Thieu Sâm kiên định trả lời cô, “Trước kia anh không thể theo đuổi em một cách đàng hoàng, bây giờ anh bồi thường cho em, để cho có hưởng thụ cảm giác được theo đuổi, có được không?”

“Đương nhiên là được, đây là do anh nói, mỗi tuần đi đến một nơi.” Khuôn mặt Bùi Dạ Tĩnh rất vui vẻ, không khách khí đưa ra yêu cầu.

“Không thành vấn đề, có thể hẹn hò với tiểu thư xinh đẹp như vậy là vinh hạnh của anh.” Thieu Sâm sáng khoái đồng ý, độ xong ở khóe miệng càng khuếch đại.

“Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?” Bùi Dạ Tĩnh bắt đầu quan tâm đến nơi đến.

“Đến rồi em sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

7.1

Khỏe môi của Thiệu Sâm cong thành hình cung, tâm tình rất tốt, trên đường ngâm nga hát không ngừng, tới lưng chừng núi thì dừng lại.

Màn đêm buông xuống, nhìn từ sườn núi bầu trời phá lệ rực rỡ, lấp lánh ngàn vị tinh tú, ở nội thành khó có thể nhìn thấy được.

"Thật là đẹp!" Bùi Dạ Tinh ngửa mặt nhìn lên bầu trời giống như tấm màn đen không lồ điểm vô số ngọn đèn nhỏ, chợt lóe chợt lóe.

"Sao anh biết nơi này?" Cô nghiêng đầu nhìn Thiệu Sâm đứng ở bên cạnh đang cười như một tên trộm.

"Bí mật!" Đây là anh lên mạng tìm kiếm thật lâu mới biết chỗ này, không thể để cô biết được.

"Hừ!" Nghĩ cũng biết, anh chưa bao giờ làm chuyện lãng mạn như vậy, nhất định là học ở trên mạng.

"Nhìn, anh mang theo rất nhiều đồ ăn ngon."

Thiệu Sâm làm ảo thuật, lấy ra một cái giỏ lớn, lại lấy ra một tấm vải, trải lên trên cỏ, sau đó lại từ trong giỏ xách lấy ra mấy hộp đựng thức ăn, bày biện xuống thảm vải.

"Ném thử một chút món mới của anh." Thiệu Sâm thân mật gấp thức ăn trong hộp đưa đến bên miệng muốn đút cho cô.

Bùi Dạ Tinh hưng phấn ăn thức ăn anh đưa đến, mùi vị rất tốt, chưa bao giờ thấy anh làm những chuyện lãng mạn như vậy, hành động lần này khiến Bùi Dạ Tinh có cảm giác rất ngọt ngào.

"Thế nào, ăn ngon không?" Anh nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

"Ừ, mùi vị không tệ cũng." Cô vội gật đầu khen ngợi: "Món này rất ngon, xem ra tài nấu nướng của anh lại tiến bộ không ít nha!"

Ha ha, cô về sau có lộc ăn rồi, tài nấu nướng của anh càng tiến bộ, cô có thể hưởng thụ càng nhiều thức ăn ngon, thật tốt a!

"Ăn mấy món ăn này của anh tốt hơn nhiều so với việc đi dự tiệc sinh nhật của người bạn nhỏ kia có phải không?" Thiệu Sâm đứng là đồ keo kiệt, vẫn còn để bụng chuyện ở nhà trẻ.

"Sao anh còn nhắc mãi a." Bùi Dạ Tinh tức giận liếc nhìn anh một cái, người đàn ông này thật là thích ăn dấm.

"Hừ." Anh không cam lòng hừ một tiếng, tiếp tục đem thức ăn đưa đến trước mặt cô, quyết định không để cho chuyện không vui kia phá hư việc tốt của mình.

Bùi Dạ Tinh cũng không tiếp tục cái đề tài này, tâm tình vui vẻ hưởng thụ bữa tối do Thiệu Sâm làm, cùng thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp này, trong lòng tràn ngập vui vẻ.

Sau khi hưởng thụ sự phục vụ của Thiệu Sâm, Bùi Dạ Tinh yên ổn gối đầu lên đùi anh, ngắm nhìn bầu trời, hưởng thụ từng làn gió nhẹ thổi tới.

Thiệu Sâm cúi đầu nhìn cô nhắm mắt nghỉ ngơi thật ngọt ngào, đây có phải là thời khắc tuyệt vời nhất hay không.

"Tình nhi."

"Hả?"

"Em muốn về nhà không?" Một lát sau, anh mở miệng hỏi: "Ý của anh là, em muốn gặp cha mẹ của em một chút không? Nếu em muốn, ngày mai, hai chúng ta và con cùng trở về."

Bùi Dạ Tinh sửng sốt, không ngờ anh sẽ hỏi chuyện này, "Em không biết."

"Tình nhi, thật xin lỗi! Nếu như không phải tại anh, em cũng sẽ không bị đuổi ra khỏi nhà, anh đã nghĩ sau khi chúng ta ly hôn, em nhất định sẽ về nhà, không ngờ đã nhiều năm như vậy, em cũng không có." Nói đến đây, Thiệu Sâm liền áy náy không dứt.

"Không, không quan hệ tới anh, đó là lựa chọn của em, em cũng không có hối hận." Bùi Dạ Tinh lạnh nhạt nói: "Em đã từng trở về, chỉ là cha em vẫn còn rất giận, mỗi năm trước tết, em đều lên lút gọi điện thoại cho mẹ, biết được tình hình của hai người họ, như vậy với em cũng đã rất tốt rồi, không có yêu cầu gì khác."

"Tìm thời gian cả nhà chúng ta cùng nhau trở về." Anh biết cô rất muốn gặp cha mẹ, chỉ là không có dũng khí trở về thôi, "Có anh ở đây, không cần lo

lặng."

Bùi Dạ Tĩnh nghiêng đầu úp mặt vào bụng anh, phát ra một tiếng thật nhỏ: "Cám ơn."

"Ha ha, đồ ngốc! Cái này thì có gì phải cảm ơn chứ, dẫn em trở về là chuyện đương nhiên, anh phải đi nhận lỗi với bọn họ, để cho bọn họ tha thứ." Thiệu Sâm kéo cô dậy, ôm lấy, cảm nhẹ nhàng chống đỡ trên đỉnh đầu của cô, cảm thụ hương thơm mềm mại trong ngực, "Người nói cảm ơn là anh mới phải, cảm ơn cha mẹ em đã đưa em tới thế giới này, để anh có cơ hội gặp em"

"Miệng lưỡi trơn tru, cẩn thận bọn họ đuổi anh ra ngoài." Bùi Dạ Tĩnh nghịch ngợm giễu cợt, sau đó nghiêm túc hỏi: "Nếu như bọn họ lại đuổi chúng ta ra ngoài thì sao đây?"

"Vậy anh liền cầu xin bọn họ, đến khi bọn họ chịu tha thứ mới thôi." Thiệu Sâm không chút do dự trả lời.

Bùi Dạ Tĩnh cảm động không thôi, cô có tài đức gì mà anh chịu hy sinh vì cô như thế, anh kiêu ngạo thế nhưng vì cô, nguyện hạ thấp mình, chắc chắn anh chưa biết đến chuyện cầu người là như thế nào, hiện tại vì cô mà có thể làm được như vậy.

Lòng của cô lại rung động vì anh, đoạn tình duyên này chém mãi không đứt, nhất định là muốn dây dưa cùng cô cả đời.

Cô rốt cuộc cũng đợi được ngày này, trời sáng dần, cô không ngủ được nữa, vội vàng rời giường chuẩn bị sẵn sàng, vì một ngày này, cô chờ rất lâu rồi, rốt cuộc cũng gặp được con trai!

"Tĩnh nhi, không cần làm nữa." Thiệu Sâm ngăn lại đôi tay bận rộn của cô, vì nghênh đón con trai đến, cô, từ sáng sớm đến hiện tại, liền bữa ăn sáng cũng không ăn, "Ăn điểm tâm xong, chúng ta sẽ tới sân bay đón con trai."

"Nhưng là, em còn không có." Bùi Dạ Tĩnh khẩn trương nhìn hấn.

"Ngoan, em chuẩn bị rất tốt rồi, Thiên Thiên nhất định sẽ thích." Nói xong, kéo cô đi tới trước bàn ăn, "Ngoan ngoan ăn điểm tâm, ăn xong chúng ta đi."

Bùi Dạ Tĩnh theo anh ngồi xuống, ngoan ngoãn ăn bữa ăn sáng.

Ăn điểm tâm xong, hai người lái xe đến sân bay.

Đứng ở lối ra, Bùi Dạ Tĩnh khẩn trương níu lấy vạt áo, vì muốn cho con trai ấn tượng tốt, thỉnh thoảng hỏi Thiệu Sâm "Bọn họ sắp tới chưa? Tóc của em có bị rối không? Nhìn em có ổn không?"

"Tĩnh nhi, hôm nay em cực kỳ xinh đẹp." Thiệu Sâm cầm tay cô, "Không cần khẩn trương, ở trong lòng của Thiên Thiên, em là người mẹ đẹp nhất."

"Có thật không?"

"Thật."

Lúc này, lối ra lục tục có người đi ra, Bùi Dạ Tĩnh rướn cổ lên, tròn to hai mắt nhìn kỹ, chỉ sợ bỏ qua con trai.

Rốt cuộc, một tiểu hài tử xinh xắn đầu đội mũ lưỡi trai xuất hiện tại lối ra, Bùi Dạ Tĩnh liếc mắt một cái liền nhận ra đó là con trai bảo bối cô ngày nhỏ đêm mong, kích động đến nói không ra lời, hốc mắt nhanh chóng dính đầy hơi nước.

Thiệu Thiên vừa ra ngoài liền thấy một di xinh đẹp đứng bên cạnh cha của nhóc, lập tức nhận ra là mẹ ở trong hình của nhóc.

"Mẹ!" Lập tức buông tay Đường Lăng, chạy như bay về phía Bùi Dạ Tĩnh, tuyệt không sợ người lạ nhào vào trong ngực cô, "Mẹ, Thiên Thiên rất nhớ mẹ, ô ô! Cha nói mẹ giận cha, cho nên không chịu về nhà, mẹ, không cần tức giận với cha, có được hay không?"

"Thiên Thiên. . . ." Trong mắt Bùi Dạ Tĩnh chứa đầy nước mắt, chỉ sợ một cái chớp mắt sẽ không nhận được tất cả đều rơi xuống, "Con trai của mẹ!"

Cô giang hai cánh tay, ôm chặt lấy con trai, chỉ sợ đây là đang nằm mơ.

"Mẹ, đau đau." Bị Bùi Dạ Tĩnh ôm quá chặt, Thiệu Thiên không ngừng cau mày hô.

"Thật xin lỗi, Thiên Thiên, mẹ thật vui mừng." Bùi Dạ Tĩnh buông con trai ra, vội vàng kiểm tra xem mình có làm thẳng bé bị thương chỗ nào không.

"Mẹ, tại sao mẹ không tới gặp con?" Thiệu Thiên ngược đầu hỏi.

"Thật xin lỗi, mẹ thực xin lỗi con. . . ." Nước mắt rơi xuống, "Là lỗi của mẹ."

"Mẹ, đừng khóc." Bàn tay bé nhỏ giúp cô lau nước mắt, "Cha nói, đều là lỗi của cha, mới khiến mẹ tức giận không đến thăm Thiên Thiên, không phải là lỗi của mẹ."

Con trai ngây thơ an ủi, khiến Bùi Dạ Tĩnh vui mừng không dứt.

Lúc này, Đường Lăng đi tới bên cạnh Thiệu Sâm, "Sâm, con trai của cậu tuyệt không sợ người lạ."

Bởi vì Thiệu Sâm thỉnh cầu giúp một tay mang Thiệu Thiên tới, ở trên máy bay cấp cho tên nhóc đó chút thông tin về Bùi Dạ Tĩnh, lái nhái hơn nửa ngày, tên tiểu tử này căn bản một chút cũng không cần.

"Trong khoảng thời gian này tôi để cho mẹ con họ nói chuyện với nhau qua điện thoại, để hai người họ bồi đắp tình cảm." Thiệu Sâm nhìn hai mẹ con Bùi Dạ Tĩnh đang đứng bên cạnh, trong lòng cảm thấy một hồi ấm áp, cảm kích nhìn bạn tốt, "Vất vả cho cậu rồi, cảm ơn."

"Không cần cảm ơn...trong vali có rất nhiều tài liệu đang chờ cậu đấy." Đường Lăng không khách khí nói, không có ý định bỏ qua cho anh.

Thiệu Sâm cười một tiếng, đi về phía hai mẹ con.

"Con trai." Tiểu tử kia vừa tới liền nhào vào lòng Bùi Dạ Tĩnh, hoàn toàn bỏ qua người cha này, thật là uống công anh nuôi dưỡng bao năm nay.

"Cha, Thiên Thiên cũng rất nhớ cha nha!" Tiểu tử lập tức phát hiện cha buồn bã nhìn mình, vội vàng làm nũng.

Chân chó nịnh nọt! Thiệu Sâm vừa bực mình vừa buồn cười ôm Thiệu Thiên lên, "Trong khoảng thời gian không có cha, con có ngoan ngoãn nghe lời hay không?"

"Con rất biết điều, không tin cha hỏi Đường thúc thúc." Tiểu tử này thông minh lời Đường Lăng ra làm nhân chứng.

Đường Lăng không ngờ tên tiểu tử này sẽ mang mình ra, nhất thời đứng như trời trồng nhìn đôi vợ chồng Thiệu Sâm.

"Ách. Yên tâm, nó rất ngoan." Đường Lăng cũng không dám thật lòng báo cáo việc tiểu tử kia trong khoảng thời gian này quậy lật trời.

Thiệu Sâm ý vị sâu xa nói nhìn bạn tốt một cái, ôm con trai, cùng Bùi Dạ Tĩnh đi ra khỏi đại sảnh sân bay.

"Thiên Thiên, mẹ chuẩn bị rất nhiều đồ cho con nha, con xem một chút có thích hay không?" Về đến nhà, Bùi Dạ Tĩnh dắt con trai đi tới gian phòng cô đã chuẩn bị cho thằng bé.

"Oa, rất nhiều đồ chơi nha." Đây là món đồ chơi cùng mô hình kích thích trí não mà cậu thích nhất.

"Thích không?" Bùi Dạ Tĩnh cười nhìn con trai.

"Thích!" Thiệu Thiên lập tức chạy đến ôm những món đồ chơi trước mặt.

Bùi Dạ Tĩnh ngồi xuống cùng chơi với con trai, muốn đền bù lại thời gian qua không ở bên cạnh cho con trai, Thiên Thiên đã lớn như vậy, nhưng thời gian ở bên cô rất ít, hôm nay có cơ hội, cô nhất định sẽ không bỏ qua.

Thiệu Sâm không gây trở ngại cho hai mẹ con đoàn tụ, mà đang ở phòng khách cùng Đường Lăng bàn chuyện công việc.

Xong việc, Đường Lăng tùy ý dựa người về sau, nhẹ nhõm hỏi "Thế nào, còn muốn ở lại đây tới bao giờ nữa?"

"Hiện tại rất tốt." Thiệu Sâm rất hưởng thụ cuộc sống như thế, con trai cũng đã tới, cả nhà bọn họ coi như đoàn tụ.

"Này này, cậu không quản công ty nữa sao?" Đường Lăng lập tức kháng nghị, trong khoảng thời gian này anh bận rộn đến quay cuồng, "Còn có rất nhiều chuyện chờ cậu về xử lý đấy."

"Cậu là người tôi có thể phó thác, tạm thời giao cho cậu." Thiệu Sâm không hề áy náy, đương nhiên nói.

Đường Lăng trợn mắt, "Có làm hay không? Cậu thật tính toán ở lại chỗ này?"

"Nếu như Tĩnh nhi muốn ở lại đây, tôi cũng sẽ lưu lại nơi này." Thiệu Sâm khẳng định: "Lần này vô luận như thế nào, một nhà chúng tôi cũng sẽ không chia rẽ, nếu như tất yếu phải vậy, liền dời công ty quan đến đây, bằng không tôi liền chịu khó chạy lại hai bên, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết."

"Ai, thôi, muốn làm thế nào tùy cậu." Đường Lăng biết Thiệu Sâm một khi quyết định cũng sẽ không thay đổi.

"Khoảng thời gian cậu ở đây, đến căn hộ kia của tôi ở tạm." Thiệu Sâm ném chìa khóa cho bạn tốt.

"Bây giờ cậu vẫn chưa giải thích với Dạ Tĩnh sao?" Cậu ta đúng là tên lười gan, rõ ràng có nhà, dám nói thành kẻ lang thang.

"Qua một thời gian nữa tôi sẽ nói với cô ấy, sau đó cả nhà sẽ cùng chuyển qua đó." Ban đầu vì đến gần cô mà nói dối trên người không có đồng nào, nhưng mà bây giờ Đường Lăng tới, có thể giải vây giúp anh rồi, "Đến lúc đó tôi sẽ nói với cô ấy nhà này do cậu mua là được."

"Tất cả mọi thứ cậu đều nắm trong lòng bàn tay rồi a." Đường Lăng thở dài nói, tên này thiệt là.

"Không có, cô ấy không muốn gả lại cho tôi." Nói đến đây, Thiệu Sâm vẫn còn nhức đầu.

"Tại sao?" Đường Lăng không hiểu, xem bọn họ hiện tại chung đụng rất tốt nha, Bùi Dạ Tĩnh thế nào không muốn gả đây?

"Cô ấy cảm thấy như bây giờ rất tốt, cho là có giấy tờ kia hay không đều không quan trọng." Thiệu Sâm vì thế khổ não cực kỳ, "Ai."

"Vậy bây giờ cậu định làm như thế nào?"

"Còn có thể làm sao?" Thiệu Sâm bất đắc dĩ nhún nhún vai, "Chỉ có thể đợi."

"Làm ơn, phụ nữ đều rất mềm lòng, chỉ cần cậu làm nhiều chuyện khiến cô ấy cảm động một chút, cô ấy lập tức gật đầu gả cho cậu." Thân là chuyên gia tình yêu Đường Lăng không nhìn nổi rồi, truyền thụ cho bạn tốt chút kinh nghiệm yêu đương. "Đầu tiên, cậu phải ra sức thể hiện, sau đó, thu mua tất cả bằng hữu, đồng nghiệp của cô ấy, để cho bọn họ trở thành trợ thủ của cậu, hơn nữa, cậu còn có Thiên Thiên, có thằng bé giúp một tay, cam đoan cậu sẽ thành công."

Thiệu Sâm trầm mặc không nói, nghiêm túc suy nghĩ về lời nói của Đường Lăng, cảm thấy rất có lý, "Có lẽ phương pháp của cậu có thể dùng được."

"Cái gì có lẽ, căn bản là chắc chắn." Đường Lăng thập phần tin tưởng nói.

"Tôi biết rồi." Thiệu Sâm nói: "Đến lúc đó cậu phải giúp một tay."

"Này, chủ ý là của tôi, còn phải đi giúp cậu nữa, cậu cho rằng tôi rất rảnh rỗi sao?" Đường Lăng lớn tiếng kháng nghị.

"Chủ ý là của cậu, nên cậu mới phải giúp tôi." Thiệu Sâm ra điều kiện, "Nếu như thành công, cho cậu một tháng tự do."

"Được!" Đường Lăng lập tức đồng ý.

Ngay sau đó, hai người đang ở trong phòng khách bàn bạc kế hoạch cầu hôn, mà trong phòng hai mẹ con Bùi Dạ Tĩnh chơi cực kỳ vui vẻ, quên mất sự tồn tại của hai người đàn ông ngoài kia.

*

"Mẹ, chúng ta muốn đi đâu?" Thiệu Thiên vừa ôm lấy ba lô nhỏ của mình vừa hỏi.

"Chúng ta đi gặp ông, bà ngoại, Thiên Thiên nhìn thấy bọn họ nhớ phải chào hỏi, biết không?" Bùi Dạ Tĩnh chuẩn bị xong vài món quà tặng, dặn dò con trai.

Nửa tháng trước, Thiệu Sâm đột nhiên nói với cô muốn chuyển đến nhà anh mới mua, vốn là cô không muốn đi, bởi vì cô cũng có nhà, sao còn phải đến ở nhà của anh, nhưng con trai hết sức làm nũng, cô thỏa hiệp.

Người có tiền thật là tốt, tùy lúc có thể mua được nhà đẹp, xe thì càng khỏi phải nói.

"Dạ, biết." Thiệu Thiên dùng sức gật đầu một cái.

"Hai mẹ con xong chưa?" Thiệu Sâm ở phòng khách hô to: "Chuẩn bị xuất phát thôi."

"Tới đây." Hai mẹ con cùng nhau trả lời.

Bùi Dạ Tĩnh xách đồ đi trước, Thiệu Thiên theo ngay phía sau.

"Không thiếu cái gì chứ?" Thiệu Sâm cầm lấy túi đồ trong tay Bùi Dạ Tĩnh liền hỏi.

"Đều ở đây rồi." Bùi Dạ Tĩnh gật đầu một cái.

"Vậy thì đi thôi." Thiệu Sâm cất đồ xong, ôm con trai đặt ở ghế sau, giúp Thiệu Thiên cài chặt dây an toàn.

Tất cả chuẩn bị xong, Thiệu Sâm lái xe lên đường.

"Chúng ta xuất phát á!" Thiệu Thiên hưng phấn giống như được đi ngoại thành dã ngoại.

"Thiên Thiên, còn nhớ hôm qua cha nói những gì với con chứ?" Thiệu Sâm vừa lái xe, vừa hỏi con trai.

"Nhớ!" Thiệu Thiên lớn tiếng trả lời.

"Ngày hôm qua hai người đã nói gì với nhau?" Bùi Dạ Tĩnh tò mò hỏi, chuyện gì mà hai cha con cứ thần thần bí bí?

"Cha nói đây là ước định của nam tử hán, không thể nói cho người khác biết." Tiểu tử rất biết giữ lời, không có nói cho Bùi Dạ Tĩnh.

"Ngay cả mẹ cũng không thể nói sao?" Bùi Dạ Tĩnh nghiêng đầu nhìn con trai.

"Không thể, nam tử hán nói chuyện phải giữ lời!" Thiệu Thiên lắc đầu một cái, giữ vững lập trường.

"Anh nói với con cái gì?" Không hỏi được con trai, không thể làm khác hơn là hỏi Thiệu Sâm.

"Đã nói là giao ước giữa anh và Thiên Thiên, sao có thể nói cho em được." Thiệu Sâm cười đáp.

"Thiệt là, chuyện gì vậy chứ!" Bùi Dạ Tĩnh bất đắc dĩ tròn mắt, không tiếp tục truy hỏi.

Sau đó không lâu, xe vàng dừng lại trước một căn nhà có vẻ hơi cũ kỹ. Thiệu Sâm xuống xe ôm con xuống trước, sau đó mở cửa bên ghé lái phụ.

"Thế nào, sợ sao?" Nhìn Bùi Dạ Tĩnh ngồi bất động tại chỗ, Thiệu Sâm dịu dàng hỏi.

"Em." Bùi Dạ Tĩnh có chút khấn trương, hai tay xoắn lại với nhau.

"Có anh ở đây, không sợ." Thiệu Sâm đưa tay đỡ cô xuống xe, "Đi thôi."

Bùi Dạ Tĩnh thật vất vả mới lấy dũng khí tiến lên nhấn chuông cửa, chỉ chốc lát sau, cửa liền mở ra.

"Mẹ." Bùi Dạ Tĩnh nhìn thấy mẹ mình già đi không ít, nghẹn ngào gọi.

"Dạ Tĩnh!" Mẹ Bùi đôi tay khẽ run, không thể tin được con gái đang đứng ở trước mặt, "Thật là con sao?"

"Mẹ, là con." Bùi Dạ Tĩnh nén nước mắt, cầm tay của mẹ gật đầu liên tục.

"Mẹ, mẹ khỏe chứ." Thiệu Sâm bước lên trước lễ phép chào hỏi.

"Con cũng tới rồi." Mẹ Bùi vui mừng gật đầu một cái.

"Thiên Thiên, tới đây chào bà ngoại." Bùi Dạ Tĩnh kéo con trai đến trước mặt mẹ cô, "Mẹ, đây là con trai của con, tên là Thiên Thiên."

"Bà ngoại, Thiên Thiên và mẹ đều rất nhớ người a, người và ông ngoại không cần tức giận với cha mẹ của con, có được hay không?" Tiểu tử kia tự giác tiến lên ôm lấy đùi của mẹ Bùi, làm nũng nói.

"Thiên Thiên? Ta có cháu?" Mẹ Bùi nhìn Thiên Thiên thông minh hiểu chuyện, vui mừng nở nụ cười.

"Bạn già, có khách sao?" Giọng nói của cha Bùi bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng mẹ Bùi.

"Cha." Bùi Dạ Tĩnh khẽ gọi, thấy lưng cha mình có chút còng, cô không kìm được nước mắt.

Cha Bùi vừa thấy người ngoài cửa, vẻ mặt lộ chút xúc động, ngay sau đó lạnh mặt xuống, "Các người tới làm gì, nhà họ Bùi với các người không còn bất kỳ quan hệ gì."

"Ông ngoại, ông không cần đuổi chúng cháu đi, có được hay không?" Bùi Dạ Tĩnh còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Thiệu Thiên liền xoay người chạy đến bên cạnh cha Bùi, lôi kéo tay của ông đáng thương nói.

"Đây là." Cha Bùi kinh ngạc cúi đầu nhìn bé trai bên chân.

"Bạn già, nó là ngoại tôn của chúng ta a!" Mẹ Bùi kích động nói: "Chúng ta có cháu rồi!"

"Ông ngoại, cha mẹ con biết sai rồi, ông không cần đuổi bọn họ đi, có được hay không?" Thiệu Thiên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cha Bùi.

Cha Bùi ngưng mắt nhìn cặp mắt khẩn cầu của Thiệu Thiên, không thể nói lời cự tuyệt.

Mẹ Bùi thấy thế, vội vàng thuyết phục chồng: "Bạn già, nể mặt cháu trai, cho bọn chúng vào cửa thôi."

"Cha, xin cha tha thứ cho chúng con." Bùi Dạ Tĩnh khóc cầu.

"Cha, xin cha tha thứ Tĩnh nhi, cho cô ấy về nhà ạ." Nói xong, Thiệu Sâm quỳ xuống đất, "Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của con, xin cha không cần trách cứ Tĩnh nhi!"

"Thiệu Sâm!" Bùi Dạ Tĩnh la hoảng lên, không ngờ anh sẽ hành động như vậy.

"Bạn già, ông cũng nói một câu đi chứ." Mẹ Bùi thấy lão chồng nhà mình không nói lời nào, gấp gáp thúc dục.

"Ông ngoại, đừng bắt cha cháu quý a!" Nói xong, tiểu tử giống như muốn khóc lên.

"Àm ỉ." Cha Bùi lạnh lùng nói: "Ta là nể mặt cháu trai cầu tình, mới để cho hai đứa vào cửa." Nói xong cha Bùi ngồi chồm hỏm xuống, nhìn Thiệu Thiên, "Nói cho ông ngoại, cháu tên là gì?"

"Cháu là Thiệu Thiên, cha mẹ thường gọi cháu là Thiên Thiên." Tiểu tử lại khôi phục khuôn mặt tươi cười.

"Thiên Thiên, ông ngoại dẫn cháu đi ăn ngon." Cha Bùi trưng ra khuôn mặt tươi cười, dắt Thiệu Thiên vào nhà.

"Sao anh làm như vậy?" Bùi Dạ Tĩnh hốc mắt ẩm ướt, đỡ Thiệu Sâm dậy, đi theo phía sau mẹ Bùi vào cửa.

"Đứa ngốc! Vì em, này có đáng gì." Thiệu Sâm không thêm đề ý nói.

"Anh mới là ngu ngốc nhất thiên hạ." Bùi Dạ Tĩnh mắt rung rung cười nói.

"Anh sẵn lòng." Mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau, Thiệu Sâm nói, "Anh đã nói rồi, có anh ở đây, không cần sợ."

Bùi Dạ Tĩnh cảm động không thôi, xiết chặt lấy bàn tay của anh.

Hai ngày sau, hai vợ chồng nhà họ Bùi thật sự không muốn rời xa cháu ngoại cũng đành để cả nhà Thiệu Sâm ra về.

Bùi Dạ Tĩnh quay đầu lại nhìn con trai đã ngủ say, nhẹ giọng hỏi: "Là anh dạy Thiên Thiên nói những lời đó với cha mẹ của em có phải không?"

"Ha ha." Thiệu Sâm cười gượng mấy tiếng.

Bùi Dạ Tĩnh nhìn anh, tự đáy lòng nói một câu: "Cám ơn."

"Muốn cảm ơn anh, vậy gả cho anh đi." Thiệu Sâm không quên nhân cơ hội cầu hôn.

"Không cần." Cô không cần suy nghĩ liền phủ quyết.

"Tại sao?"

"Em thích như vậy." Cô nghịch ngợm cười một tiếng, nhìn thẳng về phía trước, khóe miệng không ngừng giờ lên.

Thiệu Sâm thất bại thờ dài, xem ra vẫn cần cố gắng nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

8.1

Sau khi trở lại từ Bùi gia, vì để cho con trai dung nhập vào cuộc sống của mình, cũng dễ dàng chăm sóc, Bùi Dạ Tĩnh mang Thiệu Thiên xếp vào lớp của Tô Hà.

Tiểu tử anh tuấn này mới đi học được mấy ngày, không chỉ mê đảo toàn bộ tiểu nữ sinh trong vườn trẻ, hơn nữa còn thu phục cả các giáo viên trong trường.

"Dạ Tĩnh, con trai của cậu, con nuôi của mình, thật lợi hại nha!" Trở lại phòng làm việc, Tô Hà không nhịn được giờ ngón tay cái về phía Bùi Dạ Tĩnh, "Mình mới vừa đi giúp hắn giải quyết hai tiểu cô nương đó."

Trời ạ, mới đến mấy ngày, đã có không ít cô gái nhỏ tranh giành tình cảm, vậy sau này còn đến mức nào nữa.

"Nó lại gây họa sao?" Bùi Dạ Tĩnh gần đây mới phát hiện ra tính tình thật của con trai mình, là một tiểu tử hiếu động nghịch ngợm, bình thường bộ dáng ngoan ngoãn chỉ là giả bộ cho người ngoài xem.

"Không tồi, có hai cô gái nhỏ nhất định muốn làm con dâu của cậu." Tô Hà nghĩ đến liền cười to không ngừng "Ha ha, thật là quý hóa."

Bùi Dạ Tĩnh không nhịn được mắt tròn trăng, "Cậu còn cười!" Cô sắp phiên chết rồi, cậu ấy còn cười được.

"Điều này khẳng định con nuôi của mình có sức quyến rũ a." Tô Hà xem thường, "Chỉ là mấy đứa nhỏ thôi, hai ngày nữa sẽ quên."

"Ai." Bùi Dạ Tĩnh thờ dài.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, nói một chút chuyện của cậu đi." Tô Hà cười đến cực kỳ mập mờ, "Cậu gần đây rất tốt nha, Thiệu tiên sinh kia đối với cậu cũng tốt thật, nuôi cậu trắng noãn, béo tốt nha."

"Cậu nói bấy bọ gì vậy." Bùi Dạ Tinh ngượng ngùng nhìn Tô Hà một cái, "Mới không phải như cậu nói đâu."

"Còn nói không có, cậu nên soi gương một chút đi, xem vẻ mặt này của cậu, có bao nhiêu thẹn thùng của người vợ nhỏ a, so với khoảng thời gian chúng ta vừa gặp, quả thực là khác nhau một trời một vực." Tô Hà mập mờ hướng Bùi Dạ Tinh cười cười, giả bộ cảm khái vô hạn nói: "Quả nhiên, phụ nữ có tình yêu càng ngày càng trở nên xinh đẹp."

"Tô Hà!" Bùi Dạ Tinh xấu hổ đỏ mặt nhìn chằm chằm bạn tốt, "Cậu lúc nào thì biết đùa kiểu này rồi hả?"

"Cái gì nói giỡn, so với trần châu còn thật hơn, ai nói không phải!" Tô Hà nâng cao giọng kháng nghị.

"Cậu. Minh nói không lại cậu, tha cho mình đi." Bùi Dạ Tinh nhận thua cầu xin tha thứ.

"Hắc hắc, cậu đồng ý gả cho Thiệu Sâm mà rồi sao?" Tô Hà cẩn thận hỏi.

"Không có, mình chỉ muốn như hiện tại." Bùi Dạ Tinh cảm thấy cuộc sống bây giờ với gia đình bình thường khác không có gì khác biệt, cần gì phải có tờ giấy kia chứ.

"Oh, thì ra là Thiệu tiên sinh vẫn không thể nào đánh bại được pháo đài kiên cố này a." Tô Hà than vãn, "Ai, đáng thương cho chồng trước của cậu, nhất định là vắt hết óc nghĩ biện pháp khiến cậu gật đầu a."

"Này, anh ấy cho cậu lợi lộc gì, mà cậu nói tốt cho anh ấy như vậy chứ?" Bùi Dạ Tinh tức giận nói.

"Yên tâm, như thế nào đi nữa, mình cũng không bán cậu đi đâu." Nhiều nhất là giúp đẩy một tay thôi, Tô Hà âm thầm nghĩ.

"Không nói chuyện này nữa." Bùi Dạ Tinh tránh sang chuyện khác, "Cậu nhớ giúp mình quản Thiên Thiên nhiều một chút, đừng để nó cả ngày chỉ biết náo loạn."

"Ai nha, cậu yên tâm đi, nó là con nuôi của mình, mình nhất định sẽ trông nom, cậu không cần lo lắng." Tô Hà bảo đảm.

"Vậy thì tốt." Nói xong, Bùi Dạ Tinh cầm lên tập tranh ở trên bàn, "Mình đi xem bọn nhỏ một chút, cậu nhớ không cần nuông chiều tiểu gia hóa kia."

"Được rồi, mau đi đi." Tô Hà giờ tay thúc giục.

Bùi Dạ Tinh bắt đầu đi lác đầu, tối nay về nhà nhất định phải cùng Thiệu Sâm thảo luận một chút vấn đề giáo dục con trai, tránh cho về sau Thiên Thiên càng khó dạy.

"Tối nay muốn ăn cái gì?" Thiệu Sâm vừa đẩy xe chở hàng ở trong siêu thị tìm nguyên liệu nấu ăn, vừa hỏi thăm một lớn một nhỏ bên cạnh.

Ai dám nghĩ đường đường là đại thiếu gia nhà họ Đường, hôm nay lại làm ông chồng đi dạo siêu thị mua đồ về nấu ăn, để người ta biết được, chắc đều rớt mắt kính.

"Cha, con muốn ăn gà chiên cùng cola." Thiệu Thiên giơ tay nhỏ bé, cố gắng phát biểu ý kiến của mình.

"Con trai, đồ ăn không tốt cho sức khỏe không thể ăn nhiều." Thiệu Sâm không cần suy nghĩ liền hủy bỏ, mặt của tiểu tử kia liền sụp xuống.

"Thiên Thiên, tháng sau chúng ta lại đi ăn, có được hay không?" Bùi Dạ Tinh không đành lòng nhìn con trai khổ sở, đưa ra một hứa hẹn.

"Tĩnh nhi!" Thiệu Sâm muốn hai mẹ con bọn họ có quy củ một chút cũng không được.

"Được rồi, trẻ con chính là như vậy, thỉnh thoảng một lần cũng sẽ không sao." Bùi Dạ Tinh làm nũng với anh, trong mắt tràn đầy thỉnh cầu.

"Ai, hai người nha." Anh bắt đầu đi lác đầu, tiếp tục đẩy xe tiến lên, "Tháng sau chỉ được ăn một lần."

"A!" Tiểu tử vừa nghe đến tháng sau có thể ăn liền vui mừng kêu lên, "Mẹ, mẹ thật giỏi!"

Trước kia, vô luận cậu cầu xin cha thế nào, cha đều không cho, không ngờ mẹ vừa xuất mã liền thành công rồi, thật sự là quá tốt!

"Nghĩ kỹ tối nay muốn ăn cái gì hay chưa?" Người đàn ông tức giận nhìn bọn họ.

"Anh nấu cái gì cũng ngon, thật sự không nghĩ ra được, phải ăn cái gì a." Bùi Dạ Tinh, mặt khổ não, quay đầu cười gượng mấy tiếng, "Hay là anh quyết định đi."

"Được rồi, để anh chọn vậy." Lần nữa thở dài thật sâu, Thiệu Sâm anh gánh vác việc nội chợ, thật là tự làm khó mình a.

Cứ như vậy, Bùi Dạ Tinh cùng con trai hương thụ bữa tối đầy mỹ vị.

Ăn chán chê, cô không muốn chỉ ăn không làm, tự động gánh vác công việc rửa chén.

Con trai ở phòng khách xem ti vi, Thiệu Sâm lợi dụng thời gian này, liên lạc bạn tốt, xử lý một chút công việc.

Sau khi Thiệu Sâm xử lý xong chuyện công ty liền ra khỏi thư phòng, thấy hai mẹ con đang ngồi trên sa lon liền hỏi: "Anh làm bánh ngọt để trong tủ lạnh, hai người có muốn nếm thử một chút không?"

"Muốn." Hai mẹ con trăm miệng một lời, sau đó hướng tủ lạnh chạy đi.

"Này, không được tranh phần của em." Bùi Dạ Tinh bảo vệ bánh ngọt của mình, cảnh giác nhìn Thiệu Sâm.

"Được được được, không giành." Anh thích nhất trêu chọc cô, cho nên sau khi ăn xong luôn thích giành phần của cô, cho tới khi cô oa oa kêu to, "Mới là lạ!"

"Con cũng muốn." Tiểu tử vừa nhìn thấy có trò tốt để chơi, lập tức đánh về phía bọn họ.

Hai người lớn cộng thêm một đứa bé, bởi vì đồ ngọt mà dấy lên cuộc chiến, bên trong nhà tiếng thét chói tai cùng tiếng cười của trẻ con, liên tiếp.

Kể từ khi Thiên Thiên đến, Thiệu Sâm cùng Bùi Dạ Tinh hoàn toàn giống như vợ chồng bình thường chung sống qua ngày, trừ một tờ giấy bảo đảm, những thứ khác không có gì bất đồng.

Nhưng thời gian càng lâu, trong lòng Thiệu Sâm càng gấp gáp, muốn hợp pháp hóa quan hệ này, mỗi ngày nghĩ tới biện pháp cầu hôn, đáng tiếc, mỗi lần đều thất bại thảm hại.

Trái lại, Bùi Dạ Tinh tựa như cô gái nhỏ đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, mỗi ngày đều cười đến ngây ngất, hết sức hưởng thụ cảm giác được theo đuổi.

"Tình nhi, gả cho anh đi." Thiệu Sâm lần thứ hai mươi một cầu hôn, ngay cả chiếc nhẫn cũng mang bên mình, chuẩn bị thỉnh thoảng lấy ra cầu hôn.

"Gả cho anh, sẽ có nhiều lợi ích, giặt quần áo, nấu cơm, xoa bóp, quét dọn, tất cả anh đều làm được."

"Vậy nếu em không lấy, những thứ này anh đều không làm?" Bùi Dạ Tinh khoanh tay trước ngực, cười mỉa mỉ nhìn anh chăm chú.

"A, không!" Thiệu Sâm vội vàng đổi lời nói: "Đương nhiên làm, làm sao có thể không làm chứ."

"Nếu là như vậy, em có gả hay không, kết quả đều giống nhau." Bùi Dạ Tinh buông hai tay ra, đôi mày thanh tú nhíu lại, "Vậy em không lấy chồng cũng tốt lắm."

Thiệu Sâm lúc này hoàn toàn ngây ngốc, thật là gây ông đập lưng ông nha.

"Tình nhi." Anh lập tức thay một bộ làm bộ đáng thương, mong cô xem xét lại.

Nhìn thấy bộ dáng vô tội đáng thương của Thiệu Sâm, Bùi Dạ Tinh không nhịn được cất tiếng cười to, "Ha ha ha!" Cười đến khom lưng, vỗ vỗ bả vai của anh, lạnh lạnh nói: "Tôi thấy được người ta theo đuổi cảm giác rất tốt, trước mắt không có tính toán lập gia đình, thật xin lỗi, tổng giám đốc Thiệu."

"Em là tiểu bại hoại!" Thấy cô cười vui vẻ như thế, không nhịn được ôm lấy cô hướng trong phòng ngủ đi tới, "Xem anh thu thập em thế nào!"

"A!" Đột nhiên bị nhấc lên không Bùi Dạ Tinh theo bản năng ôm lấy cổ anh, "Thả em xuống."

Tiếng cầu cứu vang lên, cứ như vậy bị cánh cửa ngăn cách với bên ngoài.

8.2

Rốt cuộc thất bại ở lần cầu hôn thứ hai mươi một, anh không thể không nghe theo ý kiến của Đường Lăng, thực hiện kế hoạch cầu hôn của cậu ta.

Bước đầu tiên của kế hoạch, lần này phải chuẩn bị thật tốt!

Thiệu Sâm trước thông qua ý kiến của mẹ Bùi cùng đồng nghiệp kiêm bạn tốt của Bùi Dạ Tinh là Tô Hà, lấy được một số thông tin về sở thích của Bùi Dạ Tinh, tỷ như đồ thủ công các loại.

Vì vậy, anh đi khắp các siêu thị cùng cửa hàng thủ công mua đồ, mua được bao nhiêu loại thì mua, còn sáng tạo tự nghĩ ra nhiều kiểu đáng mới.

"Cha, con mệt mỏi." Thiệu Thiên bị cha bắt tới làm những đồ thủ công này, chỉ chốc lát sau đã kêu mệt.

"Con ngồi đây nghỉ ngơi một lát, cha phải tiếp tục." Thiệu Sâm ôm con đặt xuống ghế bên cạnh, rồi trở lại tiếp tục làm.

"Cha, mẹ sẽ thích mấy thứ này sao?" Tiểu tử hai tay chống cằm, nghi ngờ hỏi cha đang không ngừng bận rộn.

"Dĩ nhiên, đây đều là những thứ mẹ con thích." Thiệu Sâm bận rộn không nghĩ, miệt mài làm việc.

"Cha, nhanh lên một chút a, mẹ sắp về rồi." Tiểu tử ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, phát hiện sắp đến giờ mẹ của nhóc về nhà.

Thiệu Sâm nghe vậy, không khỏi tăng nhanh tốc độ trên tay, rốt cuộc hoàn thành một giây trước khi tiếng ổ khóa vang lên.

"Em về rồi đây." Giọng nói của Bùi Dạ Tĩnh vang lên trước cửa chính.

"Mẹ." Thiệu Thiên vội vàng chạy đến cửa trước nghênh đón Bùi Dạ Tĩnh, giống như hiến vật quý hướng cô nói: "Cha chuẩn bị rất nhiều quà cho mẹ nha."

Thiệu Thiên vội kéo tay cô đi vào phòng khách, chỉ vào chính giữa căn phòng, "Mẹ xem, đây đều là cha tự mình chuẩn bị."

Bùi Dạ Tĩnh nhìn theo cánh tay của con trai, ngây người tại chỗ, nhiều đồ thủ công như vậy, xếp thành từng vòng tròn nhỏ.

"Này?" Cô không hiểu nhìn Thiệu Sâm.

"Như thế nào, thích không?" Thiệu Sâm vui mừng nói: "Đây chính là công sức cả ngày của anh đó."

"Cả con nữa, cả con nữa." Tiểu tử không chịu yếu thế, giơ tay tranh công, "Con cũng có giúp một tay."

"Thế nào, em có thích không?" Thấy cô không nói câu nào, Thiệu Sâm khẩn trương hỏi.

"Theo anh, em cần nhiều đồ thủ công như vậy làm cái gì hả?" Bùi Dạ Tĩnh tức giận trừng anh.

"Không phải em thích những thứ này sao?" Chẳng lẽ Tô Hà cho tin tức sai sao?

"Coi như thích đi nữa, cũng không thể lập tức mua nhiều như vậy." Trời ạ, này muốn dùng tới khi nào a.

"Vậy em thích hay là không thích?" Thiệu Sâm cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía cô, không phải là lại thất bại nữa chứ?

Bùi Dạ Tĩnh không để ý anh, đi lên trước nghiêm túc nhìn một lượt, phát hiện trên mỗi món thủ công đều khắc ba chữ, trong lòng của cô âm ập, tất cả cảm xúc đều biến mất, cô thở than, người đàn ông này thật là khiến người ta vừa tức lại cảm động.

"Thích, nhưng không đồng ý mấy chữ viết trên mặt của chúng." Cô lạnh nhạt nói: "Còn không mau thu dọn mấy thứ này lại." Dứt lời, Bùi Dạ Tĩnh để phòng khách lại cho hai cha con, một mình trở về phòng trước.

Thiệu Sâm nhìn nhiều món thủ công như vậy, có chút nhức đầu, không có chuyện làm sao mua nhiều như vậy a.

Ai, kẻ thứ nhất thất bại! Cũng may còn có bước thứ hai, ha ha.

Hôm sau, Bùi Dạ Tĩnh vẫn cùng con trai ngồi xe của Thiệu Sâm tới vườn trẻ như cũ, nhưng cô vừa bước vào cổng chính của vườn trẻ, liền nhìn thấy viện trưởng đi về phía mình, nhìn cô cười cười.

"Tiểu Bùi a, Thiệu Sâm tốt như vậy, gả cho cậu ta thôi." Viện trưởng đột nhiên nói ra câu này, Bùi Dạ Tĩnh giật mình.

"Viện trưởng" Cô vừa định hỏi, liền bị viện trưởng cắt đứt.

"Phải biết nắm bắt cơ hội a." Sau đó viện trưởng cứ như vậy nghênh ngang đi qua, lưu lại cô vẻ mặt khó hiểu.

Dắt tay của con trai, đi về phía lớp của Tô Hà, vừa mới tới cửa, liền đụng phải Tô Hà.

"Hắc hắc, Dạ Tĩnh, Thiệu Sâm quả thật không tệ, mau gả cho anh ta thôi." Tô Hà vừa mở miệng cũng là câu này, khiến Bùi Dạ Tĩnh càng cảm thấy kỳ quái.

"Mấy người hôm nay bị sao vậy?" Bùi Dạ Tĩnh cau mày hỏi.

"Chính là muốn cậu nhanh chóng gả cho Thiệu Sâm, miễn cho người khác cướp đi." Nói xong, Tô Hà túm tay Thiệu Thiên, đi vào phòng học.

"Mẹ, cha rất tốt, mẹ mau gả cho cha thôi." Tiểu tử dùng giọng điệu của người trưởng thành nói.

"Con" Tiểu tử này cũng góp một tay.

"Mẹ hẹn gặp lại."

Tô Hà vội vàng kéo tiểu tử vào trong.

Bùi Dạ Tĩnh vừa giận vừa hờn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Không còn ai nói với cô những lời này nữa đi?

Mới nghĩ như vậy, đã chạm mặt một đồng nghiệp, thế nhưng cũng cười nói với cô những lời này.

Cứ như vậy, ngày kế, đồng nghiệp của cô, thậm chí bao gồm học sinh của cô cùng phụ huynh cũng rí rít nói giúp Thiệu Sâm.

Cô cuối cùng đã hiểu, nhất định là chủ ý của Thiệu Sâm, bằng không sao mọi người lại đồng nhất nói một câu với cô, hơn nữa còn là chuyện mà người đàn ông kia đề ý nhất chứ

Buổi tối, Bùi Dạ Tĩnh mặt lạnh giận dữ tròn mắt nhìn người gây ra họa.

"Tĩnh nhi, làm sao vậy?" Thiệu Sâm thấy Bùi Dạ Tĩnh lạnh nhạt, không khỏi cẩn thận hỏi.

"Anh còn hỏi tại sao!" Bùi Dạ Tĩnh tức giận nói: "Anh nói xem anh đã làm cái gì? Anh nói xem những gì hôm nay mấy người kia nói, có phải là anh nhờ vả?"

"Anh nào có." Thiệu Sâm chột dạ nói, nhưng không nhận được hỏi cô: "Tĩnh nhi, vậy em đồng ý gả cho anh sao?"

"Anh không phải không biết sao? Vậy sao bây giờ lại biết bọn họ nói chuyện kết hôn với em?" Bùi Dạ Tĩnh cũng biết tất cả là do anh dờ dờ quỵ.

"Ha ha, Tĩnh nhi, đó là bọn họ thấy anh không danh không phận, thấy đáng thương." Thiệu Sâm ủy khuất nói: "Cũng chỉ có em đối xử với anh như vậy thôi."

"Anh giờ trò lừa bịp." Rõ ràng muốn bức hôn nha, "Em không lấy chính là không lấy."

Hừ, dám lừa gạt cô, chính là không lấy, xem anh làm thế nào!

Thiệu Sâm nhìn bộ dáng tức giận của cô cũng biết, lại hồng chuyện, ai, kế hoạch thứ hai lại thất bại!

"Cậu nói nên làm gì bây giờ?" Kể từ khi hai kế hoạch cần hôn đều thất bại, Thiệu Sâm thực sự không biết phải làm gì, chỉ có thể hướng bạn tốt cầu cứu.

Đường Lăng qua màn hình webcam, lắng lắng nghe Thiệu Sâm kêu khổ, một hồi lâu sau mới nói: "Tôi nói cậu, chính là cái tình cảm ngu ngốc." Đường Lăng thật không biết nói cái gì cho phải, thế nào mà cầu hôn cũng nhiều chuyện như vậy.

"Sâm, thật ra thì quan trọng nhất chính là cậu, chỉ cần để Dạ Tĩnh cảm nhận được thành ý của cậu, cô ấy sẽ đồng ý, ai ngờ cậu khéo thành vụng. ai. . . ."

"Ý cậu là, vẫn là tự tôi làm?"

"Nói nhảm, người cưới là cậu, cậu không đi, người nào đi?" Đường Lăng tức chết vì tên đầu gỗ này rồi.

Thiệu Sâm nghiêm túc suy nghĩ lời của cậu ta, "Nhưng là, hai lần trước tôi cũng rất thật lòng." Nhưng vẫn không thuyết phục được cô ấy nha.

"Là cậu dùng sai cách." Đường Lăng trực tiếp nói: "Cậu xem nhẹ cảm thụ của Dạ Tĩnh, cho nên bước kế tiếp cậu phải thẳng thắn với cô ấy, khiến cô ấy cảm động."

"Là vậy sao?" Anh quá gấp gáp rồi sao?

"Tóm lại, cậu nên suy nghĩ một chút." Đường Lăng chỉ có thể chỉ điểm đến đây, "Tuần sau gặp, thuận tiện bàn một chút về công việc, có thật sự muốn chạy qua chạy lại hai bên không?"

"Được, tôi biết rồi." Thiệu Sâm phát tay một cái, đang suy nghĩ chuyện của mình, không có ý định nói đến chuyện bạn tốt vừa đề cập.

Đường Lăng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tắt máy, dù nói gì đi nữa, cậu ta cũng nghe không lọt.

Mà một bên Thiệu Sâm khổ sở suy nghĩ, làm thế nào cưới được cô vợ về.

Bùi Dạ Tĩnh dắt tay của con trai, đứng ở cửa vườn trẻ, chờ Thiệu Sâm tới đón.

"Mẹ, chúng ta sẽ về Nhật Bản sao?" Tiểu tử đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi Bùi Dạ Tĩnh.

"Tại sao hỏi như thế?" Bùi Dạ Tĩnh không biết vì sao con trai hỏi vấn đề này, "Thiên Thiên muốn trở về?"

"Không muốn, mẹ cùng cha đều ở đây, Thiên Thiên không muốn trở về Nhật Bản, các bạn ở vườn trẻ cũng đối với con rất tốt, nhất là Tiểu Văn." Tiểu tử phe phẩy đầu nhỏ, nghiêm túc nói với cô.

"Tiểu Văn?" Bùi Dạ Tĩnh thấy buồn cười, con trai của cô không phải là muốn có bạn gái chứ.

"Là bạn gái của con." Tiểu tử ưỡn ngực, tự hào nói.

"Tiểu tử thôi, còn nhỏ tuổi ai cho con có bạn gái." Thiệu Sâm đột nhiên xuất hiện sau lưng, gõ nhẹ một cái lên đầu Thiệu Thiên.

"Đường thúc thúc nói tuổi trẻ không phong lưu thì thật uổng phí nha." Thiệu Thiên học giọng điệu Đường Lăng.

"Đường Lăng chết tiệt dám dạy hư con trai tôi." Thiệu Sâm cực kỳ tức giận thì thầm.

"Ha ha." Bùi Dạ Tinh không nhịn được cất tiếng cười to, thật là buồn cười.

"Tình nhi, con của em học xấu, em là giáo viên có phải nên dạy dỗ một chút không?" Thiệu Sâm tức giận trừng mắt nhìn người phụ nữ cười vô tâm vô phé kia.

"A, chuyện như vậy không phải là cha nó nên dạy sao?" Bùi Dạ Tinh dí dõm nháy mắt với anh.

Thiệu Sâm bắt đầu đi trốn mắt lên, "Tốt lắm, chúng ta về nhà thôi."

Nói xong, ôm con đi về hướng xe đậu.

Về đến nhà, dùng cơm xong, đợi con trai ngủ thiếp đi, Bùi Dạ Tinh cùng Thiệu Sâm xem tivi, thuận tiện bàn bạc chút chuyện.

Bùi Dạ Tinh im ắng gương mặt, thỉnh thoảng lại liếc người đàn ông bên cạnh, mấy lần muốn nói lại thôi.

"Thế nào?" Thiệu Sâm cảm thấy cả buổi tối, Bùi Dạ Tinh vẫn luôn nhìn trộm anh.

"Hôm nay Thiên Thiên hỏi em một chuyện." Bùi Dạ Tinh rút cuộc quay đầu nhìn thẳng anh.

"Hỏi cái gì?" Thiệu Sâm thật tò mò, con trai đã hỏi cái gì mà khiến cô lo lắng cả buổi tối.

"Nó hỏi có phải sắp về Nhật Bản." Cô sắc mặt không đổi nhìn anh.

"Em nghĩ nên về sao?" Thiệu Sâm không trả lời mà hỏi lại, không nhìn ra cô đang suy nghĩ gì.

"Chúng ta không có quan hệ gì, anh về hay không có liên quan gì đến em chứ?" Bùi Dạ Tinh dời mắt đi, "Chỉ là, em không hy vọng Thiên Thiên trở về."

"Chúng ta không có quan hệ?" Thiệu Sâm cắn chặt răng, tóm lấy hai vai của cô, nhìn thẳng cô, "Nhìn vào mắt anh nói lại lần nữa, chúng ta không có quan hệ?"

"Em" Ánh mắt khổ sở của Thiệu Sâm khiến Bùi Dạ Tinh không nói ra được, cô đã tổn thương anh, "Thật xin lỗi."

"Tình nhi, em có thể không gả cho anh, nhưng đừng đọc ác nói chúng ta không có quan hệ, em có biết những lời này làm lòng anh bị tổn thương?" Thiệu Sâm dùng ánh mắt bị thương nhìn vào mắt cô.

"Thật xin lỗi." Cô áy náy mà cúi thấp đầu, "Thật xin lỗi, không phải em muốn nói như vậy." Cô chỉ là quá sợ tổn thương rồi, cho nên lựa chọn tổn thương anh để bảo vệ mình.

"Em biết anh sẽ không về Nhật Bản, hiện tại anh nói cho em biết, cha con anh sẽ không đi đâu, về sau em ở đâu, cha con anh liền ở đó! Dù anh có về Nhật Bản cũng là đi công tác, không có ở lâu." Thiệu Sâm nhìn cô, nói từng câu từng chữ.

Bùi Dạ Tinh rơi nước mắt theo từng câu nói của anh, không ngừng rót xuống đất, tại sao người đàn ông này luôn làm cho cô vừa khóc vừa cười, chỉ phối hi nộ ái ố của cô.

"Thật xin lỗi, không phải em cố ý nói như vậy để khiến anh đau lòng, đừng giận em, có được hay không?" Bùi Dạ Tinh nhào vào trong ngực anh, nức nở nói.

Thiệu Sâm ôm lấy cô, nỉ non: "Về sau dù thế nào đi nữa, cũng không thể nói những lời làm đau lòng người như vậy nữa có biết không."

"Không bao giờ nói nữa!" Cô liều chết gật đầu.

"Tốt."

Anh ôm cô thật chặt, lặng lẽ không nói thêm gì nữa, lúc này, lòng của bọn họ hòa vào làm một, cũng sưởi ấm lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

9.1

Mặc dù Thiệu Sâm cam kết hai cha con sẽ ở lại đây cùng Bùi Dạ Tĩnh, nhưng công ty của anh dù sao cũng ở Nhật Bản, hơn nữa trong khoảng thời gian này vì cô, anh bỏ bê công việc đã lâu, hiện tình cảm giữa hai người đã ổn định hơn, dưới yêu cầu quyết liệt của Đường Lăng, anh phải trở về Nhật Bản xử lý công chuyện.

"Cha không có ở đây, không cho phép chộc mẹ tức giận, cũng không cho phép phiền toái mẹ con, biết không?" Thiệu Sâm dặn dò Thiệu Thiên.

"Biết." Tiểu tử ngoan ngoãn gật đầu.

"Anh sẽ về nhanh thôi." Thiệu Sâm xoay người dịu dàng nói với Bùi Dạ Tĩnh: "Có chuyện gì gọi điện thoại cho anh."

"Ừ, yên tâm, ở nhà có em rồi."

"Anh đi đây." Thiệu Sâm lưu luyến không muốn rời đi hai mẹ con họ.

"Cha hẹn gặp lại." Tiểu tử giờ tay lên không trung quơ múa.

Bùi Dạ Tĩnh cùng con trai đứng ở cửa nhà, nhìn xe của anh rời đi, đến khi xe biến mất, cũng không nỡ vào nhà.

Mà lần này Thiệu Sâm đi, Bùi Dạ Tĩnh cảm thấy căn phòng này đột nhiên lớn đến đáng sợ, trước kia cô chưa từng có cảm giác này, hôm nay thiếu đi anh, trong lòng của cô cũng cảm thấy trống rỗng.

Trong khoảng thời gian này, cô đã quen với sự hiện hữu của anh, ngay cả trong không khí cũng có mùi vị của anh, anh vừa đi, cô liền bắt đầu nhớ anh rồi, một tuần lễ, cô làm sao mà sống.

"Mẹ, con đói bụng." Tiểu tử đưa tay lôi kéo vạt áo Bùi Dạ Tĩnh.

Bùi Dạ Tĩnh từ trong mạch suy nghĩ tỉnh táo lại, "Được, mẹ đi nấu cơm."

Vừa đi vào phòng bếp, cô lại nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Thiệu Sâm, trời ạ, sao cô lại có ảo giác này chứ!

Cô lắc lắc đầu, tập trung tinh thần chuẩn bị cơm trưa cho con trai.

Mấy tháng sau đó, Thiệu Sâm không ngừng bay qua bay lại giữa Nhật Bản và Đài Loan.

Tần suất ngày càng nhiều, thân thể cường tráng mấy cũng không chịu đựng nổi, Thiệu Sâm ngã bệnh, thường ngày khỏe mạnh giờ bệnh như núi sập, giống như toàn bộ bệnh tật đều xông tới.

"Thế nào, khá hơn chút nào không?" Bùi Dạ Tĩnh đi vào trong nhà, thay khăn lạnh trên trán cho anh, bàn tay còn thăm dò chút nhiệt độ của anh, "Không nóng nữa, chắc là hạ sốt rồi."

"Ừm." Cổ họng khàn khàn phát ra một tiếng, toàn thân cực kỳ yếu đuối khiến Thiệu Sâm cảm giác rất tệ.

"Nhân cơ hội này thì nghỉ ngơi thật tốt đi." Anh quá mệt mỏi, trong mấy tháng này, cô nhìn anh liều chết như vậy, cũng cực kỳ đau lòng.

"Ừ." Anh mơ mơ màng màng đáp một tiếng, lại mơ màng ngủ.

"Mẹ." Thiệu Thiên từ bên ngoài thò đầu vào thăm dò.

"Làm sao vậy?" Bùi Dạ Tĩnh nhỏ giọng hỏi con trai, vẫy vẫy tay với Thiệu Thiên.

Tiểu tử từ từ đẩy cửa ra, nhẹ nhàng chạy đến bên người cô, khuôn mặt nhỏ nhắn lo âu nhìn về phía cô, "Mẹ, cha sẽ không có chuyện gì, đúng không?"

Khi cậu còn nhỏ cha luôn cao lớn uy phong, không gì làm không được, hôm nay lại nhìn cha bệnh nằm trên giường, khác với cha cậu thường ngày cho nên trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

"Cha không có việc gì, chỉ là bị sốt, cũng giống Thiên Thiên bị cảm vậy." Bùi Dạ Tĩnh ôm con trai, trấn an lo lắng trong lòng.

"Vậy không phải cha uống thuốc như Thiên Thiên thì sẽ khỏe lại sao?" Tiểu tử ngửa đầu hỏi.

"Đúng vậy a, chỉ là cha là người lớn, cho nên phải tiêm, thời gian lâu hơn một chút." Mấy ngày nay bỏ quên cảm thụ của con trai, không nghĩ sẽ dọa sợ Thiên Thiên.

Tiểu tử cái hiểu cái không, đi tới trước mặt cha đang ngủ say, nhỏ giọng nói: "Cha, nam tử hán đại trượng phu cái gì cũng không sợ, cho nên cha cũng không thể giống như Thiên Thiên sợ uống thuốc a, không uống thuốc cũng sẽ không tốt, cha không cần sợ, cha phải mau chóng khỏe lại đó." Bùi Dạ Tĩnh nhẹ nhàng mỉm cười, tên tiểu tử này lại đem nhược điểm của mình nói ra, thật là.

Bởi vì Thiệu Sâm ngã bệnh, cho nên đường lăng không thể không từ Nhật Bản chạy tới, giúp Thiệu Sâm một tay xử lý công việc anh mang về bên này.

Một ngày này, dưới yêu cầu của Bùi Dạ Tĩnh, sau bữa cơm chiều không lâu Thiệu Sâm liền về phòng nghỉ ngơi.

"Xem ra vẫn chỉ có em có thể trị được cậu ta." Cơm nước xong, Đường Lăng ngồi trong phòng khách nhìn Bùi Dạ Tĩnh từ trong phòng đi ra, cười trừ nói.

"Đường thúc thúc, chú ở lại đây sao?" Tiểu tử đột nhiên chạy đến bên cạnh Đường Lăng, "Cháu rất lâu không có gặp chú rồi."

"Thiên Thiên nhớ chú rồi sao?" Đường Lăng ôm lấy cậu.

"Thúc thúc, người không phải là nói muốn mang cháu đi chơi sao?" Thiệu Sâm vẫn nhớ cam kết của Đường Lăng với cậu.

"Được, chờ thúc thúc lần sau trở lại liền dẫn cháu đi chơi, có được hay không?"

"Thật?"

"Dĩ nhiên, thúc thúc nói chuyện tuyệt đối giữ lời."

"Thiên Thiên, xuống." Bùi Dạ Tĩnh giả bộ tức giận, "Không phải muốn đi ngủ ư, sao lại chạy ra ngoài?"

"A, con sợ thúc thúc đi nha."

"Tốt lắm, đi ngủ."

Tiểu tử chỉ có thể ngoan ngoãn trở về phòng ngủ.

"Ngại quá." Bùi Dạ Tĩnh áy náy cười một tiếng.

"Xem ra ngoài Thiệu Sâm, Thiên Thiên cũng bị em thu phục nha." Đường Lăng mỉm cười.

"Vậy sao? Em cảm thấy cha con họ thật khó chiều nha." Bùi Dạ Tĩnh nhàn nhạt cười một tiếng.

Đường Lăng đột nhiên không nói lời nào, quan sát Bùi Dạ Tĩnh.

"Thật ra thì, chúng ta cũng không phải quá quen thuộc." Đường Lăng đột nhiên mở miệng, "Lần đầu tiên gặp, là ngày thứ hai sau khi Thiệu Sâm biết em, khi đó cái tên kia cũng không kịp chờ đợi nói với chúng tôi, cậu ta gặp được một cô gái khiến cậu ta động lòng. Tôi lúc đầu còn tưởng cậu ta nói giỡn, không ngờ cậu ta lại bất chấp tất cả cùng em kết hôn, khi đó chúng tôi mới biết, Thiệu Sâm có bao nhiêu nghiêm túc."

Đường Lăng dừng lại, ý vị xa xa nói nhìn cô một cái, "Nhưng mà, cuối cùng hai người lại ly hôn, tôi vốn tưởng rằng, hai người cứ như vậy đứt, ai ngờ qua nhiều năm như vậy, cậu ta đối với em nhớ mãi không quên, chỉ vì em, cậu ta từ bỏ rất nhiều, nhiều đến mức em cũng không thể ngờ."

Bùi Dạ Tĩnh trầm mặc, lặng lẽ nghe Đường Lăng kể về những gì cô không biết ở Thiệu Sâm.

"Có thể em không biết, sau khi ly hôn với em, cậu ta như người điên vậy, đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Đồng, hơn nữa còn rút vốn đầu tư, khiến nhà họ Đồng tổn thất không nhỏ."

Đường Lăng kể lại mọi chuyện cho Bùi Dạ Tĩnh nghe, "Em biết tại sao cậu ta lại liều chết bay qua bay lại Đài Loan và Nhật Bản không? Đó là bởi vì mỗi lần cậu ta đến Nhật, sẽ liều mạng làm việc, muốn giải quyết công việc trong thời gian ngắn nhất, để sớm quay về bên mẹ con em. Thậm chí còn thiết lập chi nhánh công ty ở đây, vì muốn có thêm nhiều thời gian ở lại bên mẹ con em."

Bùi Dạ Tĩnh kêu lên, đôi tay che miệng, không để cho mình thét ra ngoài.

Hồi lâu, cô mới sững sờ mở miệng: "Em không biết anh ấy như vậy."

"Dạ Tĩnh, cậu ta thực sự rất thích em, tôi chưa bao giờ thấy Thiệu Sâm vì người con gái nào mà hành động đến mức độ này, đối tốt với cậu ta một chút, không cần hành hạ cậu ta và chính mình nữa, gả cho Cậu ta đi thôi." Đường Lăng cảm khái, "Tôi chỉ có thể nói những lời này thôi."

Bùi Dạ Tĩnh hốc mắt đã ươn ướt, nội tâm rung động không thôi, "Cám ơn anh nói cho em biết những thứ này." Cô hướng Đường Lăng gật đầu một cái, "Em biết phải làm gì rồi."

"Vậy thì tốt, tôi đi trước." Đường Lăng biết cô đã có đáp án.

Sau khi tiễn Đường Lăng, Bùi Dạ Tĩnh trở lại trong phòng, im lặng đứng bên giường nhìn Thiệu Sâm đang ngủ say, nội tâm kích động, nước mắt cứ vậy rơi xuống.

"Anh là đồ ngốc, chưa từng thấy ai ngốc như vậy."

Quanh đi quẩn lại lâu như vậy, chỉ có người đàn ông này mới làm cô động lòng, cô tin anh yêu cô, nếu không yêu, sao lại làm nhiều như vậy, hy sinh nhiều như vậy.

Trong khoảng thời gian này cô bị làm hư rồi, mới không nhìn tới cố gắng của anh, tùy hứng mà nghĩ muốn hưởng thụ tất cả, bỏ quên anh.

"Thật xin lỗi." Bùi Dạ Tĩnh chui vào chăn, đánh vào lồng ngực của anh nhẹ giọng rủ rỉ.

Thiệu Sâm bị tiếng động đánh thức, đưa tay ôm lấy cô, "Sao vậy?"

"Sâm, em chưa nói với anh, em rất yêu anh." Cô chon đầu ở trước ngực anh lâu bầu.

"Anh cũng yêu em." Thiệu Sâm nhếch môi cười, thuận miệng mà hỏi: "Cho nên gả cho anh đi?"

"Được." Cô không chút do dự đồng ý.

Thiệu Sâm ngây ngẩn cả người, hiển nhiên không có kịp phản ứng ý tứ trong câu nói của cô.

9.2

Cho đến sáng hôm sau

"Tình nhi, em thật đồng ý gả cho anh?" Thiệu Sâm quán Bùi Dạ Tĩnh, lần nữa xác nhận tối hôm qua mình nghe được có phải do nằm mơ hay không.

"Anh còn tiếp tục làm phiền em như vậy...em sẽ không gả nữa." Bùi Dạ Tĩnh đang bận rộn trong bếp, liền bị anh dây dưa từ sáng tinh mơ tới giờ, kiên nhẫn đều muốn mất hết.

"Được được được, anh không hỏi nữa." Anh bị dọa sợ lui thẳng đến cửa phòng bếp, cẩn thận từng li từng tí hướng cô xác nhận lần nữa: "Em cũng không được đổi ý a!"

"Anh nếu không đi ra, em lập tức liền đổi ý." Bùi Dạ Tĩnh nghiêng đầu căm tức nhìn anh, giả bộ nói.

"Anh đi ra ngoài, anh đã đi ra ngoài, chớ đổi ý, chớ đổi ý!" Thiệu Sâm vội vàng chạy ra phòng bếp, để cho cô không thấy mình, nhưng giọng nói vẫn rừ ngoài vọng vào: "Tình nhi, anh không nói nữa, đừng nóng giận a!"

Thiệu Sâm chỉ sợ cô tức giận sẽ thu hồi lời nói, vậy anh sẽ hối hận muốn chết, chỉ là, vừa nghĩ tới cô rút cuộc đồng ý lời cầu hôn của anh, không khỏi nhếch môi bật cười, quá tuyệt vời, nguyện vọng của anh đã thành hiện thực.

Không nghĩ nhiều, anh lập tức gọi điện thoại cho Đường Lăng, lệnh cho cậu ta, nội trong một tuần phải chuẩn bị xong hôn lễ.

"Tôi nói này đại thiếu gia, vậy cũng quá nhanh đi?" Đường Lăng ở bên đầu điện thoại kia luôn miệng oán trách: "Yêu cầu của cậu nhiều như vậy, một tuần lễ thật sự là quá gấp."

"Mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, tóm lại nhất định phải làm xong cho tôi." Thiệu Sâm bá đạo ra lệnh, "Tôi muốn cho Tình nhi một hôn lễ tuyệt vời nhất."

"Cậu luôn ném vấn đề khó cho tôi a." Đường Lăng ai oán nói: "Ai, tôi thật sự là chơi làm bạn xấu mà."

"Không cần cầu nhau nhiều như vậy, mau chóng làm xong a." Không nhận được thúc giục, mặc kệ bạn tốt kêu oán, nhấn mạnh, "Nhớ, tất cả đều phải tốt nhất."

"Tôi biết rồi, lập tức đi làm, vậy được rồi chứ." Đường Lăng tức giận nói.

"An hem tốt, chuyện này liền nhờ cậu rồi." Thiệu sâm vui vẻ đến không ngậm miệng được.

"Coi như là tặng phẩm của tôi a."

"Cám ơn."

Đường Lăng nói đùa: "Lúc tôi kết hôn cậu bỏ một chút tiền là được rồi, được rồi, cứ như vậy đi."

"Ừ, có chuyện thì liên lạc." Dứt lời, anh kết thúc trò chuyện cùng bạn tốt.

Rốt cuộc, bọn họ cũng về bên nhau.

Sáu năm trước, Thiệu Sâm cùng Bùi Dạ Tinh kết hôn chớp nhoáng, căn bản cũng không có một hôn lễ chính thức, cho nên lúc này, Thiệu Sâm sẽ không để cho Tinh nhi chịu uất ức nữa, anh nhất định phải cho cô một hôn lễ khó quên, để bù đắp lại cho cô

Vì vậy, trong những ngày tiếp theo, Bùi Dạ Tinh đều giống như sống ở trong nước sôi lửa bỏng, mỗi ngày không phải đi spa, chính là thử lễ phục, tóm lại, loay hoay giống như con quay, đầu óc choáng váng, không để cho cô kịp có suy nghĩ hối hận, này cử hành hôn lễ cũng quá mệt mỏi rồi.

"Minh nói này Bùi tiểu thư, Thiệu phu nhân tương lai, cậu còn mấy bộ lễ phục chưa thử đấy." Tô Hà vừa xoay người lại liền thấy Bùi Dạ Tinh ngồi liệt ở trên ghế sofa, biết rõ cô mệt chết đi, còn tàn nhẫn mà nhắc nhở: "Này, nhanh thử đi."

"Trời ạ, mới có một ngày, không cần thay đổi nhiều như vậy chứ?" Bùi Dạ Tinh không nhìn được ai oán, cô sắp ăn không tiêu rồi, "Sớm biết thế này đã không đồng ý gả."

"Hắc, Thiệu phu nhân, bây giờ mới nói cái này có phải quá muộn rồi không." Tô Hà đội cho cô một gáo nước lạnh, cười nói: "Còn không mau đi."

"Vẫn là lần đầu tiên kết hôn tốt nhất, vừa nhanh vừa gọn gàng." Bùi Dạ Tinh đứng dậy, nhận lấy lễ phục trên tay Tô Hà, đi vào phòng thử quần áo tiếp tục trách nhiệm nặng nề.

"Làm ơn, cậu có tinh thần một chút có được hay không." Tô Hà tròn mắt một cái, "Dầu gì Thiệu Sâm cũng có lương tâm, chuẩn bị cho cậu một hôn lễ long trọng, đã không biết hưởng thụ, còn nghĩ không cần, đầu cậu có phải hỏng rồi hay không?"

"Cái gì là hưởng thụ a, căn bản là hành hạ!" Ngăn cách bằng cánh cửa, Bùi Dạ Tinh ở bên trong bất mãn la lên.

Tô Hà ở bên ngoài bắt đầu dĩ than thở, không có biện pháp cùng bạn tốt nói thêm nữa, cô bị tư tưởng của Bùi Dạ Tinh dọa sợ rồi.

Một tuần lễ sau, dưới sự chứng kiến của mọi người hai người họ lần nữa kết làm vợ chồng.

Bất đồng với hôn lễ sáu năm trước chính là, lần này bọn họ được gia đình và bạn bè chúc phúc, còn có đứa con đáng yêu, để cho bọn họ cảm thấy tràn ngập hạnh phúc.

Đêm tân hôn, Thiệu Sâm đưa con trai tới nhà cha mẹ vợ, sau đó rốt cuộc có thể độc chiếm vợ trong đêm tân hôn, không khỏi xúc động thật lâu.

Nếu như năm đó anh quyết tuyệt vạch rõ giới hạn cùng Đồng Thái Diệp, như vậy bọn họ cũng sẽ không ly hôn; nếu như không có con trai động viên, có thể anh cũng không có dũng khí đặt chân đến nơi này tìm kiếm Bùi Dạ Tinh, nếu như không trải qua những thử này, bọn họ có thể sẽ bình bình đạm đạm qua cả đời, thậm chí còn có thể sẽ bởi vì nguyên nhân khác mà ly hôn cũng không chừng, cũng sẽ không có đoạn tình yêu như lúc này.

Đáng tiếc, trên cái thế giới này không có nếu như, cũng không có thuốc hối hận, Thiệu Sâm rất cảm kích ông trời cho anh một cơ hội làm lại từ đầu, để cho anh có cơ hội quý trọng người anh yêu.

"Tinh nhi, chúng ta rốt cuộc ở cùng một chỗ!" Thiệu Sâm ôm chặt cô, thở dài thật sâu mà thỏa mãn.

"Chúng ta không phải vẫn luôn ở cùng nhau sao?" Bùi Dạ Tinh cười khế, "Sao anh lại hồ đồ như vậy?"

"Mấy ngày nay chúng ta là ở chung một chỗ, nhưng mà từ đầu đến cuối anh cũng không có danh phận, hôm nay rốt cuộc em trở thành vợ của anh, anh không còn gì tiếc nuối." Thiệu Sâm xúc động thật lâu, "Trải qua nhiều chuyện như vậy, qua nhiều năm như vậy, chúng ta còn có thể cùng nhau, anh đã là cảm kích vạn phần, cũng không cần cầu xin điều gì nữa."

"Em cũng vậy, cảm tạ ông trời để cho chúng ta còn có thể cùng nhau." Đôi tay vòng chặc hông của anh, nhẹ giọng nói ra.

"Anh cũng sẽ không rời khỏi em nữa!" Anh cúi đầu thâm tình đưa mắt nhìn cô, "Sẽ không bao giờ."

"Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ, sẽ không bao giờ tách ra nữa!"

Thiệu Sâm cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng của cô, đẩy ra hàm răng tiến quân thần tốc, quấy lên cái lưỡi thorn tho của cô.

Đôi tay Bùi Dạ Tinh leo lên cổ của anh, ôm chặt lấy anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn sâu của anh.

"Tinh nhi."

Cánh môi cuồng mãnh mứt vào, đầu lưỡi cực nóng ở trong miệng cô lăn lộn, âm thanh tầm tã vang lên ở tận phòng quanh quẩn, mê người tình triêu hết sức căng thẳng.

"Sâm. Nóng." Trong cơ thể nhiệt hòa như muốn đốt cháy thân thể của cô, cực kỳ khó nhịn.

Anh nhẹ nhàng cởi lễ phục trên người cô, dịu dàng vuốt ve, "Tối nay là đêm động phòng của chúng ta, từ từ thôi."

Nói xong, Thiệu Sâm nhanh chóng ngậm môi của cô, liếm cánh môi hồng, ôm chặt lấy cô, bàn tay hướng đôi ngực chậm rãi bò đến, ngón tay vuốt ve điểm hồng hồng trước ngực.

“A!” Cảm giác có một dòng điện tê dại chạy qua sống lưng, khiến cô toàn thân run rẩy.

Cặp tuyết trắng mềm mại trong lòng bàn tay anh biến đổi các loại hình dáng, cảm giác tuyệt vời để cho anh có chút không cách nào tự chủ vuốt ve, động tình không dứt, cúi đầu ngậm lấy nụ hoa mềm mại không ngừng khẽ gặm cắn liếm hôn, tư vị khiến anh quyến luyến không dứt, thân thể cô làm anh điên cuồng!

“Tình nhi, em thật đẹp!”

Bùi Dạ Tình cảm thấy cả người tràn đầy khoái cảm, bị anh gặm cắn như vậy, cho cô thoải mái không dứt, kim lòng không được than nhẹ, ”A. Nha. “

Cô thờ dài thỏa mãn giống như là khích lệ anh, nhiệt tình dâng cao tiếp tục mút hôn mềm mại của cô, liều chết hấp thu trong miệng cô tất cả mật ngọt, cuồng mãnh cơ hồ muốn cắn nuốt cả người cô.

Nhịp tim của cô bị anh làm cho rối loạn, mãnh liệt của anh khiến cô không tự chủ nhiệt tình đáp lại.

“Tình nhi, em thật ngọt.” Thiệu Sâm liếm cánh môi của cô, từng chút từng chút hấp dẫn cô.

Đôi tay đi tới trước ngực, nắm thật chặt hai luồng dây đàn của cô, dùng sức vuốt ve, môi lưỡi theo cần cổ đi xuống, cuối cùng vùi rãnh ngực của cô, hít lấy hương thơm đầy mê người.

Anh thè lưỡi liếm những giọt mồ hôi rỉ ra ở rãnh ngực, mang lại cho cô tê dại, giống như nhấn chìm cô vào bể dục lãng mạn, muốn hoàn toàn bốc cháy.

Anh còn cố ý dùng răng cắn nhẹ điểm hồng ở đầu ngực cô, kéo ra, liếm mút, làm cho người phía dưới thở gấp liên tiếp.

Ngón cái cùng ngón trỏ nheo điểm hồng còn lại, xoay tròn lòn vòn, một tay từ từ dời xuống, tìm kiếm vùng đất rậm rạp.

“Nha.” Ngực truyền đến hơi đau nhói, khiến thân thể đã sớm nhạy cảm càng thêm tê dại khó nhịn, ”Ông xã, mau yêu em. “

Thiệu Sâm không thỏa mãn tâm nguyện của cô, ngón tay vẫn còn ở đầu ngực vuốt ve, bàn tay tại miệng huyết khê vuốt ve, giống như gãi không đúng chỗ ngứa, không thể thỏa mãn được cô.

“Sâm. “Vội vàng muốn hóa giải lửa dục trong cơ thể, cô ra sức gẩy dựa thân thể mềm mại, nũng nịu với anh.

“Ngoan, đợi chút.” Thiệu Sâm tiếp tục vờn về đầu ngực cô, muốn trêu đùa cô đến mức tận cùng.

Anh từ từ dời xuống dưới, đẩy hai chân của cô ra, đem mình đưa vào giữa hai chân cô, sau đó, lại gần nơi đang tản ra hương thơm để hương thụ vị ngọt mê người này.

Những nụ hôn khe khẽ đặt lên đùi non của cô, ở trên đôi chân để lại những dấu vết đậm nhạt khác nhau.

Bùi Dạ Tình chặt nít lấy tóc anh, không ngừng rên rỉ, mà anh trần trọc hôn đôi chân cô, mút qua từng góc chân xinh xắn của cô, vừa nhẹ nhàng vừa kích thích.

Nhất thời, lửa nóng hừng hực từ ngón chân lan ra toàn thân, trong bụng một cỗ lửa nóng, khiến cô run rẩy không ngừng, hơi thở gấp gáp.

Hoa huyết không ngừng tiết ra mật dịch, dính ướt ga giường phía dưới, anh như người đói khát, liều chết mút lấy hoa huyết, giống như đó là mỹ vị nhân gian.

Một hồi lâu, anh lưu luyến rời khỏi huyết động mê người, anh nâng mông của cô lên cao, để cho chỗ kín của cô lộ ra ngoài, ngón tay thon dài không ngừng kích thích nhụy hoa của cô.

Anh biết cô đã đạt được khoái cảm, lửa nóng gắng gượng khẽ trượt vào dừng đạo, cuối cùng vọt vào hoa huyết chặt trất!

“A!” Hai người cùng thỏa mãn rên rỉ ra tiếng.

Mềm mại như tơ bao bọc, khiến anh không nhịn được ở trong cơ thể cô chậm rãi hoạt động, đốt lên ngọn lửa nhiệt tình trong cô, cũng không kịp chờ đợi nâng mông của cô lên cao, dùng sức đâm vào thật sâu.

“Tình nhi, em thật sạch!” Cái loại chặt chẽ này thật muốn lấy mạng của nh.

“Sâm, nhanh lên một chút. “ Cô dùng sức đóng đưa cái mông, muốn anh mãnh liệt hơn nữa đánh thẳng vào.

Anh quả nhiên không chịu sự kỳ vọng của cô, eo ếch cuồng mãnh lay động, cuồng mãnh co rúm, khi anh mạnh mẽ chạm vào, đụng lấy nơi sâu nhất trong cơ thể cô khiến cô thét không ngừng”A a a. “

“Tình nhi, nơi miễn cảm của em vẫn không thay đổi.” Thiệu Sâm không ngừng đụng khối thịt mềm mại kia, kích thích tình triều tăng cao.

Bùi Dạ Tĩnh liều chết nâng mông phối hợp với nhịp điệu của anh, đôi tay nắm chặt hôn của anh, không ngừng rên rỉ, thở gấp, dường như bị cổ khoái cảm đẩy lên chín tầng mây.

“Tình nhi!” Anh gầm nhẹ một tiếng, dòng điện vọt qua sống lưng, một luồng nhiệt lưu vọt vào hoa huyết.

“A.” Bùi Dạ Tĩnh cảm nhận được một cổ ấm áp tràn ngập trong cơ thể.

Thiệu Sâm lập tức ngậm lấy tiếng hét chói tai của cô, đầu lưỡi đưa vào trong miệng của cô, tất cả đều nuốt vào trong bụng, cùng cô hưởng thụ cảm giác tuyệt vời còn sót lại.

Khúc nhạc hạnh phúc tiếp tục trình diễn.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

"Thiệu Sâm!" Bùi Dạ Tĩnh trong thư phòng hô to chồng tên.

"Làm sao vậy, làm sao vậy?" Thiệu Sâm trong tay còn cầm cái xẻng, nghe được tiếng hét của vợ yêu, lập tức chạy vào.

Sau khi cưới, Bùi Dạ Tĩnh cho là Thiệu Sâm sẽ không xuống bếp giống như lúc đang theo đuổi cô nữa, ai ngờ anh một chút cũng không đổi, nên làm thì làm, nên nấu thì nấu, trừ thỉnh thoảng làm thêm giờ bên ngoài, xã giao cơ bản đều không đi, một lòng ở nhà cùng mẹ con bọn họ.

"Chuyện này. Đây là cái gì?" Bùi Dạ Tĩnh cầm mấy tờ giấy đưa tới trước mặt chồng, bộ mặt sắp té xỉu.

Thiệu Sâm đưa tay đón lấy, tùy ý nhìn qua, sau đó rất không đề ý nói: "A, không phải là thư tình sao."

"Về mặt này của anh là cái dạng gì, đây là thư tình con trai anh viết đấy." Người này thế nào không có chút nào gấp gáp a, con trai mới năm tuổi đã viết thư tình —— vậy sau này còn có thể thế nào?

"Anh biết rõ là nó viết, trong này có nhiều chữ nó không biết là do anh dạy đấy." Thiệu Sâm không hiểu vì sao cô tức giận, còn tự hào nói mình cũng có phần.

"Cái gì!" Bùi Dạ Tĩnh tức đến không thể nói nổi, cô sắp bị cha con anh tức chết rồi, "Anh còn giúp nó viết nữa?"

"Không có." Thiệu Sâm vội vàng lắc đầu, "Anh chỉ dạy nó viết như thế nào, chứ không giúp nó viết nha."

"Trời ạ!"

Bùi Dạ Tĩnh vỗ cái trán ngửa mặt lên trời than vãn, trong lòng âm thầm tự nói với mình phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, nhưng càng như vậy, trong lòng lửa giận càng bốc lên, cuối cùng cô hướng về phía anh rống to.

"Tối nay, anh đi ngủ cùng con trai yêu quý của anh đi!" Gào xong, cô liền giận dưng dưng đi ra khỏi thư phòng.

Thiệu Sâm sững sốt một chút, mới phản ứng được, chạy đuổi theo cô, "Không cần a, vợ à, ôm con trai không có mềm mại, cũng không thoải mái như ôm em."

Bùi Dạ Tĩnh suy nghĩ một buổi tối, cảm thấy con trai mình cứ tiếp tục như vậy cũng không được, giáo dục con trai là chuyện trọng đại nhất lúc này.

Hôm sau, cô gọi hai cha con vào phòng khách, muốn nghiêm túc cùng hai người nói chuyện một lần.

"Thiên Thiên, con nói cho mẹ biết đây là xảy ra chuyện gì?" Bùi Dạ Tĩnh đưa ra mấy tờ giấy ngày hôm qua.

"Mẹ, thì ra mẹ cầm trộm thư tình của con." Tiểu tử bĩu môi mắt húng nhìn cô, "Con vốn là muốn đưa cho Tiểu Văn, nhưng ngày hôm qua con tìm thế nào cũng không thấy, hại con bị đứa mập đó giễu cợt, nói con không biết viết thư tình á."

"Cái gì?" Nghe con trai nói, một câu cô nghe cũng không hiểu, chẳng lẽ bọn họ đã sinh ra sự khác nhau rồi hả?

"Là như vậy, tiểu tử này ở trong vườn trẻ nhân duyên quá tốt, cho nên có một đứa trẻ mập mập liền ghét nó, thường muốn cùng nó tranh tài, bức thư tình này chính là cuộc so tài hôm qua, Tiểu Văn nhận thư của ai người đó thắng. Nhưng hôm qua lại bị em tịch thu mất, cho nên nó không đưa được cho Tiểu Văn, liền bị tiểu mập mập kia giễu cợt." Thiệu Sâm từ từ giải thích rõ mọi chuyện.

"Em Hai người." Bùi Dạ Tĩnh không giấu được hóa khí trong người, tại sao có thể như vậy, cha con nhà này muốn cô tức chết!

"Thiệu Sâm, con trai của anh năm nay mới năm tuổi, anh đã dạy nó viết thư tình, về sau nó trưởng thành, anh có phải muốn dạy nó chơi nữ hài từ không hả?" Bùi Dạ Tĩnh hướng về phía ông xã rống giận, "Nó học mẫu giáo hồ đồ còn chưa tính, anh không dạy dỗ nó, ngược lại còn giúp nó, như thế mà nghe được sao?"

"Dạ dạ dạ, là anh không đúng, vợ ơi, um không cần tức giận." Thiệu Sâm mau nhận sai, chỉ sợ phu nhân lần nữa phát uy.

Tiểu tử cũng rõ ràng cảm thấy mẹ giận thật, cho nên ngoan ngoãn im lặng, tựa vào bên cạnh Thiệu Sâm.

Bùi Dạ Tĩnh hít sâu một cái, để cho mình tỉnh táo lại, ôn tồn nói: "Thiên Thiên, con bây giờ còn nhỏ, phải chăm chỉ học hành, loại chuyện cùng người khác cạnh tranh như vậy, sau này con cũng không cần để ý, hiểu chưa?"

Tiểu tử gật đầu một cái, "Con biết rồi, mẹ."

"Còn anh nữa." Bùi Dạ Tĩnh mặt lạnh nói với Thiệu Sâm: "Về sau anh không được để mặc con trai như vậy, nhất định là trước đây anh bỏ mặc nó, cho nên bây giờ nó mới tùy hứng như vậy."

"Vợ à, cái này không thể trách anh, trước kia ta một đấng mày râu vừa quản lý công ty, lại muốn chăm sóc một đứa bé, làm sao có thể chu đáo được?" Thiệu Sâm vội vàng kêu oan.

"Vấn đề dạy dỗ một đứa bé, chúng ta nhất định phải kiên trì, không thể em nói không thể làm, đào mắt anh lại giúp nó đi làm." Bùi Dạ Tĩnh nghiêm túc nói với anh.

"Dạ dạ dạ, về sau tuyệt đối nhất trí." Thiệu Sâm cười làm lành gật đầu đồng ý.

"Này cũng do em, ban đầu không nên để lại con cho anh, bằng không cũng sẽ không như vậy." Bùi Dạ Tĩnh ảo não không thôi, "Chính là đi theo anh, con trai mới học được mấy chiêu này nọ theo đuôi nữ sinh."

"Vợ à, đây đều do Đường Lăng dạy hư." Thiệu Sâm đẩy hết trách nhiệm cho bạn tốt, "Vợ à, đừng tức giận nữa, về sau việc dạy con liền giao cho em, em muốn thế nào liền làm như thế có được không."

Tiểu tử ở một bên nghe được cũng không vui mừng, len lén kéo vạt áo của Thiệu Sâm, ý bảo anh mau đổi lời.

Ai ngờ, để chứng minh sự trong sạch của mình, Thiệu Sâm trực tiếp bán con trai đi, "Thiên Thiên, ngoan, về sau phải nghe lời mẹ biết chưa."

Thiệu Thiên quả thực không còn lời nào để nói, ai, cha đã bị mẹ thu phục rồi, còn có thể làm như thế nào đây, tiểu tử ở trong lòng âm thầm thờ dài, vì cuộc sống của mình sau này mà thờ dài!

Cứ như vậy, sự kiện thư tình của con trai cũng qua đi.

Chủ nhật, Tô Hà hẹn Bùi Dạ Tĩnh đi cà phê hàn huyên chút chuyện riêng tư.

"Nghe nói cậu mới tịch thu thư tình của Thiên thiên hả?" Tô Hà vừa quấy cà phê, vừa dò hỏi.

"Tên tiểu tử kia cáo trạng với cậu sao?" Bùi Dạ Tĩnh biết Tô Hà rất cưng chiều con trai của mình, "Cậu nha, không nên quá cưng chiều nó."

"Hắc hắc, cậu là mẹ của nó nha, trước kia không được gặp, cậu mỗi lần nhắc tới nó đều chảy nước mắt, thế nào hiện tại sinh hoạt chung một chỗ lại nghiêm khắc với nó như vậy?" Người ta đều là phụ nghiêm từ mẫu, đến lượt Bùi Dạ Tĩnh thì ngược lại mẫu nghiêm phụ từ mẫu rồi, Tô Hà thật đúng là không hiểu nổi.

"Chính là trước kia bỏ qua quá nhiều, cho nên hiện tại không muốn để cho Thiên Thiên tự theo ý mình, để tránh tình tình lệch lạc a." Bùi Dạ Tĩnh cũng biết mình hơi nghiêm khắc với con trai, nhưng cũng là vì tốt cho nó.

"Con trai của cậu được hoan nghênh, cậu nên vui mừng mới đúng chứ." Tô Hà không cảm thấy có cái gì lạ, chỉ là đứa bé mà thôi.

"Hừ, chờ cậu có con, sẽ hiểu tâm tình của mình lúc này." Bùi Dạ Tĩnh nhàn nhạt cười một tiếng.

"Mình hiểu được, làm mẹ quả thực không dễ dàng, tiêu tốn nhiều tâm tư như vậy." Tô Hà suy nghĩ một chút liền cảm thấy sợ hãi, về sau nếu cô sinh một đứa bé giống Thiệu Thiên, nhất định là tóc sẽ bạc sớm a.

"Thiệu Sâm luôn xem nhẹ, hơn nữa hai cha con còn cùng nhau làm chuyện xấu." Nói đến mấy chuyện ồn ào của hai cha con mấy hôm nay, thật là mấy ngày mấy đêm đều nói không xong.

"Ha ha, xem ra cả đời này cậu phải hao tâm vì cha con họ rồi." Tô Hà thế mới biết cuộc sống hôn nhân của Bùi Dạ Tĩnh quả thật rất phong phú, mỗi ngày tình lực dồi dào đối phó với hai người đàn ông âm ỉ kia.

Về mặt của Bùi Dạ Tinh tuy không tốt, nhưng trong mắt tất cả đều là hạnh phúc.

"Dạ Tinh, cậu bây giờ rất hạnh phúc phải không?" Tô Hà mập mờ nháy mắt với cô, "Lúc nào thì muốn sinh một đứa nữa?"

"Ai, đã có." Bùi Dạ Tinh cảm thấy tức giận không thôi, đều do Thiệu Sâm cố gắng, làm hại cô lại sắp làm mẹ.

"Có cái gì?" Tô Hà nhất thời không hiểu, nhìn bộ dáng hờ hờ của cô, nhất thời hiểu ra, nhìn chằm chằm bụng của cô, "Trời ạ, có thật không?"

"Ừ." Bùi Dạ Tinh ngượng ngùng gật gật đầu

"Có khi nào?" Tô Hà vội vàng hỏi.

"Mấy ngày trước." Bùi Dạ Tinh đột nhiên phát hiện khẩu vị của mình không giống bình thường, mới nhớ tới trước kia có Thiên Thiên cũng có cảm giác như vậy.

"Thiệu Sâm biết không?" Tô Hà đột nhiên nghĩ đến người trong cuộc.

"Mấy ngày nay vì chuyện của Thiên Thiên, mình còn đang giận anh ấy, cho nên sẽ không nói với anh ấy." Bùi Dạ Tinh cố ý không anh hẳn biết, ai bảo anh chọc giận cô rồi.

"Ai u, vợ chồng các cậu cũng thiệt là, chuyện lớn như vậy, còn lấy ra dấu khí a." Tô Hà vội vàng khuyên: "Nếu Thiệu Sâm biết cậu cố ý lừa gạt anh ta, nhất định sẽ tức điên."

"Yên tâm đi, tối nay mình định nói cho anh ấy biết." Trong mắt Bùi Dạ Tinh tràn ngập ngọt ngào, giống như là đang có ý đồ gì.

Tô Hà thật là hết cách với đôi vợ chồng này, ai sẽ nghĩ tới sau khi bọn họ tái hôn, lại càng trẻ con hơn rồi, động một chút là giống như đứa bé vậy.

Ai, cũng là một gia đình hạnh phúc a. Mà lúc này hai cha con ở nhà, đang bận thu xếp quà tặng để lấy lòng bồi tội.

"Cha, như vậy có được không?" Tiểu tử lo âu nhìn cha, "Mẹ thấy những thứ này thật sẽ không tức giận sao?"

"Yên tâm, gần đây mẹ con không phải rất thích ăn những thứ này sao?" Thiệu Sâm vỗ vỗ con trai, an ủi: "Lần này cha không những mua nhiều, hơn nữa còn làm mấy món mẹ con thích ăn nhất, con xem một bản thức ăn này, khi mẹ con trở lại nhất định sẽ rất vui mừng." Nhắc tào tháo, tào tháo đến, ngoài phòng vang lên tiếng chìa khóa va chạm thanh thúy.

"Em về rồi đây." Bùi Dạ Tinh còn cầm chiến lợi phẩm cùng đi shopping với Tô Hà chiều nay.

"Tinh Nhi, em về rồi." Thiệu Sâm mang con trai từ phòng bếp ra ngoài, thấy đồ trong tay cô, vội vàng tiến lên cầm giúp cô, "Đưa cho anh, hôm nay thu hoạch không ít a."

"Hừ." Bùi Dạ Tinh bất mãn hừ một tiếng, đi tới đi lui cuối cùng cũng chỉ mua cho cha con bọn họ.

Thiệu Sâm cẩn thận từng li từng tí quan sát, cảm giác được bà xã đang nổi nóng, kỳ quái, cũng mua nhiều đồ như thế, như thế nào vẫn chưa hết giận?

Xem ra không thể làm gì khác hơn là tiến hành bước kế tiếp, đặt mấy túi đồ ở góc, nháy nháy mắt với con trai.

Tiểu tử lập tức hiểu, chạy tới kéo Bùi Dạ Tinh ngồi ở trên ghế sa lon, "Mẹ, mẹ đói bụng sao? Con cùng cha chuẩn bị rất nhiều ăn ngon cho mẹ nha."

Bùi Dạ Tinh đi theo con trai vào phòng ăn, chỉ thấy bày một bàn lớn món ăn, ở giữa còn có một bình hoa lớn, bên trong cắm hoa hồng đỏ tươi, mặc dù cảm giác rất lãng mạn, nhưng Bùi Dạ Tinh không thể không nghĩ đến một vấn đề rất thực tế.

"Ông xã, một bàn này là ba người chúng ta ăn, đúng không?"

"Ách, đúng vậy a." Thiệu Sâm có chút mờ mịt, không biết vì sao cô lại hỏi như thế.

"Xin hỏi chúng ta ba người là quái vật ư, ăn nhiều món như vậy?" Bùi Dạ Tinh cảm thấy lửa giận lại xông lên, bằng này đủ cho 7, 8 người ăn, nhưng bây giờ nhà họ chỉ có ba người, làm sao có thể ăn hết được!

Thiệu Sâm tròn mắt, anh thật không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ lấy lòng của cô, không ngờ lại làm hỏng, thế nào mỗi lần anh muốn lấy lòng cô đều hỏng chuyện a, thật là quý dị.

"Vợ à, yên tâm, nếu em ăn không hết, còn có anh, anh nhất định sẽ ăn hết sạch." Thiệu Sâm không thể làm gì khác ngoài việc nhắm mắt nói bừa...

Bùi Dạ Tinh vừa tức vừa hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, cô thấy sắc mặt hai cha con lập tức tươi tỉnh, trong lòng nhất thời nhẹ một hơi.

Sau khi ăn tối xong, Thiệu Sâm muốn mệt chết rồi, giúp con tắm xong, ru nó ngủ, mới trở lại phòng của mình.

“Tình Nhi, em còn đang tức giận sao?” Thấy Bùi Dạ Tĩnh đã sớm nằm tựa vào đầu giường lật xem tạp chí, anh lên giường nhẹ nhàng tựa vào trên vai cô làm nũng. “Vợ à, không cần tức giận, chuyện của Thiên Thiên là do anh không tốt, anh bảo đảm không có lần sau.” Bùi Dạ Tĩnh tiếp tục lật tạp chí trong tay, không để ý đến anh.

Thiệu Sâm rút quyển sách trong tay cô, thẳng tắp nhìn cô.

“Anh...” Bùi Dạ Tĩnh hít sâu một hơi, “Sau này Thiên Thiên còn như vậy, anh phải ngăn lại, biết không?”

“Biết.” Anh ngoan ngoãn gật đầu, anh còn có thể không đồng ý ư, vì vấn đề giáo dục con trai, khiến mấy ngày nay anh ăn ngủ không ngon, đã mấy buổi tối không được ôm cô ngủ.

Thấy bà xã không còn giận, Thiệu Sâm lặng lẽ vươn tay, ôm hông của cô, “Bà xã, tối nay anh được ngủ với em chưa?” Anh đáng thương nói: “Mấy ngày nay không có em ở bên cạnh, anh đều không ngủ được, em có biết, tướng ngủ của con trai rất không tốt, tiếp tục như vậy nữa, anh sẽ vì thiếu ngủ mà ngã bệnh mất.”

“Được rồi.” Bùi Dạ Tĩnh con mắt chợt lóe, giả bộ tha thứ nói: “Tối nay trở lại ngủ đi.”

“Oh, vợ à, em thật sự là quá tốt.”

Thiệu Sâm chợt ôm lấy cô, cúi đầu ở trên môi cô hung hãn hôn một cái, “Vậy anh đi tắm trước.”

Nhìn đôi mắt mỹ hoặc của vợ yêu, Thiệu Sâm không khỏi khoái chí, rốt cuộc được tha bổng.

Bùi Dạ Tĩnh mỉm cười quỷ dị, xem cô trừng phạt anh thế nào, hừ hừ!

Thiệu Sâm nhanh chóng tắm rửa xong, liền không kịp chờ đợi chui vào trong chăn, ôm cô vợ, kéo đầu cô xuống, bá đạo hôn lên cánh môi cô.

“Ồ.....” Thiệu Sâm cử động bất ngờ, Bùi Dạ Tĩnh lúc không cảnh giác, muốn kháng nghị liền bị anh nuốt vào trong bụng.

Thiệu Sâm ôm cô, càng không ngừng gặm cắn miệng anh đào của cô, đầu lưỡi giống như con rắn cố gắng cạy mở đôi môi đang đóng chặt của Bùi Dạ Tĩnh.

Dần dần, Bùi Dạ Tĩnh mở miệng, để cho anh được như ý, hai đầu lưỡi gặp nhau trong nháy mắt liền quấn lấy thật chặt.

Giống như qua cả thế kỷ, Thiệu Sâm mới lưu luyến rời đi cái miệng nhỏ nhắn của Bùi Dạ Tĩnh.

“Đợi... Chờ một chút, em có chuyện muốn nói với anh.” Khi nh chuẩn bị đột công kích tiếp theo, Bùi Dạ Tĩnh đưa tay chống đỡ, thờ ơ nói.

“Tình Nhi, có chuyện gì chúng ta ngày mai lại nói, được không?” Anh lừa dục đang cháy hừng hực, lúc này nói anh dừng lại là chuyện không thể được.

“Không được, chuyện này rất quan trọng.” Bùi Dạ Tĩnh cương bị anh khơi lên động tình dần dần bình phục, suy nghĩ cũng dần tỉnh táo.

“Chuyện gì?” Thiệu Sâm muốn nghe cô nói.

“Một tin tức tốt cùng một tin tức xấu, anh muốn nghe tin nào trước?” Bùi Dạ Tĩnh cố ý giả vờ thần bí.

“Tình Nhi!” Nam nhân chưa thỏa mãn dục vọng, còn tâm tình đầu cùng cô bàn luận chuyện này.

“Vậy em nói tin tốt trước vậy.” Bùi Dạ Tĩnh giống như là không thấy nét mặt chưa thỏa mãn dục vọng của anh, bình thản ung dung nói, “Chúc mừng anh lại sắp được làm ba, em đã có thai.”

Thiệu Sâm ngây ngốc, hồi lâu mới tìm được giọng nói của mình: “Em... Em nói cái gì? Em có thai?”

“E hèm, tin tức xấu chính là tối nay anh không thể đụng em.” Nói xong, Bùi Dạ Tĩnh liền chui vào trong chăn, ở bên trong cười trộm.

Ước chừng qua mười phút, Thiệu Sâm mới phát hiện ra mình vừa nghe được chuyện quan trọng.

“Bùi Dạ Tĩnh!” Tiếng hô vừa kim nén lửa dục khó chịu vừa kim nén sự đùa bỡn của cô, nhất thời vang dội khắp phòng.

Một đêm này, Thiệu Sâm không thể chợp mắt, anh thế nhưng

Rốt cuộc lại muốn làm cha một lần nữa! Trời ạ!

Toàn văn hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Vợ Trước Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

